Roman-capodoperă redescoperit recent, cu un stil înşelător de simplu şi un final palpitant.

Raftul Denisei

YUKIO MISHIMA

VIAȚĂ DE VÂNZARE

book
HUMANITAS fiction

YUKIO MISHIMA

VIAȚĂ DE VÂNZARE

Traducere din japoneză și note de
ANDREEA SION

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

YUKIO MISHIMA
INOCHI URIMASU
Copyright © 1968, The Heirs of Yukio Mishima
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2018, pentru prezenta versiune românească (ediția digitală)

ISBN: 978-606-779-376-5 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021.311.23.30

1

Hanio a deschis ochii într-o lumină orbitoare. A crezut că ajunsese în rai, dar încă simțea durerea din ceafă. Or în Rai nu există dureri de cap.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost fereastra mare, simplă, cu geam mat. Totul în jur era alb.

— S-a trezit, a spus cineva.

— Ce bine! Gândul că am salvat un om mă binedispune o zi întreagă!

Hanio a ridicat privirile. O infirmieră şi un bărbat mic şi îndesat, în uniformă de pompier, stăteau în picioare lângă pat.

— Staţi aşa, staţi aşa! Încă n-aveţi voie să faceţi mişcări bruşte, i-a spus infirmiera, apăsându-l uşurel pe umăr, ca să se aşeze la loc pe pernă.

Hanio a înțeles că tentativa lui de sinucidere dăduse greş.

…

Luase o mare cantitate de somnifere, într-un tren al companiei naţionale de cale ferată, ultimul din acea zi. De fapt, le înghiţise la ţâşnitoarea din staţie şi abia pe urmă urcase în tren. Apoi, odată întins pe bancheta din vagon, nu mai ştiuse nimic de el.

La sinucidere nu chibzuise îndelung; gândul îi venise brusc cu o seară în urmă, la bufetul unde-şi lua întotdeauna cina, în timp ce citea ediția de seară a ziarului.

29 noiembrie. Un spion descoperit printre angajaţii Ministerului Afacerilor Externe. Descinderi ale poliției la sediul Asociației de Prietenie Japonia–China şi în alte două locuri. Hotărâre oficială a transferului secretarului de stat McNamara. Smog peste capitală – prima alertă meteo din această iarnă. Procuratura cere închisoare pe viaţă pentru Aono, autorul atentatului cu bombă de la Aeroportul Haneda. Accident de circulaţie: un camion a căzut peste şinele de cale ferată şi s-a ciocnit cu un tren de marfă. Valva aortică a unui donator decedat a fost transplantată cu succes unei fetiţe. 900 000 de yeni furaţi de la o bancă din Kagoshima.

Fusese o zi ca toate zilele, fără nimic ieşit din comun. Nici unul dintre articole nu-l impresionase.

Dacă vă întrebaţi cum de i-a venit dintr-odată ideea sinuciderii, aşa cum te-ai gândi să ieşi la iarbă verde, ei bine, explicaţia este următoarea: s-a hotărât să se sinucidă tocmai pentru că nu avea absolut nici un motiv s-o facă.

Nu suferise vreo decepţie în dragoste şi, oricum, nu era genul de om care să se sinucidă dintr-atât. Nu se confrunta nici cu dificultăţi financiare. Era creator de publicitate. Reclama de televiziune pentru Sukkiri, suplimentele digestive produse de compania farmaceutică Cinci Culori – *Abia ce le-ai luat, că te şi simţi uşurat* –, el o făcuse.

Talentul îi era apreciat şi i se tot spunea că s-ar fi descurcat de minune şi dacă ar fi lucrat pe cont propriu, însă lui nici nu-i trecea prin cap să-şi deschidă o agenţie a lui. Lucra pentru Tōkyō Ads şi se mulţumea cu salariul pe care îl primea de acolo. Până cu o zi în urmă fusese, fără putinţă de tăgadă, un angajat harnic şi serios.

Ah, dacă stătea să se gândească, tocmai asta îl împinsese spre sinucidere.

Pentru că frunzărea ziarul de seară cu multă nepăsare, la un moment dat paginile interioare au alunecat şi au căzut sub masă.

Hanio le-a privit fără să facă vreun gest, întocmai ca un şarpe leneş care-şi cercetează pielea abia năpârlită. S-a gândit să le ridice de pe jos. Putea foarte bine să le lase acolo, însă n-a făcut aşa pentru că, potrivit uzanţelor societăţii, se cădea să le ridice. Sau poate că fusese o hotărâre importantă, pe care o luase ca să restabilească ordinea pe pământ; nici el nu-şi dădea seama prea bine.

În orice caz, s-a aplecat sub măsuţa instabilă şi a întins mâna după foile căzute. Chiar atunci, a văzut ceva de neînchipuit: un gândac mare de bucătărie stătea nemişcat pe ziar. Hanio a întins mâna, iar gândacul cu corpul lucios, de culoarea mahonului, a ţâşnit cu mare sprinteneală şi s-a pierdut printre caracterele tipărite de pe pagină.

Hanio a ridicat foile şi şi-a aruncat privirea asupra lor. Sub ochii lui, toate semnele tipărite s-au transformat în gândaci. Oricât se străduia să le urmărească, ele fugeau în toate părţile, arătându-şi spinările lucioase, maroniu-roşcate.

„Ah, deci aşa e lumea!“ şi-a zis şi, pe loc, şi-a dorit să moară.

Ba nu. Asta e doar o explicaţie de dragul explicaţiei. De fapt, lucrurile n-au fost atât de raţionale. Şi-a spus că n-are nici un sens să trăiască odată ce caracterele din ziar s-au transformat toate în gândaci şi, de aici, i-a răsărit în minte gândul sinuciderii. Din clipa aceea a simţit că ideea de moarte i se potriveşte perfect, întocmai cum, într-o zi cu ninsoare, unei cutii poştale roşii i se potriveşte o căciulă de zăpadă.

Binedispus, a mers la farmacie şi şi-a cumpărat somnifere. Nevrând să le ia imediat, a intrat într-un cinematograf să vadă un set de trei filme, apoi a trecut pe la barul unde avea obiceiul să meargă uneori.

Nu-l atrăgea deloc fata grăsană şi înceată care se aşezase lângă el, însă s-a pomenit că-i mărturiseşte:

— Ştii, sunt la un pas de moarte.

I-a împuns braţul gros cu cotul. Ea l-a privit scurt şi, cu un efort extraordinar, şi-a întors trupul spre el. Un zâmbet i s-a ivit pe faţa ca un cartof.

— Bună seara, i-a spus Hanio.

— Bună seara!

— Eşti frumoasă.

— Hi, hi, hi!

— Ştii ce urmează să-ţi zic?

— Hi, hi, hi!

— N-ai de un’ să ştii, nu-i aşa?

— Ei, nu-i vorbă că n-aş avea eu o idee…

— În seara asta am să mă sinucid.

În loc să se arate uimită, fata a râs cu gura până la urechi. Adânc, spre măsele, avea o bucată de sepie uscată, pe care o tot mesteca, chiar şi în timp ce râdea. Mirosul ei persistent ajunsese până la nările lui Hanio.

Între timp fata a zărit un prieten. Şi-a ridicat braţele către el, într-un gest teatral, şi a plecat de lângă Hanio fără să-şi ia la revedere.

Hanio a părăsit şi el barul. Se enervase că fata nu-l crezuse.

Ţinea neapărat să ia ultimul tren, aşa cum hotărâse iniţial, dar era încă devreme. Trebuia să-şi omoare cumva timpul până atunci. A intrat într-o sală cu jocuri mecanice, *pachinko*, şi s-a aşezat la un aparat. Câştiga, iar bilele de metal curgeau necontenit, parcă ironizându-l – când el mai avea atât de puţin de trăit!

S-a făcut în sfârşit ora ultimului tren.

Hanio a trecut prin porţile de acces, s-a oprit la o ţâşnitoare să ia somniferele şi a urcat în vagon.

2

Tentativa lui de sinucidere dăduse greş, iar acum i se deschidea în faţa ochilor o lume minunată, liberă şi goală.

Hanio s-a rupt cu desăvârşire de rutina zilnică – despre care nu sperase că

avea să se schimbe vreodată – şi a început să creadă că totul era posibil. Zilele treceau una după alta, niciodată la fel, fiecare dându-şi cuminte obştescul sfârşit atunci când îi venea rândul, înşirate ca nişte broaşte moarte, cu burţile albe în sus.

Pentru că demisionase de la Tōkyō Ads, care era o companie prosperă, primise şi un bonus consistent, aşa că acum putea duce o viaţă lipsită de griji.

A publicat un anunţ în rubrica de *Cereri de muncă* a unui ziar de mâna a treia:

Viaţă de vânzare. În orice scop. Bărbat, douăzeci şi şapte de ani. Discreţie maximă garantată.

Şi-a trecut şi adresa în anunţ, iar pe uşa apartamentului a atârnat o plăcuţă pe care scria, cu litere elegante: Hanio Yamada, *Life for Sale*[1].

1. *Viaţă de vânzare* (în engl., în orig.).

În ziua în care a apărut anunţul, n-a venit nimeni să-l caute. De când nu mai mergea la serviciu n-avea nimic de făcut, însă nu se plictisea deloc. Stătea lungit şi se uita la televizor sau visa cu ochii deschişi.

Nu era conştient când fusese transportat cu ambulanţa la spitalul de urgenţă şi, ca atare, n-ar fi trebuit să-şi amintească nimic din acea seară, însă, în mod ciudat, dacă se întâmpla să audă vreo sirenă, îi reveneau limpede în minte momentele petrecute în ambulanţă: el sforăia, iar paramedicul în halat alb stătea lângă el şi-l păzea să nu cadă de pe targă, din pricina zgâlţâielilor maşinii. Bărbatul avea un neg mare lângă nas…

Şi totuşi, o viaţă nouă e cam pustie, ca o cameră nemobilată.

În dimineaţa zilei următoare, cineva i-a bătut la uşă.

Când a deschis, a văzut un bătrânel mic de statură, cu un aer îngrijit. Vizitatorul a aruncat o privire afară, pe culoar, apoi a închis în grabă uşa.

— Dumneata eşti Hanio Yamada?

— Da.

— Am văzut anunţul în ziar…

— Vă rog, intraţi!

Hanio l-a invitat înăuntru. Camera, în mod vădit, aparţinea cuiva din lumea design-ului, cu o masă şi scaune negre aşezate pe un covor roşu.

Bătrânelul i-a mulţumit politicos, şuierând cuvintele ca o cobră, şi s-a aşezat pe un scaun.

— Dumneata îţi vinzi viaţa?

— Da.

— Te văd tânăr şi-mi închipui că duci o viaţă bună. Ce ţi-a venit?

— N-aş vrea să vă plictisesc cu detalii lipsite de importanţă.

— Şi… cu cât o vinzi?

— Cu cât vreţi să-mi daţi.

— Ce aiureală mai e şi asta? Trebuie să hotărăşti singur cât îţi valorează viaţa! Dacă eu ţi-aş propune doar o sută de yeni?

— Ar fi bine şi aşa.

— Încetează cu prostiile!

Bătrânul a scos un portofel din buzunarul de la piept şi i-a arătat lui Hanio cinci bancnote de zece mii de yeni, nou-nouţe. Le ţinea ca pe nişte cărţi de joc, răsfirate în formă de evantai.

Hanio a luat bancnotele, cu un aer nepăsător.

— Bun. Acum vă rog să-mi spuneţi care vă este dorinţa. N-am să vă refuz.

— Aşa… a început bătrânul, scoţând o ţigară cu filtru. Dacă fumezi din astea, nu faci cancer la plămâni. Vrei una? Îmi închipui că cineva care îşi vinde viaţa nu-şi mai face griji din cauza cancerului. Treaba pe care ţi-o cer eu e foarte simplă: soţia mea, mai precis cea de-a treia soţie, împlineşte douăzeci şi trei de ani. Între noi este o diferenţă de exact jumătate de secol. E o minune de femeie. Are sânii depărtaţi, ca doi porumbei supăraţi care-şi întorc spatele. La fel şi buzele. Una-n sus şi una-n jos, dulcege şi voluptuoase. Nu pot să-ţi spun ce trup superb are! Mai ales picioarele. Acum sunt foarte apreciate picioarele bolnăvicios de subţiri, însă ale ei pornesc din şoldurile bogate şi se subţiază pe nesimţite spre glezne. Îmi vine greu să le descriu. Iar fesele îi sunt cărnoase, ca nişte muşuroaie de cârtiţă în pământul reavăn de primăvară.

Femeia asta m-a lăsat şi a început să umble de capul ei. Acum e amanta unui străin. Străinul ăsta e de o răutate fără pereche. Are patru restaurante şi a omorât cel puţin doi sau trei oameni în dispute pentru terenuri.

Vreau s-o găseşti pe soţia mea, să-i devii apropiat şi să-i aduci străinului la cunoştinţă legătura voastră. Când o să afle, pe tine sigur o să te omoare, şi probabil şi pe ea. Iar eu am să fiu cât se poate de mulţumit. Despre asta e vorba. Ce spui? Te angajezi să mori pentru mine?

— Ştiu şi eu? a întrebat Hanio, după ce a ascultat, cu un aer plictisit. Credeţi că va ieşi o poveste atât de romantică? Visaţi răzbunare, dar ce-o să faceţi dacă soţia dumneavoastră va muri fericită împreună cu mine?

— Nu e genul de femeie care să se bucure că moare. Nu e ca dumneata. Ea

iubeşte viaţa. E ca o vrajă scrisă pe fiecare părticică a trupului ei.

— De unde vă daţi seama?

— Ai să-ţi dai şi dumneata seama foarte curând. În orice caz, aş vrea să mori rezolvând problema asta. Presupun că nu e nevoie să încheiem un contract.

— Sigur că nu.

Bătrânul părea că se gândeşte la ceva, şuierând iar printre dinţi.

— Vrei să fac ceva pentru dumneata, după ce mori?

— Nu, nimic special. N-am nevoie nici de funeralii, nici de mormânt. Doar un singur lucru: mi-am dorit întotdeauna să am o pisică siameză; în acelaşi timp, mi s-a părut prea mare bătaia de cap, aşa că, până la urmă, nu mi-am luat. V-aş fi recunoscător dacă, după moartea mea, ați creşte o pisică siameză în locul meu. Şi aş vrea, aşa cum mi-am imaginat eu întotdeauna, să-i daţi lapte, dar nu într-o farfurioară obişnuită, ci într-o lopată mare. O lăsaţi să lipăie o înghiţitură-două şi pe urmă o pocniți cu lopata peste bot, ca să-i şiroiască laptele pe faţă. O dată pe zi, neapărat. Ţin foarte mult la acest aspect, aşa că vă rog să aveți mare grijă.

— Zău dacă înţeleg ceva.

— Pentru că trăiţi într-o lume mult prea obişnuită. Cei mai mulţi dintre oameni nici măcar nu şi-ar putea imagina o asemenea rugăminte. Dar am uitat să vă întreb: dacă scap cu viaţă, trebuie să vă înapoiez aceşti cincizeci de mii de yeni?

— Nu e nevoie. Vreau doar ca soţia mea să fie omorâtă.

— Păi în acest caz m-aş transforma în ucigaş plătit!

— Cam aşa ceva. Vreau ca femeia asta să dispară definitiv de pe faţa pământului, dar nu-mi doresc să mă simt câtuşi de puţin vinovat. Asta mi-ar mai lipsi, după câte am pătimit. Bun. Te rog să te pui pe treabă chiar din seara asta. Dacă apar cheltuieli suplimentare, spune-mi şi mă ocup.

— Şi unde ar trebui să merg, ca să mă apuc de treabă?

— Ţi-am pregătit o hartă. În vârful colinei se află un imobil cu apartamente de lux, Villa Borghese. Ea stă la ultimul etaj, în apartamentul 865, despre care am înţeles că e minunat, dar nu ştiu să-ţi spun când e acasă. Mai departe trebuie să te descurci singur.

— Cum o cheamă pe soţia dumneavoastră?

— Ruriko Kishi. „Ruri“ se scrie în *hiragana*[2], iar „Kishi“ e ca numele prim-ministrului[3], a răspuns bătrânul, şi faţa i s-a luminat într-un mod straniu.

2. *Hiragana* este unul din cele două sisteme de scriere silabice ale limbii japoneze, cu o grafică mai

simplă decât ideogramele. Sufixul *-ko*, din numele personajului, este tipic numelor feminine şi se scrie cu o ideogramă.

3. Nobusuke Kishi a fost prim-ministrul Japoniei timp de două mandate, între 25 februarie 1957 şi 12 iunie 1958, apoi în continuare, până în data de 19 iulie 1960.

3

Nici n-a plecat bine bătrânul, că s-a şi întors să-i mai spună ceva.

— Am uitat un aspect important: n-ai voie să pomeneşti nimănui nici despre mine, nici despre ce te-am rugat. Îmi închipui că, odată ce ţi-ai vândut viaţa, ai măcar atâta etică profesională.

— Vă rog să nu vă faceţi nici un fel de griji.

— Nu poţi să-mi semnezi un contract?

— Ce tot spuneţi? Păi n-ar fi ca şi cum aş vorbi despre însărcinarea dată?

— Hm, ba da…

Cuprins de îngrijorare, bătrânul s-a strecurat din nou în apartament, şuierând continuu prin proteza dentară prost lucrată.

— Şi atunci cum pot să am încredere în dumneata?

— Ori aveţi încredere totală în mine, ori n-aveţi deloc. Cale de mijloc nu este. În orice caz, eu, când aţi venit aici şi mi-aţi oferit bani, m-am bucurat că mai există încredere pe lumea asta. Iar dumneavoastră v-aţi gândit că puteţi sta liniştit, pentru că nimeni nu ştie cine sunt.

— Ce tot spui? Vorbeşti ca Ruriko.

— Se prea poate. Doar că pe mine nu mă interesează deloc asemenea lucruri.

— Te cred. Am văzut mulţi oameni la viaţa mea, iar când te-am privit, mi-am spus că eşti în regulă. Când ai nevoie de bani, te rog să pui un bileţel pe panoul de mică publicitate de la ieşirea principală centrală a staţiei Shinjuku: „Kanematsu[4]. Mâine 8 AM Life“. Cu cât îl pui mai devreme, cu atât mai bine. În fiecare dimineaţă merg să mă plimb prin centrul comercial şi mă plictisesc până la ora deschiderii.

4. Kanematsu este un nume de familie japonez, totodată omofon cu „aştept bani“.

Bătrânul şi-a luat la revedere. Hanio a ieşit pe uşă odată cu el.

— Unde mergi?

— Mai întrebaţi? La Villa Borghese, apartamentul 865.

— E prea devreme!

Hanio s-a oprit o clipă să întoarcă pe dos plăcuţa cu *Life for Sale* de pe uşă.

Acum plăcuța spunea: *Ofertă momentan indisponibilă.*

4

Villa Borghese era o clădire în stil italian care trona, albă, în vârful unui deal, deasupra căsuțelor înghesuite de la poale. Hanio a identificat-o de departe, fără să mai consulte harta.

A aruncat o privire rapidă în cabina portarului, dar n-a văzut decât un scaun gol, aşa că s-a îndreptat liniştit către ascensorul care se zărea în capătul coridorului. Avea senzația că nu merge din proprie voință, ci că este pur şi simplu atras de un fir nevăzut. Se simțea eliberat de responsabilități, un om complet diferit de cel care fusese înainte de tentativa de sinucidere. Viața îi era cât se poate de uşoară.

Culoarul de la etajul al şaptelea al imobilului era cufundat în liniştea dimineții. Hanio a găsit imediat uşa apartamentului 865. A apăsat pe butonul soneriei şi dinăuntru s-a auzit o melodie plăcută.

Intuiția îi spunea că femeia era acasă. Era ora la care amantele îşi petrec bărbații până la uşă, apoi se culcă din nou. A continuat să sune, insistent.

În cele din urmă a simțit o prezență apropiindu-se, de partea cealaltă. Când uşa s-a deschis, a zărit o mulțime de încuietori şi, printre ele, chipul uimit al unei femei. Purta o cămaşă de noapte, dar nu arăta de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn; toate trăsăturile feței i se distingeau cu claritate. Avea într-adevăr buzele depărtate, una îndreptată în sus şi cealaltă în jos.

— Cine eşti?

— Sunt angajat al companiei *Life for Sale* şi mă întrebam dacă nu v-ar interesa asigurarea noastră de viață.

— Vai, sunt sătulă de toate companiile astea de asigurări! Nu-mi trebuie, pot avea grijă şi singură de viața mea!

Vorbea răstit, dar, cum nu închisese uşa imediat, părea să-i fi stârnit puțin curiozitatea. Hanio pusese deja un picior în prag, aplicând tactica vânzătorilor ambulanți.

— N-am pretenția să mă primiți înăuntru; vă rog doar să mă ascultați. N-o să dureze mult.

— Nu vreau! O să se supere soțul meu. Mai sunt şi îmbrăcată cum mă vezi.

— Aş putea reveni peste douăzeci de minute.

— Ştiu şi eu… a spus femeia, căzând puțin pe gânduri. Bine, mergi între timp

pe la alte apartamente. Mai sună o dată peste douăzeci de minute.

— Aşa voi face.

Hanio şi-a luat piciorul din prag şi uşa s-a închis la loc.

Timp de douăzeci de minute, a aşteptat aşezat pe canapeaua de la fereastra din capătul coridorului. În jos se vedea oraşul, scăldat în soarele luminos de iarnă. Lui Hanio i se părea că seamănă cu un muşuroi de termite. Cu siguranţă că suratele se opreau să stea puţin de vorbă: „Bună dimineaţa!“ „Cum mai merge lucrul?“ „Ai văzut, iarăşi s-a tensionat situaţia internaţională.“ Însă nimeni nu observa că toate acele cuvinte îşi pierduseră sensul.

După ce a fumat două-trei ţigări, Hanio s-a întors şi a bătut din nou la uşă. De data aceasta, femeia i-a deschis imediat. Purta un costum de un verde crud, cu guler decoltat. L-a poftit înăuntru.

— Să fac un ceai? Sau preferi o tărie?

— Ce frumos vă purtaţi cu vânzătorii ambulanţi!

— Mi-am dat seama imediat că nu eşti de la nici o agenţie de asigurări. Trebuie să înveţi să joci teatru mai bine.

— Aşa am să fac. Dacă-mi daţi un pahar cu bere, nu vă refuz.

Ruriko i-a făcut cu ochiul, râzând, şi a traversat camera încet, către bucătărie. Ultimul a trecut fundul mare, care nu se potrivea deloc cu trupul ei slab.

Cei doi au ciocnit paharele cu bere.

— Până la urmă, cine eşti?

— Să zicem că sunt lăptarul.

— Îţi place să râzi de oameni. Ai ştiut că vii într-un loc periculos?

— Nu.

— Atunci, cine te-a trimis aici?

— Nu m-a trimis nimeni.

— Serios? Ai sunat la o uşă la întâmplare şi, ce să vezi, ai nimerit tocmai peste o doamnă frumoasă şi fermecătoare?

— Da, chiar aşa.

— Ce bărbat norocos eşti! Ah, n-am nici o gustare pe lângă bere. La ora asta, crezi că ar merge nişte chipsuri? Sunt sigură că mai aveam şi puţină brânză.

Femeia s-a dus grăbită să caute în frigider.

— A stat la rece, a auzit-o Hanio spunând, apoi a apărut aducând o farfurie pe care erau întinse câteva frunze de salată, cu ceva negru deasupra.

În mod straniu, Ruriko a luat-o prin spatele lui.

— Poftim!

Hanio a simţit că-i lipeşte de obraz ceva rece ca gheaţa. A privit cu coada ochiului: era o ţeavă de pistol. Dar asta nu l-a surprins prea tare.

— Îţi dă fiori, nu-i aşa?

— Întotdeauna îl ţineţi în frigider?

— Da. Nu-mi plac armele letale călduţe.

— Cât rafinament!

— Nu ţi-e frică?

— Nu în mod special.

— Mă iei peste picior fiindcă mă vezi femeie. Dar te fac eu să mărturiseşti totul. Hai, bea-ţi berea şi roagă-te la Buddha cel Milostiv.

Cu precauţie, Ruriko i-a îndepărtat pistolul de obraz şi s-a dus să se aşeze pe scaunul din partea opusă. A lăsat pistolul jos, dar îndreptat spre Hanio. Bărbatul a observat că-i tremurau uşor mâinile. În schimb, mâna cu care ţinea el paharul cu bere nu se clintea deloc.

— Te prefaci foarte bine. Ia spune, eşti străin, nu? De câţi ani eşti în Japonia?

— Sunt japonez sută la sută. Pe cuvânt!

— Poveşti! Bag mâna-n foc că te-a trimis bărbatul meu să mă spionezi. Şi sigur te cheamă ceva de genul Kim sau Li.

— Aş putea să vă întreb pe ce vă bazaţi convingerea?

— Ce calm eşti! E clar că vii cu gânduri ascunse… Bun, văd că nu-mi rămâne decât să-ţi mai explic o dată ceva ce probabil ştii deja: omul ăla e gelos cum nu s-a mai văzut. Chiar şi aseară m-a acuzat fără motiv şi m-a făcut să mă simt cât se poate de prost. Iar acum şi-a trimis trepăduşul să mă supravegheze. Şi nu de la distanţă. Cu neobrăzare, ţi-a cerut să-mi intri în casă, să mă ispiteşti şi să mă pui la încercare. Dar cu mine nu-ţi merge. Dacă încerci să te apropii fie şi un pas, te împuşc. Chiar el mi-a dat pistolul ăsta, pentru autoapărare, şi n-are nimic împotrivă să mă folosesc de el… A, sau poate că te-a trimis aici fără să ai habar despre ce e vorba… Înseamnă că tu eşti cel picat în capcană. Cel ales să moară de mâna mea, ca dovadă a faptului că-i sunt credincioasă bărbatului meu.

— Ah, a spus Hanio, ridicând plictisit ochii spre ea. Nu mai bine mă omori după ce facem amor? Dacă te culci cu mine, îţi promit, am să stau cuminte şi-am să mă las împuşcat.

Ruriko părea din ce în ce mai iritată. S-a uitat la el ca şi cum ar fi privit nişte munţi în depărtare.

— Văd că, orice ţi-aş spune, nu te miră nimic. Te pomeneşti că eşti de la ACS?

— Ăsta ce mai e, un post de televiziune?

— Nu te mai face că plouă! Sigur eşti de la *Asia Confidential Services*!

— Pe cuvânt că nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Mi-e clar! Ce proastă am fost! Era cât pe ce să te ucid şi să rămân la cheremul bărbatului meu pentru tot restul zilelor! Omul ăsta, care e unul dintre cei cinci asasini capabili din toată Japonia, mă îndrăgeşte atât de mult, încât a gândit un plan romantic: mai întâi mă face să-mi apăr cinstea omorând pe cineva, ca mai apoi să mă ţină captivă pe viaţă. Vai, ce îngrozitor! Dacă eşti de la ACS, te rog să-mi spui acum!

Din proprie iniţiativă, Ruriko a trântit pistolul pe perna de lângă ea.

— Zi-mi odată dacă eşti de la ACS! a repetat.

Hanio, ca să scape mai repede, a hotărât să fie „de la ACS“.

— Iar el s-a folosit de tine! Deci compania de asigurări era doar o acoperire. Ar fi putut să mă informeze şi pe mine din vreme. Dar să ştii că eşti un actor foarte prost. Probabil că eşti nou la ACS. Câte luni de pregătire ai?

— Şase luni.

— Vai, ce puţin! Şi ai învăţat limbi din Asia de Sud şi dialectele chinezeşti?

— Oarecum, i-a răspuns el, evaziv.

— În orice caz, curajul nu-ţi lipseşte. Chiar m-ai impresionat, să ştii!

Ruriko se mai liniştise. După ce l-a lăudat pe Hanio, s-a ridicat şi s-a uitat afară. Pe balcon erau un scaun de grădină alb, cu vopseaua scorojită, şi o masă tot de grădină, în acelaşi stil. Pe marginea tăbliei din sticlă se zăreau încă urmele ploii din ziua anterioară.

— Şi câte kilograme te-a rugat să transporţi?

Hanio habar n-avea la ce anume se referea.

— Asta nu pot să-ţi spun, a răspuns şi a căscat.

— Da, aurul din Laos e ieftin. Luat la preţul pieţei din Vientiane, dacă-l aduci la Tōkyō scoţi dublu. Tipul dinaintea ta s-a descurcat foarte bine. A topit aurul cu apă regală[5], l-a turnat în sticle de whisky şi a adus o duzină, pe urmă a făcut aurul la loc. Era foarte priceput!

5. *Aqua regia*, substanţă puternic corozivă obţinută dintr-o combinaţie de acid azotic şi acid clorhidric, numită astfel pentru că poate dizolva aşa-zisele metale „nobile“.

— Toţi sunt nişte lăudăroşi! Eu mi-am făcut pantofi din aur îmbrăcaţi în piele de crocodil şi am venit încălţat cu ei. E drept că mi-au cam îngheţat picioarele…

— Ăştia sunt? l-a întrerupt Ruriko, moartă de curiozitate, şi s-a uitat către

pantofii lui, dar nu i s-au părut nici grei, nici aurii.

Hanio a profitat de poziția ei aplecată şi i-a aruncat o privire în decolteu. A zărit o vale adâncă şi albă, în care fuseseră forțați să se întâlnească cei doi sâni despre care bătrânul spusese că, de felul lor, îşi întorceau spatele. Ruriko părea să se fi pudrat şi pe piept. Hanio şi-a închipuit că, dacă ar fi sărutat-o acolo, ar fi fost ca şi cum şi-ar fi băgat nasul într-o cutie cu pudră de talc.

— Cum faceți să introduceți ilegal în Japonia armele americane aduse prin Laos? Treceți prin Hong Kong? Cred că vă e foarte peste mână. Pe de altă parte, dacă mergi la baza militară americană din Tachikawa, găseşti arme la tot pasul.

Hanio a schimbat vorba:

— Spune-mi, când se întoarce acasă soțul tău?

— Trece puțin la ora prânzului. Nu ți-a spus şi ție?

— Am vrut doar să mă asigur. Până atunci, ce-ai zice să tragem un pui de somn împreună? a întrebat-o Hanio, căscând din nou în timp ce-şi scotea sacoul.

— Cine ştie câte nopți albe ai făcut! Poți să dormi în patul soțului meu.

— Eu vreau să dorm cu tine!

Hanio a prins-o brusc de braț. Ruriko i s-a împotrivit din răsputeri. A întins mâna şi a apucat din nou pistolul.

— Prostule! Vrei să mori?

— Păi fie că soțul tău se întoarce, fie că nu, tot am să fiu ucis. E totuna.

— Pentru mine nu e totuna! Dacă te omor acum, eu voi rămâne în viață, dar dacă soțul meu vine şi ne găseşte împreună în aşternut, o să ne omoare pe amândoi.

— Simplifici prea mult lucrurile. Ai idee cum sunt linşați cei care ucid fără motiv un membru ACS?

Ruriko a pălit şi a clătinat din cap.

— Uite-aşa! a spus Hanio şi, luând de pe o vitrină o păpuşă în costum tradițional elvețian, i-a frânt spinarea în două.

5

Complet gol, Hanio s-a strecurat în pat şi a început să-şi facă un plan, fără prea mare tragere de inimă. „În orice caz, nu pot să mă grăbesc. Cu cât o lungim mai mult, cu atât cresc şansele ca soțul ei să ne surprindă şi să ne împuşte.“

Îi surâdea ideea de a muri în mijlocul acțiunii. Pentru un bătrân, ar fi fost o ruşine, însă pentru un tânăr ca el, nu exista moarte mai glorioasă.

Ideal ar fi fost să nu-şi dea seama de nimic până în clipa morţii şi, de pe culmile extazului, să se cufunde direct în abisul eternităţii.

Însă, în cazul său, aşa ceva nu era posibil. Treaba lui era să presimtă că urma să fie ucis şi să amâne momentul cât mai mult. În mod normal, frica şi neliniştea care apar într-o asemenea situaţie ar diminua mult plăcerea sexului, dar Hanio era altfel. Lui nu-i păsa, pentru că deja cunoştea apropierea morţii, cu fălcile ei larg deschise. Înainte să ajungă acolo, avea să se bucure de fiecare clipă şi să amâne cât mai mult inevitabilul.

Ruriko n-avea inhibiţii. A coborât doar pe jumătate storurile veneţiene, fără să tragă şi draperiile, apoi, în lumina albăstruie ca de acvariu, s-a dezbrăcat nemaiaşteptând să fie rugată. S-a dus la baie şi, cu uşa deschisă, nestânjenită de privirile lui Hanio, şi-a parfumat subsuorile cu un pulverizator, apoi şi-a pus puţin parfum şi după urechi. Din profil i se vedea linia spatelui, care se curba mult în dreptul feselor. Părea numai bună de strâns în braţe. Privind-o, Hanio s-a simţit stârnit.

În cele din urmă, goală şi demnă, a dat un ocol patului şi s-a băgat în aşternut de parcă o făcea din simţul datoriei.

Nu era subiectul potrivit pentru o conversaţie în pat, dar Hanio nu şi-a putut înfrâna curiozitatea şi a întrebat-o:

— De ce-ai dat ocol patului?

— E un ritual de-al meu. Aşa fac şi câinii, înainte să se aşeze în culcuş. E ceva instinctiv.

— Zău?

— Nu prea mai avem timp. Haide, strânge-mă în braţe! a spus Ruriko greoi, închizând ochii şi petrecându-şi mâinile pe după gâtul lui.

Fără să se grăbească, Hanio a îmbrăţişat-o o dată, apoi s-a retras, după care a îmbrăţişat-o şi s-a retras iar, ca şi când ar fi tachinat-o. Era strategia lui pentru a trage cât mai mult de timp. Însă, la primul contact, şi-a dat seama că lucrurile stăteau altfel decât se aşteptase el. Trupul lui Ruriko era pe măsura dorinţei de răzbunare a bătrânului. Planul lui Hanio era cât pe ce să se ducă de râpă, dar s-a înfrânat în ultima clipă.

Scopul lui era s-o facă pe Ruriko să-şi dorească să rămână aşa la nesfârşit, chiar şi cu pericolul morţii iminente plutind asupra ei. Hanio şi-a pus toată priceperea la bătaie. Trebuia s-o tachineze iar şi iar, s-o facă să creadă că atunci se sfârşeşte şi să-i trezească sentimentul de regret, ca apoi să-şi dea seama, spre bucuria ei, că nu s-a sfârşit. Pentru asta, se va folosi cu şiretenie de mici

momente de pauză; era foarte încrezător în priceperea lui. Trupul lui Ruriko, de culoarea piersicii, era întins pe pat, şi totuşi dădea senzaţia că e suspendat în aer. Cu lacrimi pe obraji, părea că vrea să se agaţe de lumina ce răzbătea prin fereastra din tavan, pentru ca apoi să cadă din nou, prizonieră.

Hanio ataca şi apoi se retrăgea, se odihnea şi ataca din nou. De fiecare dată era la un pas de a se prăbuşi în capcana trupului ei; ca să întârzie deznodământul, nu putea decât să-şi amâne propria satisfacţie, în timp ce-şi privea partenera urcând treaptă după treaptă spre culmea extazului.

În miezul acţiunii, a auzit, uşor, sunetul unei chei descuind uşa. Ruriko n-a băgat de seamă; stătea cu ochii închişi, mişcându-şi faţa asudată în stânga şi-n dreapta.

„Pân-aici ne-a fost“, şi-a spus el. Aştepta ca glonţul pornit dintr-un pistol cu amortizor să sape un mic tunel roşu, din spatele lui până în pieptul femeii.

S-a auzit uşa închizându-se încetişor. Fără urmă de îndoială, cineva intrase în cameră. Şi totuşi nu se întâmpla nimic.

Lui Hanio i se părea prea mare bătaia de cap să se întoarcă şi să se uite, dar se întreba de ce i se mai acordă timp. Dinspre partea lui, putea să se sfârşească. În clipa aceea, putea muri fericit. Nu-şi petrecuse viaţa aşteptând asta, dar a profitat de ocazie şi s-a aruncat în capcana desăvârşită a trupului lui Ruriko. Pentru că tot nu se întâmpla nimic nici după ce s-au potolit şi ultimele replici ale cutremurului, Hanio, prăvălit peste Ruriko, a privit peste umăr.

Pe un scaun şedea un bărbat gras între două vârste, cu beretă pe cap şi sacou de culoarea caisei, neasortat cu pantalonii. Ţinea un caiet mare de schiţe pe genunchi şi desena, mişcând frenetic din creion. Arăta destul de comic.

— Rămâi aşa! a spus încet şi s-a concentrat din nou asupra foii.

Auzindu-i vocea, Ruriko a ţâşnit în sus. Pe Hanio l-a uimit teroarea care se citea pe chipul ei.

Femeia a tras de cearşaf şi s-a înfăşurat repede, apoi s-a aşezat pe pat, în capul oaselor. Hanio n-a mai avut cu ce să se acopere, aşa că s-a aşezat şi el pe pat, gol cum era, trăgând cu ochiul când la femeie, când la bărbat.

— De ce nu ne împuşti? De ce nu ne omori odată? a ţipat Ruriko. Apoi a continuat, pe un ton plângăcios: M-am prins! Vrei să agonizez cât mai mult!

— Te rog să te calmezi. N-ai de ce să strigi, i-a răspuns bărbatul într-o japoneză ciudată, continuând să deseneze şi fără să-i arunce măcar o privire lui Hanio. Acum am treabă. O să iasă o lucrare bună. V-aţi mişcat foarte frumos împreună. Am un moment de inspiraţie, aşa că vă rog să mai aşteptaţi puţin în

liniște.

Neavând încotro, Hanio şi Ruriko au tăcut din gură.

6

— Gata, am terminat! a spus bărbatul.

A închis caietul de schițe, şi-a scos bereta şi le-a pus pe amândouă pe masă. Apoi s-a apropiat de cei doi şi i-a admonestat cu mâinile în şold, ca un profesor de şcoală primară:

— Îmbrăcați-vă, că altfel răciți!

Hanio a sărit să-şi culeagă hainele aruncate pe jos în dezordine. Ruriko s-a ridicat cu un aer indignat şi, înfăşurată în cearşaf, a intrat în baie. Un colț de material i s-a prins în uşă. Femeia a plescăit din limbă nemulțumită, a tras de cearşaf şi a trântit uşa cu zgomot.

— Pofteşte încoace. Serveşti un pahar? l-a întrebat bărbatul pe Hanio.

De voie, de nevoie, Hanio s-a întors la scaunul pe care stătuse când băuse împreună cu Ruriko.

— Femeii ăsteia îi ia întotdeauna mult să se pregătească. Uneori stă şi o jumătate de oră în baie. Nu ne rămâne decât să aşteptăm. Hai, bea un pahar! Şi pe urmă du-te cuminte acasă, a spus bărbatul.

A scos din frigider o sticlă de Manhattan gata preparat, a pus cu îndemânare câte o cireaşă în paharele de cocktail şi a turnat băutura deasupra. Avea mâinile grase, cu gropițe, inspirând o generozitate infinită.

— Să ştii că n-am să te întreb cine eşti. Oricum n-ai să-mi zici, dacă te întreb…

— Doamna Ruriko e de părere că sunt membru ACS…

— N-o băga în seamă! ACS există doar în filme. Eu, de felul meu, sunt foarte milos. N-aş omorî nici măcar o muscă. Dar femeia asta e frigidă şi, ca să fac un pic de senzație, trebuie să născocesc tot felul de păcăleli. Aşa e şi ea mulțumită. Îşi închipuie că pistolul ăla de jucărie e adevărat şi-l tot vântură de colo-colo. Eu sunt un pacifist convins. Cred că e foarte important ca popoarele să trăiască în bună înțelegere, să facă schimburi comerciale şi să se ajute reciproc. Nu suport să rănesc pe cineva, nici fizic, nici sufleteşte. Asta e omenie. E lucrul cel mai important dintre toate, nu crezi?

— Sunt total de acord, a răspuns Hanio, năuc.

— Însă ea nu are nici un sentiment pentru mine. Ei îi plac senzațiile tari şi

filmele de groază. Aşa că joc teatru. I-am zis că am omorât nu ştiu câţi oameni. I-am împuiat capul şi cu ACS şi altele asemenea. O ţin cufundată în iluzii, pentru că asta-i face plăcere şi o vindecă de frigiditate. Dacă toate ar fi fost adevărate, eram de mult arestat. Dar, pentru sex, am şi eu voie să mă prefac că sunt un mahăr interlop.

— Am înţeles. Dar atunci, pe mine, cum de…

— Tu n-ai nici o vină. I-ai făcut o plăcere lui Ruriko, deci îţi sunt şi eu recunoscător. Nu te acuz de nimic. Mai vrei un pahar? Dar te rog să-l bei şi s-o-ntinzi. Să nu te mai întorci aici niciodată. Se complică lucrurile când mă apucă gelozia. În orice caz, desenul a ieşit frumos. Uită-te şi tu, a spus, deschizând caietul de schiţe.

Era un desen foarte bine făcut, care reprezenta „mişcările“ celor doi, după cum se exprimase bărbatul. Lui Hanio, personaj reprezentat, i s-a părut o scenă simplă şi curată. Parcă privea hârjoneala a două animale sălbatice mici, agile şi neînfricate. Era într-adevăr o „mişcare“, dansul vioi a doi oameni cufundaţi în bucurie. Din schiţă nu răzbăteau deloc gândurile raţionale pe baza cărora acţionase în acele momente. Fără să vrea, a recunoscut şi el, sincer, în timp ce-i întindea străinului caietul înapoi:

— Desenul e foarte bun!

— Nu-i aşa? Oamenii sunt frumoşi când se bucură. Atunci au şi cea mai liniştită expresie, iar eu prefer să nu-i deranjez. Îi las, şi doar imortalizez pe hârtie. În fine… Haide, pleacă până nu iese Ruriko, a spus, ridicându-se şi întinzându-i mâna.

Lui Hanio nu-i venea să dea mâna cu el, dar, gândindu-se că era o bună ocazie să scape, s-a ridicat.

— La revedere! i-a spus bărbatul, conducându-l la uşă. I-a pus o mână pe umăr şi a adăugat: Eşti încă tânăr. Să uiţi tot ce s-a întâmplat azi. Ai înţeles? Lucrurile petrecute, locul ăsta, oamenii pe care i-ai întâlnit… să le uiţi pe toate. E clar? Dacă uiţi, rămâi cu amintiri plăcute. Să ţii minte ce ţi-am spus. Sfatul acesta e cadoul meu de despărţire. Bine?

7

După ce a fost dat pe uşă-afară cu aşa o povaţă înţeleaptă, odată ajuns din nou pe strada scăldată de lumină, experienţa din acea dimineaţă de iarnă a început să i se pară şi lui o născocire lipsită de sens. Deşi era un nihilist convins, primise o

porție de învățătură şi avea senzația că, în sfârşit, se transformase dintr-un tânăr într-un om matur. Practic, fusese tratat ca un copil şi, prin urmare, pozna i se trecuse cu vederea.

A luat-o pe jos pe străzile oraşului. A privit în urmă, să se asigure că nu e urmărit, dar n-a observat pe nimeni. I-a trecut prin minte că şi el se uitase prea mult la filme. Ba nu, nu doar el, ci şi bătrânul care-l însărcinase cu misiunea.

S-a oprit să se odihnească într-un snack bar din apropiere. A comandat o cafea şi un hot dog.

O chelneriță tânără a venit să-i aducă un borcan cu muştar franțuzesc şi hot dog-ul. Crenvurştul proaspăt îşi ițea nasul lucios dintre bucățile de pâine. Fără vreun gând anume, Hanio a întrebat-o pe fată:

— Eşti liberă diseară?

Era slabă, aproape străvezie. Deşi era încă devreme, purta machiaj de seară şi-şi ținea buzele strânse, de parcă jurase să nu schițeze nici un zâmbet câte zile o avea.

— E abia prânzul.

— De-asta te şi întreb dacă eşti liberă diseară.

— N-am de unde să ştiu dinainte.

— Trăieşti într-o nebuloasă?

— Da. Nu ştiu nici ce-o să fie peste un sfert de oră.

— Observ că-ți împarți timpul foarte riguros.

— Până şi la televizor, la fiecare cincisprezece minute e câte o pauză de publicitate. E plăcut să aştepți să vezi ce urmează după ea. Aşa-s oamenii, i-a răspuns fata, depărtându-se cu un hohot de râs.

Cu alte cuvinte, fusese respins.

Dar lui puțin îi păsa. Ca să vezi, fata asta îşi potrivea viața după programul de la televizor. Poate că aşa era mai realist, mai exact şi mai sigur. Câtă vreme reclamele te întrerup la fiecare cincisprezece minute, ce rost are să te gândeşti ce faci peste jumătate de zi?

Pentru că n-avea nici o altă treabă, Hanio a pierdut vremea plimbându-se pe unde-l purtau paşii, încercând pe cât posibil să nu cheltuiască din bani. A ajuns acasă în puterea nopții.

Ținea cei cincizeci de mii de yeni în buzunarul de la piept, gândindu-se că erau nişte bani pe care trebuia să-i returneze.

Oare când avea să reapară bătrânul? Oricum, până când îşi încheiau socotelile, viața lui încă îi aparținea acestuia, aşa că era mai bine să lase la intrare plăcuța cu

Ofertă momentan indisponibilă.

Peste noapte a dormit neîntors. În dimineața următoare a auzit nişte paşi oprindu-se în fața uşii apartamentului său şi luând-o imediat înapoi. Pesemne că cineva a citit ce scria pe plăcuță, a stat puțin pe gânduri şi în cele din urmă a renunțat, fără să-i mai bată la uşă. Preț de o clipă, i-a trecut prin minte că putea fi un asasin plătit, dar apoi şi-a spus că probabil se lăsa din nou influențat de filme. Şi-a făcut cafeaua de dimineață şi s-a strâmbat în oglinda de pe perete.

A doua zi s-a pomenit că-l aştepta cu nerăbdare pe bătrân. L-a aşteptat cât a fost ziua de lungă. Voia să-l vadă mai repede, ca să ştie ce-i rezerva viitorul. De cumpărat, îi cumpărase viața; acum era vremea să se îngrijească puțin şi de marfa în sine. Temându-se să nu vină clientul în lipsa lui, a stat închis în casă toată ziua.

Fiind iarnă, s-a întunecat curând. Administratorul a pornit să distribuie locatarilor ziarul de seară. Lui Hanio i l-a strecurat pe sub uşă.

Pe pagina cu ştiri locale, a văzut cu stupoare fotografia lui Ruriko.

Cadavrul unei frumoase femei înecate a fost descoperit în râul Sumida. Momentan nu se poate preciza dacă este vorba de sinucidere sau crimă. În poşeta rămasă pe balustrada podului au fost găsite cărți de vizită cu numele Ruriko Kishi, dar fără o adresă.

Articolul trata incidentul într-un mod cam bizar.

8

Vizita bătrânului s-a nimerit la ţanc, la puțin timp după ce Hanio citise articolul despre moartea lui Ruriko. A intrat în cameră precipitat:

— Ai reuşit! Ai reuşit! Te-ai descurcat de minune! Şi nici n-ai murit! Eşti un adevărat profesionist! Mulțumesc, mulțumesc!

Vorbea şi se învârtea prin cameră în paşi de dans.

Hanio a simțit că-i este atins un nerv sensibil şi l-a înşfăcat de piept:

— Şterge-o repede! Îți dau cei cincizeci de mii de yeni înapoi. Ia-i! a spus, îndesându-i banii în buzunarul de la piept. Cu ăştia mi-ai cumpărat viața. Dacă n-am murit, nu sunt obligat să-i iau!

— Stai, stai! Ascultă-mă întâi! i-a spus bătrânul, împotrivindu-se din răsputeri şi zvârlind din mâini şi din picioare.

Fiindcă se agățase zdravăn de clanță şi zgâlțâia uşa pe dinăuntru, Hanio s-a temut să nu-i audă vreun vecin şi i-a dat drumul. Bătrânul s-a prelins pe podea şi

a tras aer în piept, cu un gest exagerat, şuierând printre dinţi, apoi s-a târât până la un scaun, s-a aşezat şi şi-a regăsit demnitatea.

— Te rog să nu mă bruschezi! Am şi eu o vârstă!

Şi-a amintit de banii pe care i-i băgase Hanio în buzunar şi, indignat, i-a scos şi i-a pus în scrumiera mare de pe masă. Hanio îl privea cu interes, închipuindu-şi că va da foc bancnotelor, însă bătrânul n-a mai schiţat nici un gest. Banii mototoliţi au rămas în scrumieră, ca nişte flori artificiale urâte.

— Mă bucur. Şi? Ce e rău în asta? Un tânăr ca tine nici nu-şi poate închipui cât m-a disprețuit şi m-a chinuit Ruriko. Se cădea să moară. E normal să te recompensez. Apropo, te-ai culcat cu ea?

Hanio a simțit că i se urcă sângele la cap şi, fără voia lui, a închis ochii pentru o clipă.

— Aha, te-am prins! Ei? Nu-i aşa că era o femeie deosebită? Nu eşti de aceeaşi părere? Dacă te-ai culcat cu ea o dată, ajungi s-o urăşti. Pentru că pe urmă nici o relaţie cu altă femeie nu mai merge cum ar trebui… Să ştii că eu, sincer îţi spun, de când am înaintat în vârstă, n-am mai putut să fac dragoste cu ea de-adevăratelea. Şi atunci nu mi-a rămas decât s-o omor.

— E o logică simplistă. Deci dumneavoastră aţi omorât-o?

— Te rog să laşi gluma la o parte! Dacă puteam, te mai rugam pe tine? A omorât-o…

— A fost asasinată, până la urmă?

— Bineînţeles că a fost asasinată.

— Mie mi se pare că totul s-a întâmplat dintr-o înlănţuire nefericită de evenimente. Aş vrea să trec din nou pe la apartamentul ei, poate chiar mâine…

— Nici să nu te gândeşti! Sigur vor fi poliţişti acolo. Doar nu vrei să te dai singur pe mâna lor? Să nu te duci sub nici o formă!

— E drept… a răspuns Hanio.

Îşi dădea şi el seama că n-avea nici un rost să meargă. La ce-i servea să intre într-o cameră goală, unde trupul acela moale oricum nu mai era? Probabil că mai rămăsese doar pistolul, pus la rece în frigider.

Ceva mai calm, s-a gândit să-i povestească bătrânului întreaga aventură.

— Ce m-a uimit pe mine…

Bătrânul l-a ascultat, şuierând printre dinţi. Cât a durat povestea, şi-a tot pipăit nervos nodul cravatei cu mâna zbârcită, şi-a netezit bruma de păr de pe cap şi a făcut o sumedenie de alte gesturi automate, care-i rămăseseră din tinerețea lui de dandy. Pe urmă şi-a aruncat privirea pe fereastră, către sălciile golaşe care se

plecau în bătaia vântului rece de iarnă, printre case. Părea că bâjbâie după amintirea propriilor plăceri trecute.

— Una peste alta, ce m-a uimit pe mine este faptul că am fost lăsat în viață. Deşi exista riscul să apar pe urmă ca martor.

— Nu e limpede? Omul ăla îşi pusese deja în minte s-o omoare pe Ruriko. Iar tu îl incomodai. Pricepi? Probabil că şi el, după ce-o fi făcut atâtea pentru plăcerea ei, devenise un fel de obiect nefolositor. Dacă te omora şi pe tine, vă trimitea împreună într-un univers la care el nu avea acces. A preferat să fie singur şi exclusivist, şi să-i facă felul doar ei. Bineînțeles, ceea ce i-a întărit hotărârea de a o ucide au fost acțiunile tale.

— Dar el e un asasin adevărat? Nu arăta deloc aşa…

— N-ai tu ochi să vezi. E şeful sindicatului asasinilor. Chiar dacă eşti martor, găseşte el metode să scape cu basma curată. Probabil că acum e în apartamentul lui Ruriko, jucând teatru şi prefăcându-se că-i deplânge moartea, cu lacrimi de crocodil. Dar crimele se uită repede. Fiindcă sunt ca nişte labirinturi. Tu ai grijă să nu te ia gura pe dinainte şi să-ți vezi conştiincios de treburile tale… Eu mă rog pentru reuşita acțiunii. Uite, îți mai las încă cincizeci de mii de yeni.

Bătrânul a mai pus cinci bancnote de zece mii de yeni în scrumiera mare din sticlă şi s-a pregătit să plece.

— Să înțeleg că nu ne vom mai întâlni niciodată?

— Aşa sper. Ruriko nu ți-a povestit nimic despre mine?

Hanio s-a gândit să-l tachineze puțin:

— Poate mi-o fi spus totul.

— Cum?! a exclamat bătrânul, pălind dintr-odată. Doar nu ți-a spus şi cum mă cheamă sau cu ce mă ocup?…

— Ştiu şi eu?

— Ai de gând să mă şantajezi?

— Şi dacă aş încerca, doar n-ați comis o infracțiune…

— Asta aşa e…

— Noi doi am avut o colaborare de scurtă durată, ca să punem în mişcare periculoasele roți dințate ale universului. În mod normal, universul nu se mişcă doar dintr-atât, nici să-l împingi cu pârghia. Însă pentru că eu am renunțat la viață, iată că, în mod imprevizibil, cineva a fost ucis. Nu e extraordinar?

— Eşti un bărbat tare ciudat, ca automatele de cafea.

— Aşa este. Trebuie doar să introduci moneda. Iar maşinăria va funcționa cu prețul vieții.

— Şi uite cum oamenii se transformă în roboţi.

— În sfârşit v-aţi dat seama, a zis Hanio rânjind, iar bătrânul a luat-o ca pe o ameninţare.

— Cât vrei?

— Dacă o să vreau, o să vin eu să-mi iau. Deocamdată n-am nevoie.

Bătrânul a ţâşnit spre uşă, neştiind cum să scape mai repede. L-a auzit pe Hanio strigându-i din urmă:

— Puteţi să uitaţi de pisica siameză! Fiindcă n-am murit.

Hanio a întins mâna în afara uşii şi a întors din nou plăcuţa, cu partea pe care scria *Life for Sale* la vedere, apoi, cu un căscat, s-a întors în cameră.

9

El era un om care murise o dată. De aceea, n-avea de ce să se simtă responsabil sau legat de ceva de pe lumea asta. Pentru el, lumea nu era altceva decât o pagină de ziar, năpădită de litere-gândaci.

Şi atunci, cum stăteau lucrurile cu Ruriko?

După ce cadavrul ei fusese descoperit, probabil că poliţiştii îşi canalizaseră toate eforturile în vederea prinderii criminalului. În ceea ce-l privea pe Hanio, era convins că nimeni nu-l văzuse intrând în imobil, şi nici nu se întâlnise cu altcineva în cele douăzeci de minute cât fusese nevoit să aştepte pe coridor. Apoi, la plecare, era cât se poate de sigur că nu fusese urmărit. Se amestecase prin mulţime ca fumul în aer. N-avea de ce să se îngrijoreze că ar putea fi anchetat. Ar fi avut o problemă doar dacă bătrânul era luat la întrebări de poliţie şi-l pomenea şi pe el, dar era puţin probabil să se întâmple aşa. Îi era limpede că bătrânul era înspăimântat de legătura lor. Aşadar, chiar dacă el însuşi ar fi ucis-o pe Ruriko, cazul tot ar fi rămas nesoluţionat.

Ajuns cu raţionamentul în acest punct, pe Hanio l-a trecut un fior.

Oare n-o ucisese chiar el pe Ruriko?

Într-un univers atât de iraţional, nu era imposibil să fi fost hipnotizat de bărbatul straniu cu beretă şi s-o fi omorât cu mâna lui, fără să-şi dea seama, noaptea, când crezuse că a dormit tun.

Poate faptul că şi-a scos viaţa la vânzare a dus la crimă.

Ba nu, asta era o aiureală. Câtă vreme el n-avea nici o responsabilitate, nu conta ce se întâmplase.

Firul subţire care-l lega de societate se rupsese deja.

Şi atunci, ce era amintirea aceea dulceagă şi stăruitoare despre el şi Ruriko? Ce însemna faptul că trupul lui cunoscuse plăcerea?

Oare femeia aceea chiar existase cu adevărat?

Hanio a hotărât să nu-şi mai bată capul.

Cu ce avea să-şi ocupe timpul diseară? Îşi vânduse viaţa pe o sută de mii de yeni şi putea s-o vândă în continuare.

Nu voia să-şi facă un obicei din a bea alcool. Brusc, i-a venit o idee şi a scos din dulap un şoarece din pluş, destul de ciudat. I-l adusese odată o fată care făcea jucării.

Şoarecele avea gura ţuguiată, ca de vulpe, şi câteva mustăţi rare în vârful botului. Ochii mici îi erau făcuţi din mărgele negre. Până aici, nimic neobişnuit. Atâta că, spre deosebire de alţi şoareci de jucărie, el era îmbrăcat în cămaşă de forţă. O cămaşă albă, solidă, care-i prindea labele şi-i zădărnicea orice mişcare. Pe piept scria, în engleză: *Atenţie! Nebun furios*.

Hanio îşi închipuia că animalul nu se putea mişca din cauza cămăşii de forţă. Urmând un raţionament extrem, ajunsese şi la concluzia că avea o expresie total obişnuită tocmai pentru că era nebun.

— Auzi, domnule Şoarece? l-a strigat Hanio, dar n-a primit nici un răspuns.

Poate că era un şoarece mizantrop. Poate că era ca-n povestea cu şoricelul de la ţară şi cel de la oraş. Al lui, de la ţară, se lăsase păcălit de un şoarece şiret din Tōkyō şi cedase sub presiunea vieţii de metropolă. Pe urmă, tot bătându-şi capul să înţeleagă ce însemna a fi şoarece de la oraş, i se declanşase nebunia violentă.

Hanio s-a gândit să ia cina, pe îndelete, în compania noului său prieten.

L-a aşezat de partea cealaltă a mesei, i-a pus un şervet la gât, peste cămaşa de forţă, şi l-a lăsat să aştepte. Şoarecele nebun a aşteptat cât se poate de liniştit.

Ţinând cont de preferinţele culinare ale oaspetelui, Hanio i-a pregătit nişte brânză şi câteva bucăţele de friptură, uşor de ronţăit.

Şi-a pus şi lui o porţie şi le-a adus la masă.

— Poftim, domnule Şoarece, serveşte-te, nu te sfii.

Îndemnul său a fost ignorat complet. Poate că şoarecele nebun suferea şi de anorexie.

— Măi, de ce nu mănânci? Nu-ţi place mâncarea? Şi doar m-am străduit atâta…

Din nou, nici o reacţie.

— A, te pomeneşti că nu poţi mânca dacă n-asculţi muzică în timpul mesei? Cât rafinament! Am să caut ceva liniştit şi pe gustul tău.

Hanio s-a ridicat de pe scaun şi a pus la combina muzicală *Catedrala scufundată* a lui Debussy.

Şoarecele a rămas cufundat în muţenia lui.

— Ciudat mai eşti! Un şoarece ar trebui să poată mânca şi fără să se folosească de labe.

Nici un răspuns. Brusc, Hanio s-a înfuriat:

— Nu-ţi place ce ţi-am pregătit? Treaba ta atunci! a strigat, vărsând farfuria cu bucăţelele de friptură în capul şoarecelui.

Din cauza impactului, şoarecele s-a răsturnat de pe scaun şi a căzut pe podea.

Hanio l-a cules de jos cu două degete.

— Ce faci, ai murit? Ai dat ortu' popii dintr-atât? Nu ţi-e un pic ruşine? Măi! Să ştii că n-am să-ţi fac funeralii. Cum? Vrei priveghi? Şoarecii n-au decât să moară şi să se mumifice în cuiburile lor murdare. N-ai servit la nimic cât ai trăit, şi nici mort nu eşti de vreun folos.

A luat şoarecele răposat şi l-a pus înapoi în dulap. Pe urmă a mâncat bucăţelele mici de friptură rămase de la el. Aveau un gust minunat, ca de bomboane de carne.

„Dacă m-ar vedea cineva, ar zice că mă joc aşa ca să scap de singurătate. E foarte rău să-ţi faci din singurătate un duşman. Eu m-am străduit să mi-o fac aliat", cugeta Hanio, în timp ce asculta Debussy.

Chiar atunci, s-a auzit o bătaie uşoară în uşă.

10

Hanio a deschis. În cadrul uşii stătea o femeie între două vârste, cu părul strâns la spate. Înfăţişarea ei n-avea nimic impresionant.

— Vă deranjez în urma anunţului din ziar…

— A, da? Vă rog, poftiţi înăuntru! Tocmai mâncam, dar termin de îndată.

— Mă scuzaţi, a spus femeia, aruncând o privire rapidă în jur şi înaintând timid.

A cumpăra viaţa unui om este, în sine, o acţiune măreaţă. De ce-or avea toţi clienţii aşa un aer jalnic când vin?

Hanio mânca şi o privea cu coada ochiului. Femeia nu părea a fi o gospodină oarecare; mai degrabă, după felul stângaci în care-şi îmbrăcase kimonoul, semăna cu domnişoarele bătrâne care predau literatura engleză pe la colegiile de fete. Genul de femei care trăiesc numai printre eleve zglobii şi care, la un

moment dat, îşi caută originalitatea, pentru că nu mai pot mima tinerețea. Însă era posibil ca vizitatoarea lui să fie mai tânără decât arăta.

— Ca să vă spun adevărul, eu am venit în fiecare zi, tiptil, până la uşa dumneavoastră. Atâta că, de fiecare dată, am văzut anunțul cu *Ofertă momentan indisponibilă* şi n-am ştiut cum să procedez mai departe. Dacă nu mai aveați o viață de vânzare, însemna că ați murit. Însă astăzi, deşi inițial m-am gândit că fac drumul degeaba, am văzut că scria din nou *Life for Sale* şi am răsuflat uşurată.

— Pentru că am încheiat cu bine însărcinarea anterioară. Mi-am vândut viața, dar am supraviețuit, i-a explicat Hanio, aducând două ceşti de cafea. Aşadar, cu ce vă pot fi de folos?

— Mi-e foarte greu să vă spun despre ce e vorba…

— N-aveți de ce să vă faceți griji.

— Chiar şi aşa, mi-e greu…

Femeia a tăcut preț de câteva clipe, apoi l-a privit insistent pe Hanio cu ochii ei migdalați.

— Dacă-mi vindeți mie viața, s-ar putea ca, de data asta, să v-o pierdeți definitiv. Acceptați?

11

Neputând citi nimic pe chipul lui Hanio, femeia a sorbit din cafea, cu buzele țuguiate, şi a repetat, cu un aer descurajat şi temător:

— Chiar o să muriți. Înțelegeți?

— E în regulă. Spuneți-mi despre ce e vorba.

— Bine.

Femeia şi-a aranjat mai întâi poalele kimonoului, de parcă se temea să n-o atace Hanio, având în vedere că erau doar ei doi în cameră. Însă şoldurile ei n-aveau nimic ispititor.

— Lucrez într-o mică bibliotecă, la ghişeul de împrumut. N-are rost să mă întrebați unde anume; în Tōkyō sunt tot atâtea biblioteci câte secții de poliție. Locuiesc singură. De câte ori mă întorc de la serviciu, cumpăr ziarele de seară şi, odată ajunsă acasă, citesc de la cap la coadă rubricile cu sfaturi utile şi ofertele de locuri de muncă sau de schimburi. La început eram pasionată de corespondența cu alți cititori. Închiriasem special o căsuță poştală şi făceam schimburi frecvente de scrisori. Îmi dădeam totuşi seama că, odată ce ne întâlneam de-adevăratelea, lucrurile n-aveau să mai meargă la fel de bine, aşa că

doar îmi stârneam partenerul de conversaţie, iar pe urmă întrerupeam brusc corespondenţa.

— De ce credeaţi că, odată ce v-aţi fi întâlnit, lucrurile n-ar mai fi mers bine? a întrebat-o Hanio, cu cruzime.

— Pentru că fiecare om are visurile lui, a răspuns femeia, evitându-i privirea. V-aş ruga să mă ascultaţi fără să mă întrerupeţi. În fine. La un moment dat m-am plictisit de joaca de-a corespondenţa şi am căutat un mod de comunicare mai incitant. Dar se pare că aşa ceva nu există.

— Păi nu de-asta am dat eu anunţul cu *Viaţă de vânzare*?

— V-am rugat să nu mă mai întrerupeţi! Prin februarie, deci să tot fie zece luni de-atunci, mi-au căzut ochii pe un anunţ. Cineva căuta o carte:

Doresc să cumpăr Enciclopedia ilustrată a coleopterelor japoneze, *autor Gentarō Yamawaki, ediţia din anul 2 Shōwa*[6]*. Ofer două sute de mii de yeni, plata pe loc. Nu se acceptă pagini lipsă. Contact: Oficiul Poştal Central, căsuţa poştală 2778.*

6. 1927; perioada istorică Shōwa, reprezentând domnia împăratului Hirohito, este cuprinsă între anii 1926 şi 1989.

Mi-am spus că e un preţ foarte mare, dar şi anticariatele vând cu sume destul de mari. M-am gândit că poate era o carte greu de găsit, pe care n-o aveau nici măcar anticarii, şi de aceea o fi dat anunţ la ziar. Pe urmă am uitat de el.

La fiecare sfârşit de an, în martie[7], facem inventarul. Scoatem cărţile prăfuite din depozit, le verificăm şi le corectăm numerele de înregistrare, în fine, e o adevărată corvoadă. În timp ce le puneam în ordine, mi-am dat seama că avem câteva sute de titluri din domeniul ştiinţelor naturii, însă doar zece cărţi de entomologie. În cazul ştiinţelor naturii sau al fizicii ori al medicinei, se descoperă mereu metode noi şi multe lucrări mai vechi îşi pierd cu totul valoarea, dar se pare că lucrurile nu stau la fel în domeniul entomologiei. Aşa că am şters cărţile de praf, una câte una. Am găsit printre ele *Enciclopedia ilustrată a coleopterelor japoneze – autor Gentarō Yamawaki, Editura Uendō.* Mi-a revenit imediat în minte anunţul din ziar şi m-a cuprins dintr-odată o răutate cum n-am mai simţit niciodată, de atâta vreme de când lucrez la bibliotecă.

7. În Japonia, anul fiscal şi cel şcolar încep la 1 aprilie.

În rezumat, povestea vizitatoarei era următoarea:

Bineînțeles că nu mai făcuse niciodată ceva rău.

Cu toate acestea, în suflet i s-a strecurat nu neapărat iluzia căpătuirii pe care ar putea-o aduce o sumă atât de mare de bani, cât dorința de a avea haine şi accesorii de lux, cu care să dea peste nas altor femei.

Fără să mai stea pe gânduri, a înfăşurat volumul în nişte hârtii pe care le-a găsit la îndemână. Şi-a văzut de treabă, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, şi, la un moment dat, pretextând că merge pe hol să arunce hârtiile, a scos odată cu ele şi cartea, apoi a ascuns-o bine. Astfel, chiar dacă enciclopedia avea să apară la suprafață pe undeva, cu ştampila bibliotecii, putea foarte bine să spună că a aruncat-o din greşeală odată cu hârtiile.

În seara aceea, ajunsă înapoi în apartamentul ei, a deschis *Enciclopedia* cu inima bubuindu-i în piept, de parcă ar fi fost cine ştie ce carte deocheată. Paginile miroseau a praf.

Era într-adevăr o lucrare stranie şi rară, la care oamenii ar fi râvnit. Nu era limpede dacă fusese scrisă într-un scop artistic sau din pură plăcere. Pentru o carte veche, ilustrațiile erau cât se poate de frumoase, reproducând în culori vii tot felul de cărăbuşi cu spinările sclipitoare. Paginile arătau ca nişte reclame colorate la obiecte de podoabă. Lângă fiecare ilustrație, în ordinea numerelor, figurau numele ştiințific al coleopterului, zona de răspândire şi câteva detalii.

Însă cea mai ciudată era metoda de clasificare, cu totul alta decât în cărțile de specialitate. Cuprinsul era aşa:

Grupa I: Familia Senzuală (Ordinul Afrodisiacelor, Ordinul Potenței)
Grupa a II-a: Familia Hipnoticelor
Grupa a III-a: Familia Asasinelor

Şi aşa mai departe.

Bineînțeles, ca orice fată bătrână, a trecut dinadins peste Grupa I, care de fapt îi stârnea cel mai tare curiozitatea, şi şi-a aruncat privirile abia de la Grupa a II-a încolo.

La Grupa a III-a, a Asasinelor, cineva încercuise şi subliniase titlul cu roşu. Mai departe, la pagina 132, i-a atras atenția un nume, *Anthypna Pectinata*. A căutat ilustrația corespunzătoare şi a văzut că era un gândac destul de comun, mic şi maro-întunecat, cu trupul subțiat înainte de elitre şi cu nişte extensii ca nişte periuțe pe cap.

La „Detalii“ scria aşa:

Sunt răspândite în Honshū[8], în zona metropolei Tōkyō. Se adună în special pe trandafiri sau alte plante şi flori. Sunt coleoptere uşor de colectat, însă puțin cunoscut este efectul lor hipnotic; acesta este uneori factorul declanşator al unor crime ascunse sub aparența sinuciderii. Exemplarele din această specie sunt uscate şi apoi transformate în pulbere; dacă se administrează unei persoane pulberea amestecată cu sedativul Bromisoval, iar în timpul somnului i se ordonă să se sinucidă, aceasta va căuta s-o facă prin orice mijloace.

8. Insula principală a Japoniei.

Altceva nu mai scria.

Bibliotecara a intuit că cel care voia să obțină cartea avea intenții necurate. Cu o lamă, a răzuit cu grijă ştampila bibliotecii de pe pagina cu titlul şi de pe coperta interioară. Pe urmă a trimis o carte poştală la căsuța poştală menționată în anunț.

Sunt în posesia cărții pe care o căutați. Dacă încă n-ați obținut-o, v-o ofer. În schimb, aş vrea să vă adresez o rugăminte. Aştept indicațiile dumneavoastră privind data şi locul întâlnirii. Aş prefera duminica.

La adresa expeditorului a trecut căsuța ei poştală.

După patru zile a sosit răspunsul.

Îi convenea data fixată, în duminica săptămânii următoare, însă locul era foarte peste mână. După cum părea să reiasă din harta ataşată răspunsului, era o locuință particulară – Vila Nakajima – aflată la o distanță destul de mare de stația Fujisawa, înspre Chigasaki.

Mesajul în sine era scris de o mână nesigură, plin de ideograme greşite. Până şi numele ei era scris greşit.

„Cu siguranță e un individ dubios“, şi-a spus.

În după-amiaza acelei duminici de primăvară, însorită, dar rece şi vântoasă, a coborât din tren la Fujisawa şi, urmând indicațiile hărții, s-a îndreptat pe jos către țărmul oceanului.

A ajuns într-un vechi cartier de vile. În stânga şi-n dreapta drumului pavat era nisip. Gardurile din piatră erau şi ele îngropate în nisip. Ici şi colo zburau fluturi galbeni. Nu se vedea nici țipenie de om. Probabil că mulți dintre cei care locuiau

aici făceau naveta la Tōkyō. Tăcerea caselor vechi era foarte apăsătoare.

A găsit poarta pe care scria „Nakajima“ şi a intrat în curte. O potecă lungă de nisip ducea până la casa veche în stil european, înconjurată de pini. Grădina fusese lăsată în paragină, în bătaia vântului umed dinspre ocean.

A sunat la uşă şi, spre mirarea ei, a venit să-i deschidă un occidental gras, cu faţa roşie. Străinul purta o cămaşă foarte elegantă, în carouri, şi i s-a adresat plin de voioşie, într-o japoneză care i-a zgâriat urechile:

— Mulţumesc pentru scrisoare! Vă aşteptam. Vă rog, intraţi!

În încăperea în care a condus-o se mai afla un străin, slab ca o călugăriţă[9], care a salutat-o politicos, ridicându-se de pe scaun.

9. Este vorba de insecta *Mantis religiosa*.

Bibliotecara plănuise s-o rupă la fugă dacă avea să dea peste cine ştie ce loc înspăimântător, dar încăperea în care se aflau era spaţioasă, de vreo douăsprezece *tatami*[10], fără covor, cu un set de fotolii masive din ratan, aşezate direct peste rogojini. Casa părea totuşi o locuinţă provizorie. Alte mobile nu se mai zăreau. În alcovul din perete era instalat un televizor color. Ecranul stins era de un gri întunecat, ca apa unei mlaştini.

10. Rogojină tradiţională, de aproximativ 1,80 x 0,90 m.

Panourile glisante erau deschise. Pe hol, nisipul scârţâia sub picioare. În capăt se afla o uşă de sticlă prost făcută, care lăsa să treacă vântul şuierând. Femeia a observat că nu era încuiată, deci putea să fugă uşor, la nevoie.

Bărbatul cel slab i-a oferit alcool, dar ea a refuzat. I-a adus în schimb ceva ce arăta a limonadă. Nu s-a atins nici de aceea, deşi îi era sete, gândindu-se că i-ar fi putut strecura în ea vreun somnifer.

Bărbatul cel gras, care vorbea japoneză, nu i-a mai adresat nici un cuvânt după ce a poftit-o să se aşeze. Fiindcă n-o întrebaseră nimic despre enciclopedia coleopterelor, a încercat să le atragă atenţia mişcând pe genunchi sacoşa de cumpărături în care băgase cartea.

Dar nici aşa n-a obţinut vreo reacţie.

Cei doi continuau s-o ignore şi şuşoteau în engleză. Bibliotecara nu înţelegea nimic, dar putea spune după expresiile lor că discutau despre ceva foarte serios. Începuse s-o cuprindă iritarea.

Chiar atunci, s-a auzit soneria de la intrare.

— *Oh, maybe, Henry*… a spus străinul cel gras şi a luat-o grăbit către uşă.

Mai întâi şi-a făcut apariţia un teckel cu urechile atârnând şi cu blănița lucioasă, ca dată cu ulei; imediat l-a urmat un străin destul de în vârstă, îmbrăcat lejer, foarte arătos. După atitudinea celorlalţi doi, părea să fie şeful. I-au prezentat-o, respectuoşi, pe femeie. Câinele dădea din coadă încontinuu, enervant.

Bărbatul nu părea să vorbească deloc japoneza. A spus repede ceva în engleză, iar grăsanul a tradus:

— Domnul Henry vă este profund recunoscător şi vă asigură de stima lui pentru faptul că v-ați ținut promisiunea şi ați venit până aici.

Femeia s-a gândit că n-avea motiv să fie atât de stimată. Bărbatul a continuat:

— Ați adus cartea, nu-i aşa?

Spre bucuria ei, în sfârşit era atins subiectul. A desfăcut sacoşa şi a scos volumul.

— Vă rog mult să nu uitați de bani. *Money*, da? i-a spus grăsanului, sperând c-o să traducă pentru şef, dar acesta a ignorat-o complet.

Abia atunci i-a trecut prin minte că n-avea să vadă nici un ban şi, de spaimă, i s-a pus un nod în gât.

Bărbatul în vârstă răsfoia atent cartea. I se citea mulțumirea pe chip.

— Ne scuzați. Toate exemplarele pe care am reuşit să punem mâna până acum aveau doar treizeci de pagini. Se pare că poliția din vremea aceea le-a descompletat dinadins. Este prima oară când domnul Henry vede un exemplar întreg şi, după cum observați, este cât se poate de bucuros. A dorit întâi să verifice, urmând ca apoi să vă plătească… Iată cei două sute de mii de yeni. Vă rog să-i numărați bine, i-a spus bărbatul cel gras, înmânându-i banii cu un zâmbet care-i făcea gropițe pe obrajii albi şi strălucitori ca smalțul.

Câinele a venit să amuşine banii.

Bibliotecara a numărat cele douăzeci de bancnote nou-nouțe de zece mii de yeni şi i-a mai venit inima la loc. Nevrând să mai stea nici o clipă în plus în locul acela, s-a ridicat de pe scaun.

— Vai, doar nu plecați deja? a spus grăsanul, iar slăbănogul s-a ridicat şi el de pe scaun ca s-o rețină. De vreme ce ați bătut atâta drum până aici, n-ați vrea să luăm mai întâi masa împreună, şi apoi să vă întoarceți în tihnă?

— Nu vă deranjați pentru mine, i-a răspuns ea ferindu-se, gata să plece. Avea o presimțire rea.

Chiar atunci, grăsanul şi-a apropiat buzele de urechea ei şi i-a şoptit:

— Auzi, nu vrei încă cinci sute de mii de yeni?

— Cum?! a exclamat femeia, oprindu-se locului, de parcă nu şi-ar fi crezut urechilor.

13

Hanio asculta captivat. Vizitatoarea era insipidă, însă povestea ei suna foarte interesant.

— Ia te uită, câtă generozitate! Şi aţi mers acasă cu cinci sute de mii de yeni în plus?

— N-am ştiut cum să plec mai repede. Nu cred că m-a urmărit cineva. Până la Fujisawa am ţinut-o aproape într-o fugă, am ajuns acolo leoarcă de transpiraţie.

— Şi v-aţi mai dus vreodată la vila aceea?

— Adevărul e că…

— V-au chemat din nou?

— Nu, dar conversaţia de atunci m-a făcut curioasă şi, prin iulie, într-o duminică senină, mă plictiseam şi m-am mai dus o dată să văd ce mai era pe-acolo. Fiindcă părea să fie cineva înăuntru, am sunat la uşă. Mi-a deschis o japoneză. Când am întrebat-o, oarecum încurcată, unde e domnul Henry, mi-a spus că, prin primăvară, închiriase casa unui străin pentru două-trei săptămâni, după care nu mai auzise de el. Pe urmă şi-a luat la revedere brusc şi n-am mai avut ce face, m-am întors acasă.

— Aşaa… Povestea e interesantă, nimic de zis, dar ce legătură are cu mine?

— O să vedeţi curând legătura, i-a răspuns bibliotecara şi şi-a aprins o ţigară.

Gestul nu avea nimic atrăgător; era mai degrabă plin de îngâmfarea cu care îşi aprinde o ţigară bătrâna vânzătoare de la chioşcul cu lozuri, după ce a convins un trecător să cumpere unul.

— Apoi nu s-a mai întâmplat nimic. Mi-am păstrat căsuţa poştală, dar n-am mai fost contactată de nimeni. Însă, în urmă cu puţină vreme, am văzut anunţul dumneavoastră şi mi-am amintit toată povestea. M-am întrebat dacă nu cumva îmi oferiseră cei cinci sute de mii de yeni ca să mă folosească pe post de cobai. Ar fi fost destul de logic. Aşa că, m-am gândit, dacă şi ei au văzut anunţul dumneavoastră, e foarte posibil să vă contacteze.

— Nu m-au contactat. Şi apoi, cred că nişte străini de teapa lor s-ar duce mai degrabă în Hong Kong sau Singapore.

— Dar dac-ar fi de la ACS?

— Poftim?! a exclamat Hanio, crezând că n-auzise bine.

14

O femeie ca ea ştia de ACS!

Hanio se întrebase dacă acea organizaţie, despre care străinul cu beretă spusese că există doar în filme, nu era cumva implicată în moartea lui Ruriko; iar acum vizitatoarea o pomenise şi ea. Lui Hanio începea să i se pară că toate lucrurile erau legate de un fir invizibil. Era posibil ca, odată ce pusese anunţul cu *Viaţă de vânzare*, să fi devenit el însuşi un pion al organizaţiei?

Pe de altă parte, o femeie care ar fi aparţinut unei grupări atât de subtile nu i-ar fi pomenit numele cu o asemenea nepăsare. Cu siguranţă pomenise de „ACS“ în necunoştinţă de cauză, iar ceea ce povestise despre întâlnirea cu străinii din Chigasaki era chiar adevărat.

— Ce mai e şi ACS?

— Vai, să nu-mi spuneţi că nu ştiţi! E o organizaţie secretă, *Asia Confidential Services*, despre care se spune că se ocupă cu introducerea ilegală a drogurilor în Japonia.

— Dumneavoastră de unde ştiţi toate astea?

— Am cunoscut un străin care făcea trafic cu droguri la bibliotecă. Ne pomeneam cu el în fiecare zi şi-l admiram pentru că părea un om învăţat. În plus, era plăcut şi arăta foarte bine. Spunea că era conferenţiar la Universitatea C din Los Angeles. În fiecare zi venea să studieze istoria Japoniei. Eu şi colegele mele ne închipuiam că trebuie să fie foarte cunoscut în domeniul lui.

La un moment dat, am observat că, în sala de lectură, se aşeza întotdeauna lângă el un japonez nu foarte îngrijit, care părea să fie şomer. Probabil că se cunoscuseră la noi la bibliotecă, pentru că şi el împrumuta numai cărţi despre istoria Japoniei. Vorba unei colege: „O fi el japonez, dar uite că-l învaţă străinul despre istoria noastră. S-a întors lumea cu susul în jos!“

Între timp, pe străin a început să-l placă fata de la recepţie, şi chiar l-a invitat la o cafenea din apropiere. Însă el, exagerat de precaut, i-a cerut să mai invite şi alte prietene. Colega s-a cam enervat, dar, neavând încotro, ne-a chemat şi pe noi. O dată am mers şi eu, deşi nu prea aveam chef.

Asta se întâmpla anul trecut prin mai, dacă nu mă înşel. Seara aceea mi-a lăsat o impresie puternică, şi încă îmi amintesc detaliile. Străinul vorbea japoneza foarte bine. După ora închiderii bibliotecii, am luat-o pe jos pe aleea cu copaci frumoşi care ieşea în strada principală, sub ultimele raze ale soarelui. Faptul că-l aduceam pe străin la cafeneaua noastră obişnuită ne înviorase, şi toate trei eram

entuziasmate ca nişte copii.

Ne-am aşezat la o masă şi am sporovăit vrute şi nevrute. Străinul a găsit momentul prielnic să ne strecoare un compliment: „Când stau aici în compania unor frumuseți ca voi şi beau ceai din cel adus în Japonia de barbari, mă simt ca shōgunul Ieyasu Tokugawa în iatacul concubinelor!“

Noi am izbucnit în râs. În alt context, gluma lui ar fi putut fi foarte prost primită, însă spusă de el suna cât se poate de inocent.

Am tot stat de vorbă. *Mister* Dodwell se pricepea foarte bine la potrivit cuvintele – în treacăt fie spus, japoneza lui mi se păruse întotdeauna cumva lipsită de sentiment, ca o maşinărie prea bine unsă. La un moment dat, ne-a întrebat:

— Doamnelor, ştiți ce este ACS?

— Un post de televiziune? Dar în Japonia n-avem nici unul cu numele ăsta. Poate e vreunul american.

— Ba nu, e o marcă de televizoare?

— Mi se pare că e o organizație internațională pentru agricultură. *Agricultural Cooperative System*, sau aşa ceva, a spus una dintre fete, dornică să-şi arate cunoştințele, şi noi, celelalte, ne-am holbat la ea.

Străinul a râs ironic.

— Ultimul răspuns este cel mai aproape de adevăr. Este o organizație internațională, dar numele întreg e *Asia Confidential Services*. O organizație secretă, destul de periculoasă. Şi se află chiar foarte aproape de voi.

Am tăcut toate şi am ciulit urechile.

— Ştiți că venea la bibliotecă un japonez care se aşeza mereu lângă mine şi-mi punea tot felul de întrebări. Mi se părea foarte sâcâitor şi nu-l agream. În plus, şi întrebările lui erau foarte aiurite. De exemplu, odată a vrut să ştie câți copii avea Masashige Kusunoki[11]. Habar n-aveam şi i-am răspuns la nimereală: „Zece“. Fața i s-a luminat dintr-odată. Acum, dacă stau să mă gândesc, mă întreb dacă n-am răspuns corect, din întâmplare, la cine ştie ce parolă. Omul era precaut şi nu mi-a spus niciodată nimic pe şleau, însă alaltăieri m-a acostat, din senin: „Deci dumneata nu eşti din ACS“. „Ce e ACS“? l-am întrebat, mirat. „*Asia Confidential Services*. Ce bine! Te-am confundat şi era cât pe ce să te ucid…“ Pe urmă a rânjit şi a plecat. Eu am rămas înlemnit şi m-am pleznit peste obraji. Cineva crezuse că fac parte din organizația asta.

11. Samurai din secolul al XIV-lea, renumit pentru loialitatea sa față de împărat.

— Vai, ce îngrozitor! Ar fi trebuit să vă duceţi imediat la poliţie, i-am spus noi, dar domnul Dodwell a răspuns încet, strângând din buze:

— Ştiu şi eu? Uneori e periculos să stârneşti lucrurile.

De atunci n-a mai venit niciodată la bibliotecă. Dar numele de ACS mi-a rămas în minte şi n-am să-l uit cât oi trăi.

15

Ascultându-i povestea cu atenţie, Hanio a întrerupt-o pe femeie în acest punct, spunând, fără prea mare convingere însă:

— Asta înseamnă că tipul ăla, Dodwell, era de la ACS.

— Dar atunci de ce a adus vorba chiar el despre organizaţie?

— Poate pentru că-şi închipuia că la bibliotecă se aflase de mişcările lui şi voia să vă tragă de limbă.

— S-ar putea… a răspuns vizitatoarea, dând semne că şi-a pierdut interesul pentru subiectul respectiv.

— Dar haideţi să ne întoarcem la discuţia noastră.

— Sigur. E vremea să vă explic de ce am venit să vă cumpăr viaţa.

Din moment ce spuneţi că străinul acela, Henry, nu v-a contactat, înseamnă că planurile din spatele celor cinci sute de mii de yeni au rămas încă în aer. Eu, de când v-am citit anunţul cu *Viaţă de vânzare*, mi-am zis că sunteţi ţinta cea mai potrivită a cuiva care ar vrea să testeze efectul acelui drog extras din cărăbuşi. Eu mă mulţumesc cu o sută de mii de yeni, ca intermediar, aşa că vă întreb: nu vreţi să vă cumpăr viaţa pentru patru sute de mii de yeni? Vă promit cu toată seriozitatea că vi-i plătesc sau, dacă preferaţi, îi trimit rudelor dumneavoastră înainte să muriţi.

— N-am nici o rudă.

— Şi atunci ce intenţionaţi să faceţi cu banii?

— Puteţi să cumpăraţi de ei un animal mare, care încurcă lumea, cum ar fi un crocodil sau o gorilă. Faceţi nuntă şi trăiţi pe urmă împreună cu crocodilul sau gorila pentru tot restul zilelor. Un altfel de mire nu vi s-ar potrivi. Să nu cumva să vă vină ideea să-l vindeţi ca material pentru poşete. Îi daţi de mâncare în fiecare zi, îl scoateţi la plimbare, într-un cuvânt, vă dedicaţi lui trup şi suflet. Şi, ori de câte ori îl priviţi, să vă aduceţi aminte de mine.

— Sunteţi un om foarte ciudat.

— Ba nu, ciudată sunteţi dumneavoastră.

16

Bibliotecara a trimis o scrisoare expres pe adresa căsuței poştale a lui Henry. „Garantez experimentarea medicamentului în schimbul a cinci sute de mii de yeni.“ Răspunsul a venit prompt, indicându-i locul şi data întâlnirii: un depozit din zona de antrepozite Shibaura, pe 3 ianuarie, seara.

Hanio s-a întâlnit cu clienta, care îl aştepta, şi au pornit împreună către cartierul puțin frecventat. Era o seară geroasă, cu lună. Au bătut la uşă, în vreo cinci rânduri. Cineva le-a deschis în sfârşit. Au luat-o spre subsol, pe o scară întortocheată, şi au ajuns la altă uşă, metalică şi rece. Când au deschis-o, i-a lovit în față un aer cald. Au intrat într-o încăpere în stil occidental, mare de vreo douăsprezece *tatami*, bine încălzită şi cu un covor roşu în mijloc.

Camera avea două ferestre pătrate, una lângă alta, prin care se vedea fundul oceanului, plin de gunoaie. Nu se zărea trecând nici un peşte viu. Lângă rama ferestrei plutea ceva mic şi albicios, care aducea cu un peşte mort, însă, uitându-se mai atent, Hanio şi-a dat seama că era un fetus uman şi şi-a ferit repede privirile.

Camera avea o atmosferă plăcută. În şemineul electric strălucea, roşie, o imitație de buştean. Probabil aleseseră varianta asta ca să evite problema evacuării fumului.

Îi aşteptau trei străini. Unul dintre ei era mai în vârstă şi ținea în lesă un teckel; acela trebuie să fi fost Henry.

— Data trecută m-ați întrebat dacă nu vreau cinci sute de mii de yeni, a spus bibliotecara, intrând direct în subiect.

— Aşa este, i-a răspuns în japoneză unul dintre străini.

— Fiindcă vă trebuia un cobai pentru acel drog, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— V-am adus pe cineva. I-am cumpărat deja viața, aşa că vă rog să-mi dați repede cei cinci sute de mii de yeni.

Străinul, foarte surprins, i-a tradus lui Henry în engleză, apoi au început toți trei să discute pe şoptite.

— Sigur n-ai nimic împotrivă să mori?

— Sigur, a răspuns Hanio, limpede. De ce figurile astea uimite? Viața e lipsită de sens, iar oamenii nu sunt decât nişte marionete. Presupun că ați observat asta de sute de ori în jurul vostru. N-ar trebui să vi se pară aşa surprinzător.

— Aşa este. Între timp, am depus mari eforturi să adunăm cât mai multe

Anthypna pectinata. Le-am amestecat cu Bromisoval şi am făcut drogul. L-am experimentat pe două-trei persoane. Totul a mers conform planului, exact ca la carte. Dar deocamdată nu le-am pus să se sinucidă. Încă nu ştim dacă instinctul de supraviețuire îl determină pe cel în cauză să se opună. Experimentul ar merge mai bine cu cineva care-şi doreşte să moară.

— Atunci vă rog să ne plătiți pe loc cei cinci sute de mii de yeni, a intervenit femeia.

Henry i-a ordonat ceva unuia dintre bărbaţi, iar acesta a venit cu teancul de bani. A numărat cincizeci de bancnote de zece mii de yeni şi i le-a întins femeii. Ea a scos zece bancnote, pe care le-a pus în geantă, iar pe restul i le-a dat lui Hanio.

Pe masă a apărut un pistol.

— E încărcat, cu piedica scoasă. Îl îndrepți spre tine, apeşi pe trăgaci şi gata, a spus unul dintre bărbați.

Hanio s-a aşezat pe un fotoliu-balansoar şi a înghițit cu apă pulberea pe care i-au dat-o.

…

Nu s-a întâmplat nimic.

Nu l-a cuprins nici un presentiment că, de acum încolo, lumea se va schimba în ceva semnificativ. Toată viața lor gândacii aceia leneşi nu făcuseră decât să zboare din floare în floare, cu trompele lor respingătoare, ghiftuindu-se cu polen; acum, preschimbați în pulbere, pătrunseseră în măruntaiele lui Hanio, dar asta nu însemna că lumea avea să devină un câmp cu flori.

Dintr-odată, a început să distingă în cel mai mic amănunt detaliile de pe chipul femeii. Pentru prima oară de când se cunoscuseră, fiecare rid de sub ochii ei, fiecare por de pe obrajii ei aspri, fiecare fir de păr zbârlit se transformaseră în clopote al căror dangăt striga la unison:

Te iubesc!

Te iubesc!

Te iubesc!

Năucit de atâta zgomot, Hanio ar fi vrut să-şi astupe urechile. Oare unde se întâlneau cele două idei, aceea că, dacă lumea ar fi căpătat sens, ar fi murit fără păreri de rău şi aceea că, de vreme ce lumea n-avea nici un sens, îi era totuna dacă murea? În orice caz, lui nu-i mai rămânea decât să moară.

Între timp, lucrurile din jurul lui începuseră să se fluidifice şi să-i dea ocol. Vedea tapetul de hârtie de pe perete umflându-se în bătaia vântului. Un stol de

păsări galbene şi-a luat zborul de pe el, cu mare zarvă.

De undeva s-a auzit muzică. Melodia l-a făcut să vadă cu ochii minții o pădure verde, unduindu-se ca algele pe fundul mării; caliciile unor flori asemănătoare glicinelor atârnau bogate pe crengi, iar pe sub ele trecea în goană o herghelie de cai sălbatici. Hanio nu-şi înțelegea propria viziune; poate că se străduia din răsputeri să scape de universul plictisitor în care gândacii se strecoară printre literele ziarelor şi încerca să-l transforme în ceva mirific. „Şi totuşi, ai cam exagerat“, s-a mustrat în sinea lui. „E înjositor să depui atâta efort pentru ceva lipsit de sens.“

Nu simțea beție sau extaz. Dintr-odată, lumea şi-a schimbat înfățişarea. L-a înconjurat o mare de ace imense şi sclipitoare. În loc de gămălii, păreau să aibă flori de cactus. Flori de cactus roşii, galbene şi albe. „Nişte flori lipsite de rafinament“, şi-a zis Hanio. Brusc, acele s-au transformat în antene de televiziune, iar printre ele au început să plutească tomberoanele albastre din spatele clădirilor, ca nişte baloane cu reclame. „Banal şi plictisitor“, a comentat Hanio în sinea lui.

— Ei, cum e? Eşti gata să mori?

— Sunt gata, a răspuns, şi chiar atunci a început să-şi simtă trupul mai uşor.

Până în clipa aceea i se păruse că e țintuit de scaun, dar acum îşi putea mişca liber mâinile şi picioarele. Atâta că nu şi le mişca după voia lui, ci parcă la comanda cuiva. Asta l-a binedispus.

— Atunci, te rog să mori. Să faci exact aşa cum îți spun eu, ca să ai o moarte uşoară.

— Bine. Mulțumesc.

— Mă urmăreşti? Întinde înainte mâna dreaptă.

— Aşa?

— Da, e foarte bine aşa.

Vocea lui era vocea inimii, şi n-ar fi trebuit s-o audă nici el. Vocea celuilalt, în schimb, se auzea limpede şi-i dădea instrucțiuni precise.

— Atinge obiectul tare şi negru de pe masă. Apucă-l bine în mână. Aşa. Încă n-ai voie să atingi trăgaciul. Apropie-ți-l uşurel de tâmplă. Încet, încet, relaxează-ți umerii. Aşa. Acum lipeşte-ți bine țeava de tâmplă. E rece, nu? E o senzație plăcută. Te face să te simți bine, ca o compresă cu gheață atunci când ai febră. Acum, încet, atinge trăgaciul cu arătătorul…

17

Hanio îşi dusese arma la tâmplă şi era cu degetul pe trăgaci.

Însă chiar atunci…

Ceva a țâşnit şi i-a smuls pistolul din mână. S-a auzit de foarte aproape zgomotul unei împuşcături, apoi lătratul unui câine.

Şocul a spulberat imediat efectul drogului şi Hanio s-a ridicat de pe scaun, scuturând din cap. În fața ochilor avea o privelişte de coşmar: la picioarele lui zăcea bibliotecara, cu membrele contorsionate şi o baltă de sânge lângă tâmplă. Cei trei bărbați, grăsanul cu fața roşie, slăbănogul cu trup de călugăriță şi elegantul Henry stăteau în picioare în jurul ei, înmărmuriți.

Lui Hanio îi vâjâia capul. Şi-a întins gâtul printre cei trei şi s-a uitat şi el, cu mare atenție, la cadavrul femeii, care încă strângea pistolul în mâna dreaptă.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Hanio pe străinul cu fața roşie.

— A murit! i-a răspuns acesta, pentru prima oară în japoneză, cu un aer absent.

— De ce?

— Pentru că te iubea. Te iubea de nu mai putea. Alt motiv nu văd. A murit în locul tău. Dar, chiar dacă n-ar fi suportat să te vadă murind, era destul să-ți ia pistolul din mână, nu era nevoie să se şi omoare…

Hanio s-a străduit să-şi adune mințile şi să gândească. Motivul sinuciderii ei era simplu: îl iubea, dar nu era deloc sigură că el îi va întoarce dragostea, aşa că şi-a luat zilele. Altă explicație nu găsea.

— E un caz cât se poate de limpede de sinucidere, a spus străinul cu fața roşie.

— N-avem de ce să ne facem griji.

Pe Hanio nu-l preocupa deloc ce avea să se întâmple mai departe cu cadavrul.

Dragostea aceea era o pacoste, iar faptul că o femeie atât de urâtă îl iubise şi murise pentru el era chiar culmea. Era uimit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile: îşi vânduse viața de două ori, şi de ambele dăți făcuse pe altcineva să moară.

Hanio i-a privit pe străini, curios să vadă cum aveau să rezolve situația. Poate că urmau să-i facă şi lui felul.

Cei trei se sfătuiau între ei, în şoaptă, cu spatele la el. Teckelul dădea târcoale cadavrului şi mârâia. La vederea sângelui, animalul domesticit îşi regăsise brusc ferocitatea. Sângele se prelingea în continuare din rană, întinzându-se într-o baltă lângă trupul neînsuflețit. Părea că, în confuzia lui, vrea să fugă undeva şi să

scape. Femeia avea gura deschisă, iar bolta cerului gurii, întunecată, părea o grotă care ducea spre capătul lumii. Ochii îi rămăseseră întredeschişi. Într-unul din ei îi intrase un fir de păr.

„Dacă mă gândesc bine, e prima dată când văd de aproape un om mort. Nu m-am uitat atât de atent nici la părinţii mei. Un cadavru e ca o sticlă de whisky căzută şi spartă. Dacă s-a spart, e normal să i se scurgă conţinutul.“

Dincolo de fereastră, apa oceanului pulsa încet, tulbure. Străinii încă se consfătuiau. Chiar şi Hanio, care nu prea înţelegea engleza, reuşea să prindă crâmpeie despre companii aeriene şi zboruri.

Unul dintre străini, cu mâna înfăşurată într-o batistă, a scos din geanta femeii cele zece bancnote de zece mii de yeni. Când Hanio l-a apucat de braţ să-l oprească, acesta i-a zis:

— Treaba asta rămâne între noi. Poftim, un cadou ca să-ţi ţii gura. Dacă scapi vreo vorbă cuiva, asta te aşteaptă, a spus mimând un gât tăiat.

După ton, nu glumea deloc.

Străinii l-au luat şi pe el în maşină şi l-au lăsat să coboare la gara din Hamamatsu-chō. Cu toţii se străduiau să-l ignore total, şi nici unul nu i-a adresat vreun cuvânt.

Hanio a coborât din maşină, le-a făcut un semn de adio cu mâna şi le-a întors spatele, calm. Parcă se despărţea de nişte tovarăşi cu care mersese la picnic.

Şi-a cumpărat bilet şi a urcat scările.

A fost cuprins din nou de o senzaţie ciudată: treptele mohorâte din beton continuau la nesfârşit.

Hanio a început să urce, cu avânt. Însă oricât urca, tot nu reuşea să ajungă la peron: cu cât urca mai mult, cu atât se înmulţeau şi treptele. De sus s-a auzit un fluierat limpede. Trenul a sosit şi mulţi pasageri au coborât, însă, din cine ştie ce motiv, treptele pe care urca el nu se întâlneau cu peronul acela.

El era un om care murise. Se eliberase de toate, de morală şi sentimente. Şi totuşi, dragostea bibliotecarei îl apăsa ca o povară, deşi, pentru el, ceilalţi oameni erau doar nişte libărci!

A avut senzaţia că treptele se transformaseră într-o cascadă albă, ale cărei şuvoaie îi treceau peste piept, însă chiar atunci a păşit pe peron. A venit şi trenul. S-a urcat, simţindu-se rupt de oboseală. Vagonul era puternic luminat, de parcă ajunsese în rai. Înăuntru nu se afla nici un alt pasager. Curelele de susţinere din plastic alb tremurau pe bare, la unison. Hanio s-a agăţat de una dintre ele. A avut senzaţia că, dimpotrivă, cureaua îi înhaţă mâna şi nu-i mai dă drumul.

18

A aşteptat să afle deznodământul incidentului.

Fiindcă era foarte obosit, a întors plăcuța de la intrare cu textul *Ofertă momentan indisponibilă* la vedere. În mod straniu, i se părea că tocmai oboseala îl împinge spre viață: îți trebuie energie ca să te joci cu conceptul de „moarte“.

Nici a doua zi, nici în cea care a urmat, n-a văzut în ziar vreun articol care să relateze despre trupul unei femei, găsit într-o cameră secretă de pe fundul oceanului. Or fi lăsat-o acolo, să putrezească?

Între timp, senzațiile i-au revenit treptat la normal, adică la starea de după tentativa de sinucidere, în care totul i se părea ireal. În lumea lui nu exista nici întristare, nici bucurie, şi toate aveau un contur neclar. Zi şi noapte, viața îi era învăluită în lumina slabă a „lipsei de sens“.

Ajunsese să-şi spună că femeia nu existase aievea, şi nici ceva atât de aberant ca o cameră secretă pe fundul mării n-avea cum să existe. Asta-l făcea să se simtă mai bine. Ba chiar îi venise cheful să se plimbe pe străzile oraşului abia intrat în noul an. De ceva vreme nu mai ținuse în brațe nici o femeie, iar asta îi dădea o senzație ciudată.

În timp ce se plimba prin cartierul Shinjuku, i-a atras atenția posteriorul unei fete care tocmai intra într-un magazin cu reduceri. În primul rând, observase faptul că fata nu purta palton, chiar dacă nu era o zi prea friguroasă; posteriorul ei, îmbrăcat într-o fustă cadrilată de un verde şters, avea bogăția celor pictare de Renoir şi, scăldat în lumina soarelui de iarnă, părea că vorbeşte despre însăşi esența vieții. Emana prospețime, ca tubul de pastă de dinți care străluceşte nou-nouț când e scos din cutie şi promite o dimineață înviorată.

Hanio s-a pomenit intrând şi el în magazin, în urma posteriorului.

Fata se oprise în fața unei lăzi pline cu pulovere la preț redus. Multicolore, erau toate răvăşite şi aproape că se revărsau din ladă.

Hanio stătea deoparte şi o privea alegându-şi unul, concentrată şi cu buzele țuguiate. Era abia ora prânzului, dar ea purta nişte cercei de argint în formă de ananas. Pesemne că lucra pe post de chelneriță la cine ştie ce bar de mâna a treia. Prin compensație, avea un profil foarte bine definit, cu o linie a nasului absolut minunată. Pe Hanio îl deprimau fetele cu nas mare, însă acum, la vederea nasului ei, s-a înseninat.

— Nu vrei să bem un ceai împreună? a întrebat-o fără pic de tact şi pe un ton

lipsit de entuziasm.

Fata n-a întors capul să-l privească, dar i-a răspuns, calmă:

— Aşteaptă puțin. Acum mă uit la astea.

A continuat să scotocească printre pulovere, absorbită. A extras unul negru din grămadă, i-a întins mânecile, ca aripile unui liliac, şi a căzut pe gânduri. După cum îşi ţuguiase buzele, nu părea să fie prea mulţumită. Pe pieptul puloverului era scris strident numele firmei, cu fir auriu şi roşu.

— Dar e foarte ieftin, a spus fata pentru sine. Apoi s-a întors pentru prima oară către el: Ce zici? Mi se potriveşte? l-a întrebat, întinzându-şi puloverul peste piept.

Hanio a fost surprins s-o audă vorbind cu un aer atât de blazat, de parcă i s-ar fi adresat bărbatului cu care trăia de ani buni. Dar puloverul, care până atunci păruse un liliac mort, a prins brusc viaţă pe pieptul ei, chiar sub privirile lui.

— Nu-ţi stă rău.

— Atunci îl cumpăr! Aşteaptă puțin, i-a spus fata şi s-a îndreptat către casa de marcat.

A privit-o din spate, mulţumit de ce vedea, în timp ce ea era la casă, cu ochii în portofel. Dacă l-ar fi pus pe el să-i cumpere puloverul ieftin, probabil s-ar fi simţit ca un cap de familie.

Când s-au aşezat la o masă într-o ceainărie din apropiere, fata a spus:

— Pe mine mă cheamă Machiko. Presupun că vrei să te culci cu mine.

— Cam aşa ceva…

— Ce nesuferit eşti, să răspunzi aşa indiferent!

A râs în hohote, dându-şi aere de femeie matură.

Totul a mers bine. Machiko trebuia să intre în tură la ora şapte, aşa că au mers împreună pe jos vreo două cvartale, până la apartamentul ei modest.

Căscând, Machiko şi-a descheiat singură nasturele lateral al fustei:

— Nu sunt o persoană friguroasă.

— Aşa mi s-a părut şi mie. Nu porţi palton şi simt că-ţi arde trupul.

— Nesuferitule! Eşti foarte preţios. Dar mie nu-mi displac bărbaţii preţioşi.

Trupul fetei mirosea atât de tare a fân, încât Hanio s-a temut să nu-i rămână paie lipite de sacou.

19

S-a întors acasă puțin după ora opt. Înainte s-o conducă pe fată la barul unde

lucra, s-au oprit şi au mâncat ceva uşor, apoi s-au despărţit, iar el s-a dus să vadă un film cu Yakuza[12], dar a plecat pe la jumătate.

12. Mafia japoneză.

Când să deschidă uşa apartamentului, s-a împiedicat de ceva şi a fost cât pe ce să cadă: lângă prag, în beznă, stătea ghemuit cineva.

— Cine eşti?

Umbra s-a ridicat în picioare, fără să răspundă. Era un tânăr scund şi sfrijit, în uniformă de licean. Avea faţa mică şi negricioasă, ca un şoricel.

— Oferta e momentan indisponibilă? a întrebat el din senin, iar Hanio n-a priceput de la bun început ce voia să zică.

— Poftim?

— Vă întreb dacă nu cumva aveţi o viaţă de vânzare, a răspuns băiatul, pe un ton piţigăiat.

— Vezi bine ce scrie aici.

— Nu vă cred! Văd că încă trăiţi. Ca oferta să fie indisponibilă, ar fi trebuit să fiţi mort.

— Nu neapărat. Dar haide să vorbim înăuntru.

Hanio simţea o oarecare simpatie pentru băiat şi l-a poftit în casă.

A aprins lumina şi soba. Băiatul şi-a tras nasul şi a aruncat o privire prin cameră. Apoi, încă în picioare, a spus:

— Ce dubios! Nu păreţi să duceţi o viaţă plină de lipsuri. Ce v-a venit să vă vindeţi viaţa?

— N-are nici o importanţă. Oamenii au motivele lor, i-a răspuns Hanio şi i-a arătat un scaun.

Băiatul s-a trântit pe scaun, cu un gest exagerat.

— Vai ce-am obosit! V-am aşteptat două ceasuri.

— De ce? Scria clar că nu mai sunt disponibil.

— Am citit şi ce era scris pe partea cealaltă. Mi-am dat seama că întoarceţi plăcuţa când vreţi să luaţi o pauză.

— Măi, dar văd că-ţi merge mintea! Ce mă întreb eu e unde găseşte un copil ca tine bani ca să-mi cumpere viaţa.

— Asta nu trebuie să vă preocupe pe dumneavoastră.

Băiatul şi-a descheiat nasturele metalic de la piept, a scos din buzunarul interior un teanc de bancnote de zece mii de yeni cu un gest neafectat, de parcă scotea un bilet de autobuz, şi a pus banii pe masă. Trebuie să fi fost cel puţin

două sute de mii de yeni.

— De unde ai atâția bani?

— Nu i-am furat de nicăieri. Am vândut doar un desen din casă, de Tsuguharu Fujita. Cam ieftin, dar n-am avut încotro. Era urgent.

Dintr-odată nu mai părea un şoarece demn de milă, ci o odraslă de familie bună.

— Serios? Cred că te-am subestimat. Ce vrei să faci cu viața mea, după ce-o cumperi?

— Eu iau datoria filială foarte în serios.

— Bravo ție!

— Tatăl meu a murit cu mulți ani în urmă. Acum suntem doar mama mea şi cu mine. Iar mama a căzut la pat de atâta tristețe.

— Mama ta?

— Da.

— Şi ce vrei să faci?

— În două cuvinte, aş vrea s-o consolați.

— Să consolez un om bolnav?

— E bolnavă, într-adevăr, dar s-ar vindeca repede dacă i-ați fi alături.

— Dar de ce e nevoie să-mi vând viața pentru asta?

— Urmează să vă explic, a spus băiatul, umezindu-şi buza de jos cu limba frumoasă, roşie. După moartea tatălui meu, mama a rămas, din păcate, nesatisfăcută sexual. La început se ruşina de mine, dar acum a ajuns să recunoască. Nu mai suportă sub nici o formă.

— Aşa se întâmplă în multe cazuri, a spus Hanio, uşor plictisit.

„Copilul ăsta sigur priveşte viața într-un mod exagerat. I-au intrat în cap tot felul de seriale ieftine şi, la vârsta lui, are senzația că a aflat deja toate secretele lumii. E drept că tinerii de astăzi au şi o parte matură, cam nesuferită, dar îi şi omoară plictiseala. Sunt convins că a venit să-mi cumpere viața mânat de dorința de a se simți şi el adult“, s-a gândit Hanio, superior.

— La un moment dat, mama şi-a găsit un iubit. Atâta doar că n-a durat mult şi a fugit de ea. Pe urmă şi-a găsit altul, dar a fugit şi el. S-au perindat până acum vreo doisprezece sau treisprezece. Se îngălbenesc dintr-odată şi o iau cu toții la sănătoasa. Acum vreo două-trei luni, mama a fost părăsită de un bărbat la care ținea foarte mult. Imediat, a dezvoltat o anemie puternică şi a căzut la pat. Înțelegeți de ce?

— Ştiu şi eu? a mormăit Hanio, evaziv.

Băiatului i-au strălucit ochii. Intra în miezul problemei:

— Pentru că mama mea nu e o femeie ca toate femeile. E vampir!

20

Oare ce voia să spună când afirma că mama lui e vampir?

Mai există vampiri în ziua de azi?

Dar băiatul nu i-a dat lămuriri suplimentare.

Meticulos, a scos o chitanță tipărită, i-a întins-o lui Hanio şi i-a spus, pe un ton care nu admitea replică:

— Vă rog să completaţi aici: „Suma: două sute treizeci de mii de yeni“ şi să adăugaţi: „Notă: Plata se efectuează în avans. În cazul în care cumpărătorul se declară nesatisfăcut, i se va returna întreaga sumă“. Pe urmă semnaţi.

Când a primit chitanţa înapoi, băiatul a spus:

— Astăzi sunt cam obosit şi mi s-a făcut somn. Vin să vă iau mâine-seară la opt. Ar fi bine să luaţi cina înainte. Şi, înainte să plecaţi, să vă puneţi toate treburile în ordine. Cel mai probabil n-o să vă întoarceţi viu. Sau chiar dacă vă întoarceţi viu, va fi abia peste zece zile, timp în care veţi sta la noi. Ca să ştiţi.

Rămas singur, Hanio şi-a amintit că văzuse semnătura băiatului pe chitanță. Îl chema Kaoru Inoue.

Se părea că, de data asta, chiar avea să moară. Trebuia să se odihnească bine peste noapte.

…

În seara următoare, a auzit o bătaie în uşă, exact la ora opt. Kaoru venise să-l ia. Purta aceeaşi uniformă ca în ziua precedentă.

Hanio a ieşit vioi din apartament.

— Sigur nu vă pare rău să muriţi? l-a încercat băiatul.

— Sigur.

— Ce-aţi făcut cu banii pe care vi i-am dat ieri?

— I-am pus într-un sertar.

— Nu-i depuneţi în cont?

— N-ar servi la nimic. Moşul care e proprietarul apartamentului meu îi poate băga frumuşel în buzunar, dacă-i găseşte după moartea mea. Cred că înţelegi şi tu: n-are nici o importanţă ce preţ se pune pe viaţa mea, că sunt două sute şi ceva de mii de yeni sau treizeci de yeni. Banii contează doar dacă trăieşti.

Cei doi au ieşit din clădire şi au pornit-o pe jos.

— Haideți să luăm un taxi, a spun băiatul.

A început să dea din mâini, încercând să oprească unul. Văzut din spate, părea de o veselie prostească.

— La Ogikubo, i-a spus şoferului.

— Cred că eşti bucuros c-o să mor, i-a zis Hanio băiatului, iar ochii şoferului au strălucit o clipă în oglinda retrovizoare.

— Nu neapărat. Dar mă bucur să-i pot face o plăcere mamei.

Hanio era din ce în ce mai convins că totul se petrecea doar în mintea băiatului. Dar, câtă vreme primele două angajamente se încheiaseră tragic, nu l-ar fi deranjat de data asta o comedie ieftină.

Taxiul a ajuns în fața unei porți impunătoare, la marginea cartierului întunecat. Fiindcă băiatul coborâse, Hanio a crezut că aceea era destinația. Însă băiatul a luat-o din loc, mergând înaintea lui. Au cotit la stânga şi au mai mers vreo două-trei cvartale, până au ajuns la o casă asemănătoare cu prima. Învăluit în întuneric, băiatul a vârât o cheie în broasca porții şi a râs, privindu-l țintă pe Hanio.

În casă nu se vedea nici o lumină aprinsă. Băiatul, descuind uşă după uşă, l-a condus pe Hanio în sufragerie. Încăperea era luminată. Mirosea cam tare a mucegai, dar era frumos aranjată, după moda veche, şi avea chiar şi un şemineu adevărat. Pe polița de deasupra lui se afla o oglindă în stil franțuzesc, cu crăpături şi porțiuni tulburi, şi un ceas de colecție auriu, sprijinit pe laturi de doi îngeri. Kaoru a strănutat şi apoi a făcut focul în şemineu, fără să rostească un cuvânt.

— În afară de tine şi mama ta nu mai locuieşte nimeni aici?

— Sigur că nu!

— Şi cum vă descurcați cu mâncarea?

— De ce vă interesează chestiunile astea gospodăreşti? Eu gătesc. Şi tot eu o hrănesc pe bolnavă.

Când flăcările s-au înălțat, frumoase, tânărul a scos din vitrina aflată în colțul camerei o sticlă de coniac scump. A apucat paharul, prinzându-i piciorul între degete, l-a încălzit cu îndemânare la flăcările focului şi i l-a oferit lui Hanio.

— Şi mama?

— O să vină peste vreo jumătate de oră. Când se deschide uşa de la intrare, sună un clopoțel lângă patul ei. Ea se trezeşte atunci încet, se fardează, pentru orice eventualitate, şi se schimbă. Îi ia cel puțin treizeci de minute. I-a plăcut cum arătați şi a cuprins-o agitația. De cele mai multe ori, fotografiile arată mai

bine ca originalul.

— De unde Dumnezeu ai făcut rost de o fotografie de-a mea?

— Cum, nu v-aţi dat seama aseară? a întrebat băiatul, cu un zâmbet înghețat, scoțând pe jumătate din buzunar un aparat foto cât o cutie de chibrituri.

— M-ai păcălit, a spus Hanio, legănând paharul de coniac şi sorbind cu înghiţituri mici. Aroma băuturii îi sugera dulceața întâlnirii pe care urma s-o aibă în acea seară.

Kaoru se juca, plictisit, cu nasturii uniformei şi-l studia pe Hanio ca pe o făptură ciudată: „Adultul care savurează un pahar de alcool după masă“. La un moment dat s-a ridicat în picioare:

— Ah! Am uitat. Mai am teme de făcut. Am să mă retrag acum. Vă rog să vă purtaţi frumos cu mama. Cât despre înmormântare, ştiu o firmă ieftină, aşa că nu vă faceți griji.

— Hei, mai stai un pic! abia a apucat să zică Hanio, dar băiatul a şi dispărut.

Rămas singur, Hanio şi-a omorât timpul studiind încăperea.

Aşa i se întâmpla lui mereu: aştepta să se petreacă ceva. Cam asta însemna „a trăi“. Mai degrabă era mort pe când lucra la Tōkyō Ads, unde toți îşi petreceau zilele în birouri prea luminate şi cu tot felul de dotări ultramoderne, îmbrăcați în costume ultimul răcnet, muncind fără să se murdărească pe mâini. Iar acum, când hotărâse să moară şi aştepta ceva de la viitor, sorbindu-şi coniacul, nu crea oare o contradicție?

A studiat plictisit tablourile de pe perete, un desen viu înfăţişând o vânătoare de vulpi şi portretul palid al unei femei. Deodată, a observat nişte hârtii îngălbenite de vreme ieşind puţin de după colţul unei rame de tablou. În general, era un loc bun de ascuns economiile, dar nimeni nu le-ar fi pus chiar în sufragerie. Din ce în ce mai curios şi plictisit de atâta aşteptare, Hanio n-a mai rezistat tentației şi s-a ridicat să vadă ce erau.

Hârtiile erau pline de praf, semn că nu mai fuseseră atinse de multă vreme. Probabil că ieşiseră din dosul tabloului când cineva făcuse curățenie, sau din cine ştie ce alt motiv. Sigur nu fuseseră puse aşa dinadins, ca să atragă atenția musafirilor.

Erau nişte coli de manuscris[13]. Când le-a răsfoit a stârnit praful, iar degetele i s-au înnegrit, de parcă atinsese aripile unui fluture de noapte. A citit ce scria:

13. Coli liniate, având de obicei 20 x 20 de pătrățele, folosite în Japonia pentru a scrie de mână.

Poem pentru un vampir

Păr despletit
Autocontraziceri categorice
Primăvara, o bicicletă ruginită, aruncată într-un râu
Extaz erotic şi
sânge.
Printre scrâşnetele din dinţi
ale minunatului corp fluid
serile sunt închise în capsule
una câte una.
Iar când sunt înghiţite ca nişte pilule
o pasăre de curte, lirică, începe să cânte.
Poliţistul cu endocardită
stă în pragul hotelului Excelsior
şi întinde un covor roşu.
Disciplină.
Se naşte Partidul Vampirilor
cu disciplina lui plăcută, absolută şi reformatoare.

…

Un poem din care nu se înţelegea nimic, scris de mână cu litere foarte stângace. Stil „suprarealist“, parcă-i spunea, dar oricum versurile astea încâlcite nu mai erau de mult la modă. Cine l-o fi compus? Părea un scris bărbătesc, foarte urât. Hanio l-a mai citit o dată, căscând de plictiseală.

Imediat, uşa s-a deschis şi în cameră şi-a făcut apariţia o femeie frumoasă şi slabă.

Hanio s-a întors spre ea, surprins.

Femeia purta un kimono albastru strălucitor, încins cu un brâu albastru-închis. Era frumoasă, deşi părea foarte bolnavă, şi avea în jur de treizeci de ani.

— Ce citiţi? A, poemul acela. Cine credeţi că l-a scris?

— Ştiu şi eu? a spus Hanio, evaziv.

— Fiul meu. Kaoru.

— Serios?

— Nu are cine ştie ce talent. Nu pot spune că genul acesta de poezie e pe gustul meu, dar nici nu mă îndur să-l arunc, aşa că, acum multă vreme, l-am

ascuns acolo. Cum de l-aţi observat?

— Ieşea puțin de după ramă… i-a răspuns Hanio şi l-a pus grăbit la locul lui.

— Eu sunt mama lui Kaoru. Vă mulțumesc că v-ați ocupat de el. Sper că nu v-a creat neplăceri?

— Nu, nici vorbă.

— Vă rog să poftiți aici. Nu preferați să vă aşezați mai aproape de foc? Vă mai torn nişte coniac.

Hanio a făcut cum i s-a spus. S-a aşezat pe un scaun a cărui umplutură vătuită ieşea puțin la vedere, rezemându-şi amândouă brațele de cotierele decorate cu ținte de alamă, care străluceau în lumina flăcărilor.

Se simțea ca un profesor venit în vizită de curtoazie la soția preşedintelui asociației părinților de la şcoală.

Femeia s-a întors, aducând un pahar cu coniac şi pentru ea, şi s-a aşezat pe scaunul din fața lui Hanio.

— Bine ați venit! a spus, ridicând paharul.

Pe deget îi sclipea un diamant mare, împrăştiind peste tot scânteierile roşii ale focului. Chipul ei, luminat de flăcările tremurătoare din şemineu, căpăta volum şi totodată fragilitate, iar asta o făcea să pară şi mai frumoasă.

— Oare v-a spus Kaoru anumite lucruri mai ieşite din comun?

— Da… nu… puțin.

— Nu ştiu ce să mă mai fac cu el! E un copil deştept, dar are o imaginație foarte bogată. Eu cred că educația care li se dă la şcoală, în zilele noastre, nu e deloc bună.

— Da, uneori şi eu cred acelaşi lucru.

— Oare ce-i învață profesorii? Nu vreau să spun că educația de pe vremuri era mai bună, dar copiilor de azi ar trebui să li se inculce un simț al responsabilității sociale mai puternic, sau măcar grija de a nu crea probleme altora.

— Aveți dreptate.

— În perioada aceasta, am senzația că trăiesc undeva în nordul înghețat, deşi în principiu peste tot există încălzire, umiditatea e scăzută, iar Tōkyō oricum nu e un loc atât de friguros.

— Aşa e peste tot în cartierele de blocuri. Mie, unul, îmi plac foarte mult şemineurile adevărate, ca acesta.

— Da? Mă bucur! a spus femeia, zâmbind din ochi.

Ridurile micuțe o făceau să pară şi mai frumoasă.

— Eu, în casa aceasta, mă străduiesc pe cât posibil să am încălzire naturală,

iar vara nu folosesc aer condiționat. Dacă aş petrece o noapte într-un apartament cu încălzire centrală, din aceea uscată, a doua zi aş avea sângerări în gât. E ceva de speriat!

„În sfârşit intră în subiect“, şi-a spus Hanio, şi inima a început să-i bată mai tare, însă femeia a continuat să turuie despre vrute şi nevrute.

— Toată lumea vorbeşte sus şi tare despre protecția mediului înconjurător în zonele urbane, însă, de fapt, s-a ajuns la o modernizare excesivă. Noxele provenite de la maşini au atins cote alarmante, iar gunoierii nu-şi fac deloc treaba.

— E-adevărat că gunoierii, în ultima vreme, sunt de o lene teribilă!

— Chiar aşa! Văd că sesizați bine problemele de ordin practic. E ceva rar la bărbații de astăzi. Cei necăsătoriți manifestă înțelegere față de chestiunile gospodăreşti, în schimb cei căsătoriți sunt complet surzi. Îmi închipui că nu sunteți căsătorit?

— Nu sunt.

— Păreți tânăr, probabil sunteți chiar „în floarea vârstei“, cum se zice. Pot să vă spun Hanio-*san*[14]?

14. -*san* este un sufix de politețe adăugat numelor de persoane, cu sensul general de „domnul/doamna/domnişoara“.

— Fireşte.

— Vă mulțumesc, Hanio-*san*! … Pentru că veni vorba, ce părere aveți despre divorțul lui Tsuyuko Kusano? S-a tot scris despre el prin reviste…

— Ei, aşa se întâmplă mereu când e vorba de actrițe, i-a răspuns el pe un ton sec, vrând să-i sugereze că nu-l interesau deloc bârfele despre celebrități, însă femeia a interpretat exact pe dos.

— O fi, dar Tsuyuko Kusano a avut o căsnicie atât de fericită! De ce-o fi divorțat aşa, dintr-odată? Revistele spun că soțul ei avea pe altcineva, dar eu cred că la mijloc a fost mai mult decât atât. În primul rând, ea e născută la Kyōto şi se ştie cu câtă chibzuială îşi gestiona gospodăria. Îi ținea soțului socoteala banilor de buzunar şi presupun că, la un moment dat, el n-a mai rezistat presiunii. Eu sunt de părere că, în căsnicie, soția trebuie să manifeste un pic de larghețe. Dar, Hanio-*san*, ştii care e adevărul?

— Nu ştiu nimic! i-a trântit Hanio fără voia lui.

Îşi pierduse răbdarea.

Dintr-odată, a sesizat că scaunul ei, pe care îl socotise aflat la o distanță

sigură, de partea cealaltă a focului, ajunsese la doi paşi. Femeia îşi pusese palma peste braţul lui, sprijinit pe cotieră. Deşi stătea lângă foc, mâna îi era rece ca gheaţa.

— Te rog să mă ierţi. Te-am plictisit cu poveştile mele… La filme te uiţi?

— Uneori, mai mult la cele cu Yakuza.

— Tinerilor din ziua de azi le plac cele cu maşini. Am citit într-o revistă… Însă şofatul imprudent e cel mai periculos. Nu există moarte mai stupidă ca cea cauzată de un accident rutier…

— Aşa este.

— Eu sunt de părere că guvernatorul metropolei Tōkyō ar trebui să acorde prioritare rezolvării problemei traficului. Mie mi s-a întâmplat o dată să fiu pe autostrada Daiichi Keihin când s-a produs un accident, şi ambulanţa abia a catadicsit să vină. Toţi erau revoltaţi. Iar victimele sângerau încontinuu. În asemenea cazuri, pacientul trebuie transportat la spital cât mai repede pentru transfuzie, dar şi sângele acesta donat e periculos, cică te poţi îmbolnăvi de hepatită B…

— E adevărat.

— Tu ai donat vreodată sânge?

Ochii i-au sclipit, luminaţi de flăcările din şemineu.

21

— Nu, n-am donat sânge niciodată.

— Vai, dar asta înseamnă că-ţi neglijezi o îndatorire socială! Există mulţi oameni aflaţi la ananghie, pentru că nu este suficient sânge disponibil! Nu crezi că tu, ca bărbat, ar trebui să salvezi nişte fiinţe chinuite, chiar şi renunţând la propria-ţi viaţă?

— Păi nu de asta am venit aici? Nu ca să renunţ la propria-mi viaţă? a izbucnit Hanio, la capătul răbdării.

— Sigur, am înţeles asta, i-a răspuns femeia surâzând şi privindu-l stăruitor.

Hanio a simţit un fior pe şira spinării.

O vreme au tăcut amândoi, apoi femeia a spus:

— Rămâi aici peste noapte, nu-i aşa?

Se făcuse târziu şi casa era cufundată în tăcere. Kaoru probabil că dormea deja.

Femeia l-a condus către dormitor, o cameră în stil japonez aflată în capătul

coridorului, la etaj. Nu părea să fie camera bolnavei, pentru că nu era impregnată de mirosul ei. Se simțea doar frigul şi un uşor iz de mucegai.

— Am să aprind focul.

În trei colțuri ale camerei erau sobițe cu kerosen, pe care le-a aprins pe rând. Un miros înecăcios a pus imediat stăpânire pe întreaga cameră. Hanio şi-a imaginat ce s-ar fi întâmplat dacă cele trei surse de foc instabile s-ar fi răsturnat toate deodată.

Aşternutul[15] avea trei saltele suprapuse şi era destul de înalt. Rămasă doar în *naga-juban*[16], femeia a dat să se aşeze, dar s-a clătinat. Hanio a sprijinit-o.

15. Aşternutul tradițional japonez, *futon*, se întinde pe jos, pe rogojinile *tatami*, şi constă din două piese, saltea şi plapumă.

16. Veşmânt interior, din pânză subțire, purtat direct pe piele.

— Sunt foarte anemică şi, în ultima vreme, mă ia cu ameţeală când mă ridic în picioare, a spus ea, încercând să-şi ascundă stânjeneala.

Aşternutul era vechi, însă din mătase de calitate superioară. Pe Hanio îl deranja doar faptul că nu părea să fi fost scos la soare, la aerisit şi, în loc să fie uşor, cum ar fi trebuit, părea greu, îmbibat de umezeală.

Femeia şi-a dat jos *naga-juban*-ul, iar Hanio a fost uimit de prospeţimea pielii ei. Nu s-ar fi zis că era mama unui adolescent. Inițial, crezuse că avea în jur de treizeci de ani datorită machiajului iscusit, însă pielea îi era albă şi netedă, întinsă şi rece, ca porţelanul. Nicăieri nu se observau riduri ori semne de îmbătrânire. Era o piele ca o ceară înmiresmată. Însă dedesubtul ei nu se simțea nici o sămânță de viață. În trupul omului există ceva care emană din interior şi-l face să strălucească, însă ei îi lipsea esența. Era seducătoare, dar într-un fel lipsit de viață. Era slabă şi i se distingeau coastele, cu sânii mici şi fermi. Avea pântecele moale şi alb, ca un ulcior plin cu cel mai gros lapte.

Stârnit mai presus de orice, Hanio a vrut s-o îmbrățişeze. Femeia s-a lăsat o vreme mângâiată, cu un aer absent, însă apoi s-a răsucit brusc, ca un şarpe, a alunecat pe lângă trupul lui Hanio şi într-o clipă l-a prins dedesubt.

Mişcarea ei n-a fost deloc dominantă. Cu o măiestrie admirabilă, s-a strecurat deasupra bărbatului fără să-i rănească orgoliul, aşa cum se urcă şarpele pe frunza de căpşun.

Hanio se simțea ameţit. Mirosea vag a alcool. Se dezinfecta ceva. Un bisturiu? A închis ochii instinctiv şi, în aceeaşi clipă, a simțit pe braț arsura înghețată a alcoolului. Apoi şi-a făcut loc durerea.

— Începem de la braț. Vai, dar ce brațe puternice ai! a şoptit femeia.

Ceva îi strângea pielea. Femeia îşi lipise buzele de rană şi sugea. O vreme, n-a mai fost nici o mişcare. Gâtul femeii gâlgâia, de parcă înghițea ceva. Când a înțeles că era chiar sângele lui, Hanio s-a cutremurat.

— Mulțumesc, a fost foarte bun! În seara asta ne oprim aici.

Femeia s-a apropiat de el, căutând un sărut. În lumina veiozei cu picior, i se vedea sângele picurând de pe buze. Obrajii îi sclipeau exact ca mai devreme, când stăteau lângă şemineu. Aveau o culoare plină de viață. Iar ochii îi erau ca ai oricărei tinere din oraş, plini de o vigoare sănătoasă…

22

Din seara aceea, Hanio a locuit acolo. În fiecare noapte i se sugea sângele, în cantitate tot mai mare. Căpăta răni în locuri periculoase, iar venele îi erau deschise.

Într-o după-amiază, a surprins-o pe femeie studiind cu atenție o schemă a circulației sangvine în corpul uman, unde arterele erau marcate cu roşu, iar venele, cu albastru. Bărbatul ştia foarte bine în ce se băgase, însă acum, privind-o pe furiş, şi-a dat seama că şi trupul lui era studiat ca o schemă şi s-a cutremurat.

În afară de aceste amănunte, viața în familia Inoue era cât se poate de obişnuită.

Când se lumina de ziuă şi rândunelele începeau să ciripească, Hanio simțea ca prin vis că femeia se ridică din aşternut, dar el nu se trezea, ci dormea în continuare.

Probabil că mergea să-i pregătească fiului micul dejun.

Încă din prima dimineață, părea mult mai sănătoasă. Se trezea întotdeauna binedispusă, ba chiar şi fredona de cum se ridica din pat. Îşi conducea fiul la şcoală, apoi se întorcea acasă. Hanio deschidea ochii abia când îi auzea din nou paşii în dormitor. Chipul femeii era pe zi ce trecea tot mai plin de viață.

În plus, Kaoru era şi el fericit.

O dată, când a rămas singur cu Hanio, i-a spus:

— Sunt foarte mulțumit de afacerea asta. E cel mai bun lucru pe care l-am făcut, de când m-am născut. Nu-mi pare rău de desenul lui Tsuguharu Fujita, rămas moştenire de la tata. Mama e din zi în zi mai sănătoasă, pregăteşte chiar şi micul dejun, casa e şi ea mai luminoasă, eu sunt mulțumit că am putut să-mi fac

datoria filială şi toate astea mă fac fericit. Toate, datorită dumneavoastră. Atâta că, uneori, mă cuprinde neliniştea. Mă întreb ce ne facem după ce-o să muriţi. După ce în sfârşit am găsit omul ideal. Eu mi-as dori să trăiţi la nesfârşit, şi sunt sigur că şi mama gândeşte la fel, în sinea ei… dar îi deveniți tot mai drag, aşa că nu cred că mai e mult până să vă omoare. Însă deocamdată, cât mai sunteţi în viață, vă rog mult să n-o părăsiți. Putem să trăim împreună, în bună înțelegere. Ca să vă spun sincer, mie îmi place foarte mult atmosfera asta familială.

Hanio a fost foarte mişcat. După cină, în timp ce stăteau toți trei la televizor, aşa cum stau părinții şi copilul lor, s-a tot gândit că asta era probabil atmosfera familială, la modul ideal.

Kaoru era un elev serios şi învăța bine. Chiar şi atunci când se uita la televizor, avea deschis pe masă manualul de engleză şi, în timpul reclamelor, citea din el. Pe de altă parte, mama lui, care acum era atât de vioaie, încât părea alt om, se ocupa cu energie de treburile gospodăreşti şi făcuse casa lună. Nu-l uita nici pe Hanio, pregătindu-i în fiecare seară mese gustoase şi hrănitoare, cu ficat, carne sau ouă. Când stătea la televizor tricota, mişcându-şi cu agilitate degetele frumoase, iar zâmbetul angelic nu-i părăsea chipul. Hanio era cel dintotdeauna: citea absorbit ştirile externe din ziarele pe care până de curând le văzuse doar invadate de gândaci.

Femeia nu stătea mereu închisă în casă. Însă, când ieşea, îl obliga întotdeauna pe Hanio s-o însoțească. Când plecau, îşi lega încheietura mâinii stângi de încheietura mâinii drepte a lui Hanio cu un lanț subțire, iar la întoarcere, odată ce ajungeau înapoi în casă, îl dezlega.

Era un lanț foarte subțire şi minuțios lucrat, aşa încât nu atrăgea atenția celor din jur. Când femeia trăgea încetişor de el, Hanio simțea la încheietură doar o uşoară apăsare.

Atâta că, pentru el, ieşirile au devenit în scurt timp o pacoste. Îi era mai comod să lenevească în casă, cufundat în atmosfera familială; în plus, îşi simțea trupul tot mai greoi şi-i pierise cheful de plimbare. Începuse să vadă negru în fața ochilor când făcea efort, de pildă când se grăbea să traverseze vreo stradă, şi înțelegea că nu mai are mult. Asta nu-l neliniştea, dar i se părea prea mare osteneala.

Îl uimea faptul că nu i se treziseră în suflet nici frica, nici dorința de a trăi. Primăvara se apropia încet-încet, somnoroasă şi greoaie, iar el avea să se topească în noul anotimp şi să dispară cu desăvârşire.

Într-o zi, au mers împreună la apartamentul lui, ca să plătească chiria.

Le-a ieşit în întâmpinare administratorul:

— Pe unde aţi umblat? Aţi dispărut aşa, deodată şi am fost foarte îngrijorat… Vai, dar nu arătaţi bine deloc. Sunteţi bolnav?

— Nu.

— Când aţi intrat, m-a luat cu fiori: parcă vedeam un mort umblând. Iar…

Administratorul, cam afemeiat, pusese ochii pe însoţitoarea lui şi, vrând să afle mai multe detalii, a dat să-l tragă de braţ, deoparte, însă n-a putut din cauza lanţului.

— Aş vrea să-mi văd puţin camera.

— Sigur. E încă a dumneavoastră.

— Am să vă plătesc în avans pe încă o jumătate de an.

Cei doi au intrat în apartament. Hanio a căutat într-un mic sertar pe care-l lăsase încuiat: cei două sute treizeci de mii de yeni erau tot acolo. În lumea asta încă exista etică!

I-a dat administratorului o sută douăzeci de mii de yeni, chiria pe şase luni, şi a primit o chitanţă.

— Îi sunteţi foarte fidel, i-a spus administratorul, în şoaptă.

— E doar o aparenţă. Oricum, eu n-am pe altcineva.

Hanio a verificat plăcuţa de la uşă, lăsând-o cu partea pe care scria *Ofertă momentan indisponibilă* la vedere, apoi, punându-şi sub braţ toată corespondenţa care se adunase între timp, a plecat „acasă“, bineînţeles însoţit de femeie.

S-a aşezat comod şi a început să citească. Însă, odată ce s-a apucat, ochii i s-au împăienjenit şi i s-a părut că pe pagină dansează tot felul de luminiţe. Deja, de la o vreme, nu mai suporta să-şi vadă chipul în oglindă când se bărbierea; însă acum era prima oară când nu mai putea nici să citească; era uimit să constate cât de anemic devenise.

— Ce-ai păţit?

— Mi se învârt ochii în cap şi nu pot distinge bine literele.

— Bietul de tine! i-a spus femeia, plină de vigoare. Vrei să-ţi citesc eu?

— Lasă, nu-i nevoie.

Oricum, nu erau cine ştie ce scrisori importante. Una era de la un fost coleg de şcoală, iar alte câteva, de la necunoscuţi.

Eu nu te cunosc şi nu ştiu ce fel de bărbat eşti, dar am văzut anunţul tău cu Viaţă de vânzare. Înclin totuşi să cred că e o glumă proastă, dar, chiar şi aşa, nu poate fi trecută cu vederea, ca atare îţi scriu această scrisoare.

„Trupul ne e dat de părinţi. Cea dintâi datorie a fiului recunoscător este să-l păstreze în bună stare.“

Aşa se spune din bătrâni, dar probabil că tu n-ai habar. Cineva care publică un asemenea anunţ nu poate fi decât un om needucat.

În primul rând, ce e în capul tău, să-ţi arunci viaţa aşa, ca pe o cârpă veche? Înainte de război, oamenii din ţara asta, care pe atunci se numeau „supuşii împăratului“, îşi dădeau viaţa pentru patrie, încununaţi de glorie. Tu trăieşti în epoca liberalismului economic, dar merită să-ţi dai viaţa pe un pumn de parale?

Sunt furios pe această lume în care banul este atotputernic, şi este aşa din cauza unor gunoaie de oameni ca tine. Anunţul tău este o mizerie, o culme a decăderii…

Scrisoarea se întindea pe încă şapte-opt pagini, în acelaşi stil. Hanio şi-a imaginat chipul radiind de sănătate al unui bărbat între două vârste, şomer şi, ca atare, cu prea mult timp liber la dispoziţie. A făcut scrisoarea bucăţi şi a aruncat-o. Pentru degetele lui, până şi ruptul unei foi de hârtie devenise un efort.

O altă scrisoare, semnată de o femeie, era plină de ideograme greşite.

Te admir! Te admir rău! Câtă sinceritate în anunţul tău! Ce-ai mai făcut pe urmă? Şi viaţa mea e de vânzare! Putem să facem schimb şi cu ocazia asta ne şi culcăm împreună. Pe urmă, dimineaţa, o să descoperim viaţa. O să găsim fericirea, ca o floare de trandafir în flăcări, şi-o să ne vină să fluierăm de bucurie. Nu vrei să mă iei de nevastă?

Mai erau şi altele, de tot felul.

Când le-a terminat de citit, lui Hanio i s-a părut prea obositor să le distrugă el şi a rugat-o pe femeie să-l ajute. Ea a apucat teancul de scrisori cu degetele rozalii şi le-a rupt cu uşurinţă.

În seara aceea, în dormitor, femeia i-a şoptit la ureche, pe un ton grav:

— Mâine-seară am să-l trimit pe Kaoru să înnopteze la nişte rude.

— De ce?

— Aş vrea să fim doar noi doi şi să ne distrăm cât de mult putem.

— Păi nu facem asta în fiecare seară?

— Cea de mâine va fi diferită, i-a spus femeia zâmbind.

Hanio i-a simţit răsuflarea călduţă, mirosind a sânge.

Femeia a adăugat:

— De data asta n-aş vrea să-l amestec pe Kaoru.

— Dar o să accepte să doarmă în altă parte?

— O să accepte. E foarte înțelegător.

— Şi?

Femeia a rămas tăcută. Veioza îi lumina părul ondulat care, în ultima vreme, căpătase strălucire.

— Te rog să nu te superi, dar m-am săturat de sângele din venele tale. Are un gust banal şi nu simt nici un fel de prospețime. Aş vrea să beau în sfârşit din artere.

— Deci… a venit vremea să mor.

— Da. M-am tot gândit din care arteră să iau. Până la urmă, carotida e cea mai bună. M-a atras carotida ta groasă încă de la bun început şi mi-a venit să ți-o muşc din clipa în care te-am văzut, dar m-am abținut până acum.

— Poți să faci cum vrei.

— Îți mulțumesc! Eşti un om foarte bun! Eşti primul bărbat adevărat pe care l-am întâlnit în viața mea… A, şi încă ceva…

— Ce?

— După ce beau pe săturate sângele din arterele tale, am de gând să dărâm toate sobele cu kerosen din cameră şi să dau foc la casă.

— Şi cu tine ce-o să se întâmple?

— Am să mor în incendiu, desigur. Prostuțule!

Lui Hanio i s-a părut că tocmai întâlnise prima persoană cu adevărat sinceră din viața lui. A închis ochii. Pleoapele i se zbăteau.

Apoi a venit „seara următoare“.

23

— Nu vrei să ieşim la o plimbare? Să fie ultimul lucru pe care-l facem pe lumea asta? l-a întrebat femeia pe Hanio.

Venise ziua morții lor. Deşi încă iarnă, era o seară frumoasă şi destul de călduță. Kaoru fusese deja trimis la rude, imediat ce se întorsese de la şcoală.

— E un parc în apropiere, cu arbori de zelkova. Crengile lor uscate sunt frumoase. Aş vrea să le mai văd o dată.

— N-am putea să rămânem acasă?

— Îmi doresc să facem o plimbare amândoi, să-mi rămână ca amintire de pe lumea asta. Un băiat şi-o fată, împreună.

— Bine, dar nu mai mult de o jumătate de oră!

Pentru Hanio, mersul pe jos devenise extrem de dificil. Abia reuşea să stea în picioare, sprijinit de ceva, pentru că imediat îl lua ameţeala. Plimbările erau acum peste puterile lui. Trupul îi devenise foarte greoi. Mai bine-l muşca cineva de beregată, şi scăpa de toate.

— Şi nici nu-mi place să mă vadă lumea atât de palid.

— Vai, de ce spui asta? Ai un ten absolut minunat, ideal! Doar în filme vezi bărbaţi cu aşa o culoare a pielii. Mie mi se pare că arăţi foarte romantic şi, sincer, îmi închipui că aşa trebuie să fi arătat Chopin.

— Încetează, te rog! Eu nu sunt bolnav de plămâni!

În timp ce discutau aşa, lucruri fără sens, femeia deja se schimbase într-un costum lejer, din piele, şi se apropiase de Hanio ţinând lanţul în mâini. Hanio şi-a pus un pulover de culoarea caisei, ca să-i atenueze măcar puţin paloarea feţei. S-a lăsat legat de încheietura mâinii cu lanţul subţire, ca un căţel care e scos la plimbare, şi au ieşit din casă.

Afară era plăcut. Aerul era proaspăt. Hanio a inspirat adânc şi a avut senzaţia că trupul i se clatină sub povara aerului din plămâni, dar, gândindu-se că e ultimul apus pe care-l vedea înainte să moară, nu era chiar atât de rău.

„Oare mi-am iubit vreodată viaţa cu adevărat?“ s-a întrebat în sinea lui.

În privinţa asta, nu era prea sigur. I se părea că parcă-parcă începuse să prindă drag de ea, dar se poate să fi fost numai din cauza gradului de slăbiciune trupească şi mentală la care ajunsese.

Frumuseţea cerului în amurg i-a pătruns în suflet. Inima îi pulsa puternic, ca şi cum avea să se înfunde de la o clipă la alta. Îi simţea ecoul în tâmple. Pe fundal, deasupra acoperişurilor caselor din cartier, au început în sfârşit să se zărească ramurile uscate ale pâlcului de zelkova, întinse ca o dantelă frumoasă.

— Uite! i-a spus femeia. Copacii despre care îţi spuneam.

În noaptea aceea, Hanio avea în sfârşit să moară. Îl entuziasma ideea că propria-i voinţă nu era deloc implicată. Sinuciderea era o osteneală prea mare şi, fiind şi foarte dramatică, nu prea era pe gustul lui. Apoi, ca să fie ucis, trebuia să existe un motiv. Însă el n-avea duşmani atât de mari, care să-l urască şi să-şi dorească moartea lui într-atât de mult încât să-i facă felul. Ideea de a-şi scoate viaţa la vânzare fusese o metodă cât se poate de iresponsabilă şi sublimă.

De ce se profilau atât de minunat vârfurile arborilor de zelkova pe cerul albastru-cenuşiu, ca o plasă de pescar aruncată pe întinderea mării? De ce e natura atât de inutil de frumoasă şi de ce sunt oamenii nişte poveri fără rost?

Dar toate astea aveau să se sfârşească. În clipa în care s-a gândit că viaţa lui era la un pas de final, s-a simţit cuprins de uşurare.

Cei doi au trecut prin faţa tutungeriei de lângă intrarea parcului. După tejghea, bătrâna îşi aştepta clienţii. În faţa prăvăliei era o cutie poştală roşie.

Atât îşi mai amintea Hanio.

Pe urmă a simţit ceva ca o tornadă stârnindu-i-se în ceafă, i s-a întunecat vederea şi s-a prăbuşit. I s-a părut că ceva îl sprijină, dar pe urmă n-a mai ştiut nimic de el.

24

Când şi-a revenit în simţiri, era întins pe un pat de spital.

Era noapte. O asistentă plinuţă răsfoia o revistă, la lumina slabă a veiozei cu abajur.

— Ce-am păţit? a întrebat-o Hanio. Îi vâjâiau urechile, dar a izbutit să audă răspunsul:

— A, v-aţi trezit? Staţi liniştit şi odihniţi-vă. Nu mai sunteţi în nici un pericol.

— Ce mi s-a întâmplat? Îmi amintesc că m-am prăbuşit în faţa unei tutungerii…

— Aţi avut o anemie cerebrală severă. V-aţi pierdut cunoştinţa. Cred că cineva de la tutungerie a chemat ambulanţa. Aţi ajuns la noi, la urgenţe.

— Iarăşi cu ambulanţa, a mormăit Hanio, dezamăgit. Şi…

— Da?

— Ce diagnostic mi s-a pus?

— Anemie severă. Domnul doctor v-a luat sânge şi a rămas cu gura căscată. Sângele dumneavoastră era gălbui şi subţire ca apa. Nu i-a venit să creadă că aţi putut umbla pe stradă, în starea dumneavoastră. Aşa li se întâmplă donatorilor care întrec măsura, însă dumneavoastră nu păreaţi donator şi vă însoţea frumoasa dumneavoastră soţie.

— Unde e acea femeie acum?

— „Acea femeie“, adică nu e soţia dumneavoastră?

— Unde e?!

— A plecat. Probabil s-a liniştit când a aflat că vă veţi reveni, cu condiţia să rămâneţi internat vreo lună, să luaţi medicamente hematopoietice şi să mâncaţi lucruri hrănitoare. A spus că are nişte treabă acasă. A plecat acum vreo trei ore.

— Şi în tot acest timp eu am fost inconştient?

— Da, dar nu trebuie să vă îngrijoraţi. Pe lângă hematopoietice şi vitamine, domnul doctor v-a administrat şi un sedativ. E foarte important să vă odihniţi, neapărat la pat. N-aveţi voie să vă mişcaţi sau să vă agitaţi.

— Dar… femeia….

— O doamnă cât se poate de frumoasă şi deosebită. Şi radiind sănătate, spre deosebire de dumneavoastră. Nu cumva v-a stors toată energia?

— …

— A plătit spitalizarea pe o lună în avans, cu un cec… A fost deosebit de atentă şi cu mine… Nu cred în ruptul capului că sunteţi donator contra cost.

O vreme, Hanio a rămas cu ochii închişi, fără să mai întrebe nimic, apoi brusc şi-a adus aminte de ceva şi a vrut să sară din pat.

— Vai!

— Ce s-a întâmplat? Să ştiţi că n-aveţi voie să vă ridicaţi!

— E o urgenţă! Vă rog să telefonaţi imediat!

Hanio i-a spus asistentei numărul familiei Inoue, iar ea l-a format de la aparatul aflat la căpătâiul patului, nu înainte de a-i reaminti că n-are voie să se mişte deloc. Hanio a aşteptat cu sufletul la gură. Inima îi bubuia din nou în piept.

— Nu răspunde nimeni.

— Dar sună?

— Sună.

La câteva clipe după ce asistenta a pus telefonul în furcă, de afară s-a auzit sirena unei maşini de pompieri.

— Ah, e un incendiu pe undeva! În ultima vreme, aerul a fost periculos de uscat.

Hanio a tăcut. Sunetul primei sirene încă nu se stinsese, când s-a auzit altul, din altă direcţie, şi s-au suprapus.

— Unde suntem?

— Poftim?

— Vă întreb la ce spital sunt!

— La Ogikubo. Se spune că este spitalul cu cea mai frumoasă privelişte asupra oraşului, fiind situat în vârful unei coline. Chiar şi persoanele care petrec mai multă vreme internate aici sunt foarte mulţumite, pentru că peisajul este minunat. Iar în camerele individuale, te simţi ca la hotel.

— Cartierul X se vede de aici?

— Se vede, dincolo de parc.

— Vă rog să vă uitaţi pe geam. Acolo e incendiul?

Se auzeau tot mai tare sirene care se intersectau. Asistenta i-a spus din nou să nu se mişte şi s-a îndreptat către fereastră. A întredeschis-o şi a privit afară.

— Ah, se vede un foc! E sigur în cartierul X, a strigat.

Hanio a văzut şi el roşeaţa cerului, reflectată pe albul halatului asistentei. S-a ridicat din pat, însă imediat l-a luat ameţeala şi a leşinat.

25

Oricât a întrebat, nimeni nu i-a spus ce se întâmplase în urma incendiului.

În schimb, l-a vizitat un agent de poliţie îmbrăcat în civil şi, în prezenţa medicului, i-a pus câteva întrebări de rutină. Hanio şi-a dat singur seama cum stăteau lucrurile.

— Deci dumneavoastră sunteţi văduvul doamnei Inoue? l-a întrebat agentul, răspândind un miros neplăcut.

— Eram doar prieteni.

— Aţi fost adus aici pentru că v-aţi pierdut cunoştinţa în timp ce vă plimbaţi cu victima?

— Da, dar ce…

Medicul i-a făcut semn agentului prea târziu. A început să relateze, în termeni cât se poate de realişti:

— Defuncta Inoue şi-a pierdut viaţa în incendiul de seara trecută. Există unele opinii că ar fi dus un trai cam desfrânat, aşa că nu este tocmai clar dacă ea este cea care a provocat incendiul. Fiul ei este acum în grija unor rude, însă nu vrea să se despartă de trupul neînsufleţit al mamei şi plânge încontinuu, bietul de el. Are rezultate foarte bune la şcoală… În orice caz, dumneavoastră aveţi un alibi incontestabil, aşa că sunteţi în regulă. E suficient să-mi răspundeţi pe scurt la întrebări.

Ascultând, pe Hanio l-au podidit lacrimile. I s-a părut foarte ciudat: pe el niciodată nu-l mâhnise moartea cuiva!

— În orice caz, eu am iubit-o! a spus, agitat.

— Se pare că nu sunt probleme legate de moştenire.

Medicul i-a şoptit ceva agentului.

— Bine, vă urez sănătate! i-a spus acesta lui Hanio, pe un ton neutru, şi a plecat.

Medicul în vârstă şi-a coborât privirile asupra lui Hanio, întins pe pat, şi i-a spus încet:

— Ştiu că situaţia e dificilă, dar important este să ai răbdare, să te linişteşti şi să te faci bine. Cheltuielile de spitalizare au fost acoperite în avans, chiar mai mult decât necesar. Eu cred că şi doamna şi-ar fi dorit să te întremezi şi să redevii cât mai repede cel dinainte. Eşti tânăr şi, chiar dacă s-a întâmplat o nenorocire, ai să treci peste ea. Medicamentele au sau nu au efect; starea de spirit contează. Cel mai bun lucru, în memoria răposatei, este să te faci bine şi, sănătos şi plin de viaţă, să păşeşti pe un nou drum. Haide, am să-ţi administrez un sedativ.

Lui Hanio îi era simpatic medicul slăbănog, cu înfăţişare de cerb bătrân şi cu înclinaţii de pastor, însă avea senzaţia că mai auzise undeva aceleaşi cuvinte de îmbărbătare.

Da! După ce încercase să se sinucidă cu pastile, la externarea din spitalul de urgenţă, auzise aceleaşi platitudini despre viaţă şi drumul înainte. Nimeni nu se gândea că fiecare om are situaţia lui specială!

26

Trupul tânăr al lui Hanio se însănătoşea pe zi ce trece, fără să-i pese de starea de spirit a posesorului. Doctorul îi spusese că nu va fi nevoie de o lună întreagă de spitalizare; în două săptămâni avea să fie externat.

Într-o zi, Kaoru a venit să-l viziteze pe nepusă masă. Gândindu-se cât de mult îl învinuia băiatul pentru cele întâmplate, Hanio nu l-a putut privi în ochi. Însă băiatul era vesel. I-a vorbit fără ocolişuri, de faţă cu asistenta:

— Am venit să vă spun cât de recunoscător vă sunt pentru tot. Încă se investighează dacă a fost sinucidere, incendiu provocat ori accident, însă, în orice caz, mama e moartă. Eu am tot stat şi m-am gândit: nu cred că ea mai voia să trăiască. Şi măcar a rămas cu amintirea preţioasă a momentelor fericite pe care le-am petrecut în trei. Fiindcă aţi rămas în viaţă, putem să ne mai întâlnim din când în când şi să mai povestim. În orice caz, datorită dumneavoastră, mama a murit după ce a cunoscut, pentru prima oară în viaţă, adevărata fericire. Pentru asta vă mulţumesc din suflet.

Când şi-a isprăvit discursul serios, de om matur, din ochii mari i s-au rostogolit două lacrimi, care i-au căzut pe genunchiul pantalonului de uniformă.

— Să treci pe la mine oricând îţi face plăcere, şi o să stăm de vorbă despre tot ce vrei tu.

— Mulţumesc.

— Te rog şi eu să-mi faci un serviciu. Din fericire, am aici cheia de la apartament. O țineam mereu în buzunarul pantalonilor şi nu s-a pierdut în incendiu. Am să te rog să mergi la mine acasă, să vezi ce mai e pe acolo.

— Of, doar nu vreți să reveniți la vechile îndeletniciri?! a exclamat băiatul, trăgându-se un pas în spate. Nu v-a ajuns?

— Lasă, nu-ți face griji. Mergi doar să vezi cum stau lucrurile. Şi să-mi aduci, te rog, corespondența. Ai să găseşti tot ce am primit pe jos, în vestibul, strecurat pe sub uşă.

Băiatul a făcut semn că a înțeles şi s-a ridicat să plece.

Asistenta, care fusese de față la întreaga discuție, a lăsat deoparte atitudinea reținută şi a întrebat:

— Cu ce anume vă ocupați?

— Treaba mea.

— Dar mor de curiozitate!

— Sunt gigolo, ca s-o spun pe înțelesul dumitale.

— Da? Cred că e prea scump să-mi pot permite, din banii mei…

— În cazul doamnelor tinere oferim gratuitate.

— Vai de mine!…

Asistenta şi-a ridicat poalele albe ale halatului, lăsând la vedere jartierele albe de care erau prinşi ciorapii, tot albi, şi, mai sus, coapsele gălbui, de culoarea lutului de țară.

— Ah! La asta te refereai când spuneai că spitalul oferă privelişti frumoase?

— S-ar putea. Ia spune, ți-au mai revenit puterile?

În loc de răspuns, Hanio a urcat-o în pat şi a îmbrățişat-o…

Kaoru s-a întors cu mare întârziere, după cină. A trântit toată corespondența pe pat.

— Vai ce spaimă am tras!

— Ce s-a întâmplat? Asistenta a plecat, în seara asta nu mai trece nimeni pe aici, aşa că poți să-mi spui fără griji.

Răsuflând greu, băiatul a început să povestească:

— Am descuiat, am intrat şi, cât m-am învârtit pe acolo, m-am pomenit cu doi bărbați în cameră.

— Erau japonezi?

— Da. Dar de ce mă întrebați?

— Nu ştiu de ce, mă aşteptam să fie străini. Şi pe urmă?

— Unul m-a prins pe la spate şi m-a întrebat: „Tu ai dat anunțul?“ Am simțit

că-mi stă inima-n loc. Dar celălalt a spus: „Aş, n-avea cum să fie el“. Primul a spus: „Am pândit atâtea zile şi, când credeam că l-am prins, am dat peste un copil“. Celălalt a răspuns, cu o voce care mi-a dat fiori: „Las’ că ne e şi el de folos. Îl facem să mărturisească unde se ascunde tipul“. I-am păcălit, zicându-le că le spun totul imediat, am înşfăcat corespondența şi am fugit cât m-au ținut picioarele…

Băiatul s-a întrerupt brusc şi a căscat gura, cu o expresie îngrozită. Uşa camerei de spital se deschidea încetişor, fără zgomot.

27

— Voi cine mai sunteți? i-a întrebat Hanio, calm, pe cei doi bărbați cu care se pomenise înăuntru.

Era calm pentru că, în fond, îi era indiferent dacă avea să fie ucis fără motiv de cei doi. După experiența cu frumoasa femeie-vampir, în suflet îi rămăsese un fel de nostalgie care-l îndemna s-o urmeze şi care-i estompa imaginea frivolă şi realistă pe care o avusese până atunci despre moarte. Dar toate astea n-aveau nici o importanță. Nu contează motivația unui om care vrea să moară.

Unul dintre bărbați a rămas cu spatele lipit de uşă, ținând sub observație camera de spital, iar celălalt nu-l scăpa din ochi pe Hanio, întins pe pat.

Băiatul se făcuse una cu peretele din spatele patului şi tremura ca varga. Trupul lui Hanio părea că-i serveşte de scut.

Bărbații aveau amândoi în jur de treizeci de ani şi erau îmbrăcați simplu. Nu păreau să facă parte din Yakuza. După privirile tăioase şi expresia gravă, erau mai degrabă militari sau polițişti. Aveau trupurile bine-făcute, însă hainele occidentale cu care erau îmbrăcați erau foarte prost alese. Lui Hanio aproape că-i venea să-i spună unuia dintre ei că nu poți pune o cravată gri-închis la un costum cenuşiu.

— Bă! i s-a adresat cel care părea un pic mai în vârstă celuilalt, care păzea uşa.

În timp ce al doilea se apropia, Hanio a văzut în mâna primului un pistol, îndreptat chiar spre el.

— Să nu mişti şi să nu scoți o vorbă! Iar tu, băiete, dacă țipi sau încerci să fugi, ți-l găuresc pe nen-tu imediat.

Până aici, nimic neobişnuit. Însă al doilea bărbat s-a apropiat, l-a înşfăcat pe Hanio de brațul stâng şi, aşezat pe marginea patului, i-a luat pulsul cu mare grijă.

Hanio a rămas uimit.

Au trecut vreo treizeci de secunde într-o tăcere deplină.

— Cât e?

— 38 în treizeci de secunde. Adică 76.

— E cam puțin. Nu-i asta valoarea obişnuită?

— Rata medie a pulsului e ceva mai mică. Sunt şi oameni cu 50.

— Bine, a zis primul şi l-a împuns pe Hanio cu țeava pistolului în dreptul inimii, peste pijama. Am să aştept trei minute şi trag. Dacă în timpul ăsta te mişti vreun pic sau deschizi gura, te împuşc pe loc. Dacă stai cuminte, îți mai rămân trei minute de trăit.

Kaoru a început să plângă înăbuşit.

— Gura! a tunat bărbatul, amenințător.

Băiatul s-a lăsat pe vine, suspinând încet.

La semnalul celuilalt, al doilea bărbat i-a luat din nou pulsul lui Hanio. S-a lăsat din nou tăcerea, ca un râu negru.

— Cât e acum?

— Ce dubios! A scăzut. E 68.

— N-are cum! Mai ia-i-l o dată.

— Am înțeles.

Bine că nu-i făceau şi electrocardiogramă! Hanio era tot mai calm. Situația i se părea de un comic greu de explicat şi nu se îndura să opună rezistență.

— Cum e?

— 68, cum ziceam.

— Înseamnă că e foarte stăpân pe el. N-am mai întâlnit pe nimeni la fel până acum. Bine că l-am găsit. Până la urmă, a meritat să ne batem capul căutând, a spus primul bărbat, punând la loc pistolul în tocul de sub sacou. Apoi, pe un ton complet schimbat, a continuat: Gata, vă rog să vă relaxați. Ați trecut testul. Chiar m-ați surprins cu calmul dumneavoastră. Felicitări!

Bărbatul s-a dus să ia un scaun, l-a adus la marginea patului şi s-a aşezat, cu un gest familiar. Martor al unui deznodământ neaşteptat, Kaoru a ieşit şi el de după pat.

— Cine sunteți? a întrebat Hanio.

A observat că i se descususe al treilea nasture al pijamalei şi, când a vrut să-l pună la locul lui, degetele au întâlnit un obiect micuț. L-a cules ca să-l vadă mai bine: era o agrafă de păr neagră şi strălucitoare. Cu siguranță că-i căzuse asistentei, mai devreme.

— Ohoo, aveţi succes la femei! a rânjit primul bărbat şi şi-a aprins o ţigară.

— Tot nu mi-aţi răspuns cine sunteţi şi ce vreţi de la mine.

— Suntem clienţii dumneavoastră.

— Ce?

— Nu fiţi aşa necuviincios cu clienţii! Am venit la firma *Life for Sale* ca să cumpărăm o viaţă. Ce vă miraţi aşa, nu v-au mai intrat niciodată clienţi în prăvălie?

28

— Şi nu puteaţi să veniţi la cumpărături cu mai puţin tam-tam? a întrebat Hanio, nemulţumit, şi a vrut să-şi aprindă şi el o ţigară.

Primul bărbat a scos pistolul, l-a apropiat de nasul lui Hanio şi a apăsat pe trăgaci. În vârful ţevii s-a ivit o flăcăruie.

— Cu jucării de-astea-mi umblaţi?

— Ne străduim să ne iasă testele cât mai bine, a spus bărbatul, zâmbind.

Avea o expresie enervant de cumsecade.

— Băiete, cred că acum ai priceput şi tu. Ne ierţi că te-am băgat în sperieţi acolo, în apartament. Dar voiam să-l prindem pe domnul Hanio cât mai repede. Ai înţeles că noi suntem doar nişte clienţi, iar dumnealui îşi consideră viaţa ca fiind doar un fulg plutind în imponderabilitate…

— Ce e aia imponderabilitate? a întrebat Kaoru încet.

— Imponderabilitate e imponderabilitate, ce să fie? Nici atâta lucru nu ştii? Ce vă învaţă la liceu? De-asta zic eu că sistemul educaţional din Japonia se duce de râpă. În fine. Haide, e vremea să pleci acasă. Să nu-ţi faci griji pentru domnul Hanio. Noi nu suntem infractori. Şi să nu-ţi vină ideea să treci pe la poliţie şi să ciripeşti ceva. Pentru că, la o adică, pistolul ăsta poate chiar funcţionează. N-ai de unde să ştii. Nu cred că ţi-ar plăcea să mergi la şcoală cu nişte găuri de aerisire în burtă.

— Ba le-aş pune geam şi aş cere zece yeni cui vrea să se uite prin ele.

— Obrăznicătură, dispari mai repede!

— La revedere, i-a spus băiatul încetişor lui Hanio, privindu-l cu tristeţe.

— Să nu-ţi faci griji pentru mine. Situaţia părea complicată şi atunci când ai venit tu să-mi cumperi serviciile. Am să-ţi dau de veste în curând. Du-te acasă liniştit acum.

— Bine, a răspuns Kaoru şi a ieşit rapid pe uşă.

— Ce, şi puştiul ăsta v-a fost client?

— Nu. Mama lui mi-a cumpărat viaţa.

— Zăăău? s-a mirat primul bărbat, prosteşte.

Cel de-al doilea, în sfârşit mai relaxat, s-a aşezat şi el tăcut pe un scaun.

— Dacă-i vorba să discutăm despre lucruri serioase, nu mai bine o facem la un pahar? Mie doctorul chiar mi-a recomandat să beau câte ceva, a spus Hanio, scoţând o sticlă de whisky de sub pat.

A şters nişte pahare pline de praf cu cearşaful, foarte neprotocolar, şi le-a pus în mâinile celor doi. Le-a turnat băutura, iar bărbaţii au ascultat gâlgâitul lichidului, nepreaştiind cum să reacţioneze. În cele din urmă, toţi trei au ridicat paharele şi au băut în tăcere.

— Bun, acum să trecem la afaceri. Ce spuneţi de o recompensă de două milioane de yeni, în caz de reuşită? În caz de eşec, tot aţi primi un avans de două sute de mii de yeni.

— Păi reuşita ar însemna moartea mea, aşa că, oricum ar fi, cheltuielile voastre nu depăşesc două sute de mii de yeni.

— Nu vă pripiţi cu concluziile. Dacă vă faceţi treaba cu cap, există şansa să rămâneţi în viaţă şi să câştigaţi două milioane.

— Vă ascult, a zis Hanio, aşezându-se turceşte pe pat ca să audă mai bine şi sorbind în continuare din whisky.

29

— Oare cu ce să încep? a spus primul bărbat, al cărui chip, cu micile riduri de la colţul ochilor, radia trudă şi omenie. Nu vă pot divulga nici cum ne cheamă, nici cu ce ne ocupăm. E şi normal, pentru cineva care cumpără o viaţă. Lucrurile stau în felul următor: noi suntem japonezi get-beget, însă în toată povestea asta sunt implicate şi ambasadele a două ţări străine. Am să numesc ţările A şi B. Soţia ambasadorului ţării A, renumită pentru frumuseţea ei, a dat o recepţie la care a invitat diplomaţi din toate ţările. Pentru o ambasadă, e ceva uşor de făcut, şi se găsesc mai repede invitaţi decât am găsi noi muşterii pentru *mahjong*[17]. În acea seară, soţia ambasadorului şi-a întâmpinat oaspeţii într-o rochie verde-smarald cu trenă. Fiind invitat şi prinţul imperial, protocolul impunea ţinută de gală.

17. Joc chinezesc cu mici plăcuţe prismatice, asemănător cu rummy-ul, foarte popular în Japonia.

Nu vă putem spune în ce relație suntem noi cu ambasada.

Revenind, dacă-i vorba de o rochie cu broderii verde-smarald, cele mai potrivite accesorii sunt smaraldele. Aşa că soția ambasadorului țării A şi-a pus un colier minunat, cu treizeci şi cinci de smaralde şi mici diamante intercalate. La un moment dat a început dansul, iar luminile din sala de recepții s-au estompat. Când recepția s-a încheiat, soția ambasadorului şi-a dat seama că nu mai avea colierul la gât.

Doamna nu s-a manifestat pe loc. Mulți invitați nici n-au remarcat lipsa colierului, iar cei care au remarcat-o, s-au gândit că şi-l dăduse jos singură.

În timpul dansului, vreo jumătate dintre invitați părăsiseră deja sala, aşa că, la final, încăperea era aproape pustie.

Soția ambasadorului pălise puțin, dar şi-a luat la revedere cu zâmbetul pe buze de la fiecare oaspete în parte. După ce a plecat şi ultimul invitat, s-a prăbuşit plângând în brațele soțului: „Vai! Vai! Mi-a fost furat colierul cu smaralde!“

Colierul valora câteva zeci de milioane de yeni. Un furt de asemenea anvergură nu putea fi trecut cu vederea, dar nici nu voia să pună într-o situație stânjenitoare atâtea persoane câte fuseseră prezente.

Ambasadorul a pălit la rândul lui şi a rămas fără grai.

Asta nu pentru că ar fi fost zgârcit de felul său. Avea destulă avere în țara lui şi se spunea că-şi cumpărase postul de ambasador din plăcere. Furtul unui colier n-avea de ce să-l dea peste cap. Exista însă un amănunt despre care nu-i pomenise niciodată soției.

Dar trebuie mai întâi să vă explic câte ceva despre smaralde.

În general, pietrele prețioase sunt cu atât mai valoroase cu cât sunt mai limpezi, dar nu şi smaraldele. Smaraldele naturale au negreşit fisuri, prin care ai senzația că priveşti o mare verde. Acestea reprezintă caracteristica principală şi, în funcție de aspectul lor, pot creşte valoarea pietrelor în sine. Smaraldele sunt, spre deosebire de diamante, pietre prețioase care au trup. Pentru că aceste fisuri infime, ca nişte fuioare de fum, dau viață pietrelor. E ca o trăsătură organică, misterioasă.

Când ambasadorul i-a oferit soției sale colierul, a amestecat printre pietrele veritabile una artificială, una singură. Însă fusese lucrată cu atâta măiestrie, încât abia dacă s-ar fi putut deosebi de celelalte treizeci şi patru. Cu mențiunea că minuțioasele fisuri din acea piatră reprezentau cheia unui cod telegrafic ultrasecret, trimisă ambasadei de propria-i țară. Dacă piatra era luminată şi reflexia ei cădea pe telegramă, acesta putea fi decriptat. Ambasadorul o

ascunsese printre celelalte smaralde, iar colierul stătea mereu închis într-un seif, mai puțin atunci când soția îl purta la recepții.

Soția bineînțeles că nu era la curent cu nimic din toate astea.

Când l-a văzut pe ambasador pălind, l-a întrebat:

„Cine? Cine să-mi fi furat colierul, pe nesimțite? Oaspeții de astăzi au fost doar diplomați străini şi japonezi dintre cei mai distinşi.“

„Când crezi că ți-a fost furat?“ a întrebat-o soțul, cu voce tremurată.

„Ar fi fost posibil numai în timpul dansului.“

„Cu cine ai dansat, şi cu câte persoane?“

„Cu cinci. Ba nu, cu şase.“

„Încearcă să-ți aminteşti. Cine erau?“

„Mai întâi am dansat cu alteța sa imperială.“

„Sunt convins că n-a fost el. Apoi?“

„Cu ministrul de externe japonez.“

„Nici el nu putea fi. Apoi?“

„Cu ambasadorul țării B.“

„Mă întreb dacă n-o fi el“, a spus soțul, muşcându-şi buzele.

Țările A şi B duceau prin spionii lor o bătălie secretă chiar aici la Tōkyō, aşa că nu era deloc nerealist să-l bănuiască pe rival.

Cât era el de gras, dacă avea cât de cât dexteritate, ambasadorului țării B nu i-ar fi fost greu să desfacă neobservat colierul de la gâtul soției ambasadorului țării A. Oamenii erau uşor amețiți de băutură şi fermecați de muzică, iar sala era slab luminată.

În seara aceea, ambasadorul şi soția lui s-au tot gândit dacă să anunțe sau nu poliția. Dimineața, după o noapte albă, s-au pomenit că un servitor le aduce, pe un platou de argint, un plic maro.

„Era azi-dimineață în cutia de scrisori.“

Când au deschis plicul, au găsit în el colierul de smarald.

Soția radia de bucurie:

„Ah, a fost doar o răutate a cuiva! Cine şi-o fi dorit atât să mă necăjească? Oricine ar fi, e o ruşine printre diplomați!“

„Eşti sigură că e colierul tău?“

„Sunt absolut sigură.“

Soția a privit atent colierul, întorcându-l pe toate părțile în lumină.

Ambasadorul a luat şi el colierul, căutând singura piatră falsă. Imediat a observat că fusese înlocuită cu un smarald veritabil.

30

— Poate că era mai bine dacă ambasadorul i-ar fi mărturisit soției secretul colierului, a continuat să povestească primul bărbat. Însă el era un om de modă veche, extrem de precaut şi, oricât de mult i-ar fi stat soția alături în chestiuni legate de carieră, nu-i împărtăşea niciodată secretele de serviciu.

Ambasadorul a telegrafiat imediat în țara sa, anunțând furtul cheii de decriptare şi cerând un nou cod. Era o soluție bună pentru corespondența secretă care avea să urmeze, numai că telegramele deja trimise rămâneau o problemă: dacă fuseseră cumva interceptate, acum puteau fi decriptate şi, dacă ar fi fost făcute publice, s-ar fi iscat un mare scandal internațional. Smaraldul fusese furat tocmai pentru că i se cunoştea rolul, iar pericolul era cât se poate de real.

Ambasadorul credea că, dacă documentele secrete ar fi fost dezvăluite în următoarele douăzeci şi patru de ore, totul era pierdut; dacă însă dezvăluirea întârzia cu o zi, încă mai avea o şansă. Ba chiar mai multe, dacă întârzia cu două zile. De ce credea asta? Pentru că ezitarea ar fi însemnat că ceilalți se temeau de represalii, sau că, din cine ştie ce motiv, nu puteau să facă totul public.

În orice caz, era aproape imposibil să recupereze documentele furate. Chiar dacă reuşeau să ia înapoi un exemplar, cu siguranță că rivalii făcuseră deja copii şi le trimiseseră în țara lor.

Ambasadorul se afla într-o mare încurcătură.

I se părea că umblă pe o pojghiță subțire de gheață. Neavând încotro, îi aştepta pe ceilalți să facă o mişcare. Zilele se scurgeau una după alta.

Ar mai fi avut totuşi o şansă să împiedice dezastrul: dacă reuşea să pună mâna pe cheia de decriptare a celorlalți, practic echivalentul smaraldului său, ar fi putut negocia. Şi țara A intercepta la rândul ei telegramele țării B, însă nu avea cheia şi nu le putea decoda.

Decât să tot aştepte, ambasadorul s-a hotărât să treacă la ofensivă, furând cheia celorlalți. Atâta că habar nu avea unde o putea găsi.

Ceilalți, spionii țării B, reuşiseră să descopere secretul pietrei de smarald şi s-o fure. Era o mare izbândă şi dovedea cât de eficientă era rețeaua lor de spionaj. Pe de altă parte, şi spionii țării A erau foarte buni. Însă probabil că se blazaseră, dacă nu fuseseră în stare să descopere deja cheia de decriptare a țării B.

Ambasadorul le-a dat ordine stricte să localizeze şi să fure cheia țării B. Aveau la dispoziție două zile.

Spionii au scotocit prin toată ambasada țării B, dar n-au găsit nimic neobişnuit. Un singur lucru era ieşit din comun: ambasadorul îşi petrecea nopțile în biroul personal. Probabil că atunci se ocupa cu decriptarea telegramelor primite din țara lui. Dar ambasadorului îi plăceau la nebunie morcovii. Îşi ținea mereu pe birou, într-o cană, un mănunchi de batonaşe din morcovi tăiați pe lung şi, când i se făcea foame, presăra sare pe câte unul şi-l ronțăia. Informația provenea direct de la magazinul care aproviziona întotdeauna ambasada cu legume de calitate superioară.

Coduri ultrasecrete şi morcovi cruzi.

Asta da combinație ieşită din comun!

Cel mai capabil agent secret al țării A a intuit faptul că nu era o asociere cu totul întâmplătoare. Să-l numim X1 pe acest agent care a reuşit să se strecoare în ambasada țării B. Se născuse într-o țară mică din Europa şi fusese antrenat ca spion de către țara A. N-avea nici o cetățenie, în schimb avea vreo opt identități diferite, toate cu un istoric bine pus la punct.

Înainte să se infiltreze în ambasada țării B, agentul X1 a avut o întâlnire secretă cu ambasadorul țării A.

„În seara aceasta am să găsesc cheia şi am să v-o aduc.“

„Ai vreo pistă?“

„Am să gust din morcovii ambasadorului, ca să-i testez“, i-a răspuns agentul, râzând încrezător.

A fost ultima lor întrevedere. Cadavrul lui a fost descoperit în incinta ambasadei țării B.

Oficial, s-a anunțat că o persoană neidentificată a intrat prin efracție şi apoi s-a sinucis cu cianură, iar cazul a fost clasat.

Văzând că au trecut mai multe zile, dar ambasada țării B n-a făcut public nici un document interceptat, ambasadorul țării A s-a mai liniştit puțin, dar nu se putea culca pe-o ureche. Poate că peste o lună sau peste un an, când momentul va fi mai prielnic din punct de vedere politic, țara B va începe dezvăluirile.

L-au infiltrat şi pe agentul X2. Acesta a dispărut fără urmă, dar şi el, înainte să plece în misiune, i-a spus ambasadorului că avea de gând să încerce morcovii.

X3 a dispărut şi el la fel de misterios.

Ambasada țării A a realizat în sfârşit complexitatea problemei. Totul se învârtea în jurul morcovilor. În fiecare seară, ambasadorul țării B îşi punea pe birou o provizie nouă de morcovi cruzi. Cei care au încercat să-i guste pe ascuns au murit pe loc, otrăviți cu arsenic. Era evident că ambasadorul ştia să-i

recunoască şi-i mânca doar pe cei neimpregnaţi. Cu siguranţă că asta avea legătură şi cu cifrul de decriptare, însă morcovii otrăviţi nu puteau fi deosebiţi cu ochiul liber de cei neotrăviţi.

Cei trei spioni pierduţi fuseseră cu toţii extrem de eficienţi şi bine antrenaţi. Pentru pregătirea fiecăruia dintre ei, ţara investise sute de milioane. Erau atât de specializaţi şi valoroşi, încât ar fi meritat să fie incluşi în patrimoniul cultural intangibil al ţării.

— În prezent, ţara A nu-şi permite să mai sacrifice asemenea oameni. De aceea, atenţia s-a îndreptat către dumneavoastră. Credem că sunteţi capabil să vă furişaţi în ambasadă, să identificaţi morcovii neotrăviţi şi să-i gustaţi, apoi să găsiţi cheia şi s-o luaţi. Ce ziceţi?

După cum v-am spus, noi personal suntem japonezi get-beget, însă am rămas datori ţării A pentru o favoare specială care ni s-a făcut, iar acum vrem să vă cumpărăm viaţa şi să ne achităm datoria faţă de ţara A.

— Dacă misiunea mea se încheie cu succes, primiţi şi voi o grămadă de bani, presupun?

— Bineînţeles. Altfel, la vârsta noastră, nu alergam atâta ca să vă dăm de urmă, deghizaţi în gangsteri.

— Am înţeles… a spus Hanio cu un aer nepăsător, suflând fumul spre tavan.

— Ce ziceţi? Şansa e de unu la douăzeci. Credeţi c-o să reuşiţi?

— Ia să vedem… a început Hanio, părând că gândeşte intens. Ambasada A a pus deja mâna pe telegramele ultrasecrete ale ambasadei B?

— Bineînţeles.

— Intuiţia îmi spune că n-au să fie de nici un folos.

— De ce credeţi asta? Dacă se găseşte şi cheia…

— Nu-i vorba de cheie, ci de hârtia folosită. Ambasada A a obţinut şi formularele tipizate pe care sunt redate telegramele?

— Asta nu ştiu…

— Trebuie să aflaţi cât mai curând. Dar de asta o să vă ocupaţi mâine. Fiindcă eu mâine am să mor, vreau să mă odihnesc bine în seara asta. Vă rog să plecaţi şi să veniţi să mă luaţi mâine-dimineaţă.

— Îmi pare rău, dar dacă fugiţi tocmai acum, o să dăm de mare bucluc. Rămânem şi noi să dormim aici.

— Faceţi cum vreţi. Dar o s-o speriaţi pe asistenta care intră dimineaţa să-mi ia temperatura. O să-i spunem că sunteţi nişte rude de-ale mele, venite să mă viziteze în spital. Nişte rude cam incomode, în treacăt fie spus… Bun. În orice

caz, mâine-dimineaţă, când se deschide ambasada A, unul din voi trebuie să meargă să verifice dacă s-au obţinut sau nu şi tipizatele folosite de ambasada B. De la ele începe totul, a spus Hanio, foarte sigur pe el, apoi a căscat, a pus capul pe pernă şi a început să sforăie.

— Ăsta da bărbat cu nervi de oţel, şi-au zis cei doi musafiri, complet uimiţi.

31

A doua zi dimineaţa vremea era însorită şi primăvăratecă. Hanio l-a forţat pe doctor să-i dea bilet de externare, apoi, cât a aşteptat să se întoarcă primul bărbat, care plecase la ambasadă, s-a bărbierit pe îndelete.

În lipsa celuilalt, al doilea bărbat a devenit dintr-odată foarte vorbăreţ şi i-a împuiat capul lui Hanio cu tot felul de fleacuri atât de evidente, încât nimeni nu s-ar mai fi obosit să le şi spună-n gura mare:

— Ah, vă purtaţi ca un războinic desăvârşit! E minunat că vă pregătiţi cu atâta minuţiozitate, când ceea ce urmează e doar drumul spre iad!

Hanio o rugase pe asistentă să le cumpere nişte pâinici umplute cu cremă de vanilie, pe post de mic dejun. Bărbatul îşi îndesase în gură una întreagă, şi crema gălbuie aproape că i se scurgea pe bărbie.

După multă vreme, Hanio simţea din nou un fel de interes, amestecat cu amuzament, faţă de viaţă. Bănuia că valoroşii spioni ai ţării A muriseră intenţionat, fiindcă începuseră să privească lumea de sus. Sigur, încă n-avea cum să ştie dacă bănuiala lui era corectă sau nu.

După ce s-a bărbierit, şi-a tamponat obrajii cu loţiune. Aproape că nu-şi mai recunoştea chipul, atât de proaspăt şi luminos era. Arăta ca un băiat de bani gata, care n-a avut niciodată vreo responsabilitate şi nici n-a cunoscut greutăţi. Pe fereastră se vedeau cireşii, pe jumătate înfloriţi, legănându-se în adierea vântului.

În scurtă vreme s-a întors gâfâind primul bărbat.

— Am veşti bune! Foarte bune! Ambasada are şi formularele pentru telegrame. Agenţii lor n-au stat degeaba. Şi încă ceva: înainte să mergeţi la moarte sigură, cu alte cuvinte, înainte să vă infiltraţi în ambasada B, trebuie să vă întâlniţi cu ambasadorul ţării A.

— La ce oră e disponibil?

— Cel mai bine ar fi între zece şi unsprezece.

Hanio şi-a privit ceasul de mână.

— Bun. Aş putea ajunge pe la zece şi jumătate, pentru că mai am un scurt

drum de făcut înainte.

— Ce drum? Vedeți că v-a rămas nişte spumă de ras după urechi.

— Mersi.

În general, pe Hanio îl deranja ca cineva să-şi bage nasul în treburile lui, dar nu şi în ziua aceea. S-a şters cu un prosop după urechi frecându-şi bărbia. Pe prosop a rămas o urmă roşie. Se tăiase puțin când se bărbierise.

Culoarea sângelui i-a amintit de femeia-vampir. Probabil că n-avea să mai guste niciodată sentimentul acela plăcut şi dulceag al cufundării în marea călduță a morții. Poate că, de fapt, ea îşi vânduse viața pentru el.

— Pe unde vreți să mai treceți? l-a întrebat din nou primul bărbat.

— Veniți cu mine şi-o să vedeți. Am de făcut nişte cumpărături obişnuite. Când urmează să moară, oamenii au mici pregătiri de făcut.

Bărbatul şi-a luat o mină solemnă şi a tăcut.

La uşa spitalului, asistenta care se îngrijise de el i-a zis:

— E prima ieşire, aşa că să nu vă întindeți aripile prea tare. Încă n-a venit ziua zborului adevărat, la externare mă refer.

— Dar ai văzut bine ieri că am trecut cu brio testul de sănătate, i-a replicat Hanio.

Asistenta l-a înşfăcat de încheietura mâinii, dar până şi durerea pe care a simțit-o sclipea în lumina soarelui de primăvară care răzbătea de afară. Cei trei au luat-o pe drumul lat care cobora spre oraş, cu inimile pline de entuziasm şi încordare, de parcă s-ar fi dus să vadă o cursă de cai.

— Vreau să mergem la cel mai bun magazin de legume, unde se vând numai din cele cultivate fără îngrăşăminte chimice. Dar e tocmai în Aoyama.

S-au urcat într-un taxi.

În peisajul urban pe care-l revedea după atâta timp, nu se zărea nicăieri umbra morții. Oamenii erau cufundați până peste cap în treburile lor cotidiene, ca într-un butoi cu murături. Murături umane. „Dacă o iau printre ei, devin şi eu un castravete acru“, şi-a zis Hanio. Era şi el un fel de murătură, însă din cele servite doar la ocazii, nu din cele nelipsite la fiecare masă. „Asta-i soarta mea şi n-am ce-i face.“

La magazinul K, cei doi bărbați l-au privit cu gravitate în timp ce cumpăra o pungă întreagă de morcovi tăiați pe lung, sub formă de batonaşe. Abia scoasă din congelator, punga avea pe ea o brumă albă.

— Mai aveți de făcut şi alte cumpărături?

— Nu. Atât voiam. Haideți să mergem la ambasada A.

Era o clădire superbă, cu pereții albi. Mândria lui Hanio a fost un pic şifonată când au trebuit să intre pe uşa din dos, destinată personalului. Au trecut printr-o bucătărie şi au urcat pe o scară murdară. Apoi au deschis o uşă şi, dintr-odată, s-au pomenit într-un minunat birou spațios, în stil edwardian.

Cei doi însoțitori au încremenit în poziție de drepți la vederea ambasadorului. Stătea aşezat la birou, cu spatele drept. Avea părul grizonant.

— L-am adus pe cel despre care v-am vorbit, i-a spus primul bărbat.

— Bine ați venit! Sunt ambasadorul țării A, i s-a adresat el lui Hanio, întinzându-i mâna cu un gest simplu.

Hanio a avut senzația că strânge în palmă un buchet de flori uscate, moi, sfărâmicioase şi pline de spini.

— Acesta este avansul. Vă rog să-l acceptați.

Ambasadorul a luat un cec în alb de pe birou, l-a completat repede cu suma de două sute de mii de yeni, a semnat şi i l-a întins cu cerneala încă neuscată.

— Bun. Şi acum să trecem direct la treabă. Aveți tipizatele folosite de țara B?

— Da, vi le-am pregătit aici.

— Îmi poate transcrie cineva pe ele telegramele interceptate, aşa încât să se potrivească perfect?

— Sigur.

Ambasadorul a sunat dintr-un clopoțel, şi-a chemat dactilografa şi i-a dat telegramele şi tipizatele.

— Poftiți textele, dacă vreți să încercați să le citiți.

Hanio a trecut cu privirea peste ele, dar degeaba. Chiar traduse în japoneză, n-aveau nici o noimă.

Cât au aşteptat să fie transcrise telegramele, nici unul dintre cei patru n-a scos o vorbă. Pe pereții biroului erau agățate portretele celor mai renumiți politicieni ai țării A. În bibliotecă erau o mulțime de volume superbe legate în piele, *Operele complete* ale lui Disraeli şi altele. Camera era impregnată de mirosul dulceag şi persistent al trupurilor de străini.

Dactilografa între două vârste, cu umeri pătrățoşi, a venit să aducă foile transcrise şi a ieşit din nou, fără nici o expresie pe chip.

— Deci… a spus ambasadorul.

— Deci… a spus şi Hanio, scoțând netam-nesam o bucată de morcov din punga încă rece şi îndesând-o în gură.

32

Culoarea portocalie a morcovilor este dată de pigmentul numit caroten, care conţine vitamina A. Aşadar, morcovii conţin multă vitamina A. Pe lângă aceasta, mai conţin şi o substanţă dăunătoare, ca să-i spunem aşa, şi anume ascorbinaza, care inactivează vitamina C.

Însă nu conţin deloc amidon. Astfel, ptialina, care este o enzimă aflată în salivă şi are rolul de a transforma amidonul din alimente în maltoză, nu are efect direct asupra morcovilor.

Aşa că explicaţia era probabil următoarea: cu ingeniozitate, pe foile speciale pentru telegrame a fost impregnată o substanţă care intră în reacţie chimică atât cu ascorbinaza, cât şi cu ptialina, deşi cele două nu interacţionează chimic.

Hanio a mestecat bine morcovii, apoi a scuipat şi a mânjit foile. Sub ochii lor au început să apară, printre litere, semnele-cheie.

— Extraordinar… a spus ambasadorul, încântat, încercând să descifreze mesajul. Da… da…. Mai sunt morcovi destui, nu? Mai avem încă o mulţime de telegrame pe care le vreau descifrate. Mulţumesc, mi-aţi fost de mare ajutor. Acum putem să negociem cu ţara B. Cred că le-am închis definitiv gura.

Hanio a spus, încă mestecând:

— Mda, le-ar mai trebui puţină sare… şi ar merge mai bine pe lângă un pahar de băutură. N-aveţi nişte whisky sau altfel de tărie?

— Am să vă tratez mai încolo cu tot ce doriţi. Acum nu vreau să ne strice reacţia chimică, i-a răspuns ambasadorul, cu ochii sclipind de bucurie şi speranţă.

Hanio ronţăia mai departe morcovi, ca un cal.

33

După ce a terminat de întins pe toate telegramele pasta de morcovi mestecaţi, Hanio a fost condus în altă încăpere şi a primit încă un cec, în valoare de două milioane de yeni. Cei doi bărbaţi au primit şi ei, la rândul lor, câte un cec. Judecând după expresiile lor fericite, suma nu era deloc mică.

Ambasadorul i-a turnat cu mâna lui un pahar de whisky lui Hanio.

— Nu-mi dau seama nici în ruptul capului cum aţi reuşit să duceţi însărcinarea la bun sfârşit, fără să vă pierdeţi viaţa. Aş vrea să-mi spuneţi cum aţi făcut. Întotdeauna îmi place să învăţ lucruri noi.

Hanio nu se descurca să explice lucruri atât de complicate în engleză, aşa că l-a rugat pe primul bărbat să traducă. Acesta s-a aşezat între cei doi şi, cu un aer mândru, le-a servit de interpret. Vorbea o engleză fluentă, în contradicţie cu înfăţişarea lui necizelată. În plus, s-a priceput să facă dispărute obrăzniciile care-i mai scăpau lui Hanio.

— Drept să vă zic, aţi fost cam delăsători. Trei dintre informatorii voştri preţioşi s-au lăsat omorâţi, aducând ţării o pagubă de sute de milioane. De fapt, după umila mea părere, cu cât mor mai mulţi spioni de soiul lor, cu atât sunteţi mai câştigaţi. Iar voi, cei care-i conduceţi, v-aţi lăsat mânaţi de poftele voastre şi aţi uitat esenţa lucrurilor. Păi, nu-i aşa?

Toţi trei informatorii voştri s-au strecurat în ambasadă ca să încerce morcovii, iar intuiţia lor a fost într-adevăr bună. Dar cum scria în acel articol de ziar pe care mi l-aţi arătat? „Un hoţ imprudent intrat în ambasada ţării B a mâncat morcovi otrăviţi şi a murit pe loc.“ În gura victimei, poliţia a descoperit o bucăţică de morcov care conţinea arsenic, iar ambasada cum a explicat lucrul ăsta? „Ştiţi, am lăsat din greşeală pe masă hrană destinată unui experiment pe animale, iar hoţul, făcându-i-se foame, a mâncat-o.“ O lume întreagă a râs de parcă era o glumă bună.

V-aţi gândit voi că s-ar putea să fie ceva aici.

Al doilea spion a murit la fel. Probabil că ambasada ţării B a pus pe urmă morcovi cu arsenic pe acel birou, noapte de noapte, aşteptând să apară următorul hoţ.

Însă l-a văzut cineva pe primul spion gustând chiar el din morcovi ca să-i testeze? Sunteţi siguri că nu i i-a îndesat cineva pe gât?

Intenţia ambasadei ţării B a fost să vă facă să credeţi că morcovii lor au o legătură cu codul secret şi că nu se pot deosebi cei otrăviţi de cei neotrăviţi. A fost o şmecherie psihologică. Eu m-am prins de cum am auzit povestea.

De ce nu v-aţi gândit că *mergea orice morcov*? Chiar şi unui copil i-ar fi dat prin cap. Voi aţi luat în calcul numai variante complicate, şi iată că s-au pierdut vieţi omeneşti.

De asta, eu mi-am făcut un plan în două etape: mai întâi, am vrut să încerc cu morcovi obişnuiţi. Eram sigur în proporţie de nouăzeci la sută că avea să meargă, dar, dacă totuşi nu mergea, urma să încerc morcovi cu arsenic şi să mor uşor şi repede. Fiind vorba de ceva atât de important, nu mai conta că mâncam morcovi.

Pentru că, trebuie să vă mărturisesc, eu urăsc morcovii. Îmi vine să vărs când

le văd culoarea vulgară şi când le simt mirosul, mai ales dacă mai sunt şi cruzi.

Când eram copil, taică-meu, pe care nu-l suportam, mânca încontinuu morcovi cruzi. În inima mea de copil, mi-am spus că, dacă am să fac la fel, am să mă transform într-un cal şi mi-am jurat să nu pun gura vreodată pe asemenea scârboşenii. Cu timpul, am ajuns să-i detest mai mult ca pe orice.

Chiar şi atunci când îi zăresc în mâncare mi se face greaţă, de parcă m-aş uita într-o hazna. Odată, am văzut într-o librărie un roman care se chema *Morcovii* şi m-a înfuriat nesimţirea autorului.

Dacă m-aţi întreba ce prefer, să mor împuşcat sau să mănânc morcovi, aş alege pe loc să fiu împuşcat, însă cum viaţa mea nu-mi mai aparţine mie, ci vouă, clienţilor mei, m-aţi văzut cu ochii voştri mâncând morcovii mai odioşi la gust ca moartea.

Două milioane de yeni e un preţ mic pentru aşa ceva.

Aş dori acum să-i adresez o rugăminte specială domnului ambasador al ţării A: nu vă mai gândiţi la lucruri într-un mod atât de complicat. Şi viaţa, şi politica sunt mult mai simple şi mai superficiale decât vă imaginaţi. Însă doar cineva pe care nu-l deranjează să moară în orice moment vede lucrurile atât de limpede. Dorinţa de viaţă complică lucrurile şi conferă o perspectivă greşită.

Iar acum să ne luăm la revedere. Presupun că n-o să ne mai întâlnim niciodată.

Vă promit cât se poate de serios că n-am să povestesc nimănui despre cele petrecute astăzi, aşa că vă rog să nu trimiteţi pe urma mea vreun agent îngâmfat.

În plus, deoarece mă îndoiesc că vă mai pot fi de folos vreodată, vă rog să nu mă mai căutaţi.

Pe mine nu mă interesează absolut deloc problemele politice şi competiţia dintre ţările A şi B. Ba chiar cred că „rivalitatea“ s-a născut din cauză că aveţi prea mult timp liber.

La revedere.

…

Când primul bărbat isprăvea de tradus, Hanio era deja la uşă şi le făcea o plecăciune respectuoasă.

34

Hanio s-a întors la spital, şi-a strâns în grabă lucrurile şi a plecat, verificând mereu să nu fie urmărit. Odată întors în apartamentul său, s-a apucat de făcut bagaje.

— Vai, plecaţi? Tocmai acum, când abia v-aţi înzdrăvenit din nou? O să-mi lipsiţi foarte mult. Însă, din păcate, nu vă pot returna chiria plătită în avans pe cele şase luni.

— Vă rog să folosiţi banii liniştit.

— Observ că, deşi tânăr, sunteţi bine plătit, i-a spus administratorul invidios, învârtindu-şi limba în gură.

Avea obiceiul să-şi păstreze un dumicat pe undeva printre dinţi şi să-l savureze mai târziu, ca vacile rumegătoare.

Bagajele au fost foarte uşor de făcut. Hanio nu citea cărţi şi avea obiceiul să-şi arunce hainele pe care nu mai voia să le poarte. Restul lucrurilor, în afară de mobilă, i-au încăput în trei cutii mari de carton. Printre obiecte a dat şi peste şoarecele cu care luase o dată cina şi l-a băgat şi pe el într-o cutie.

În faţa blocului îl aştepta o mică furgonetă închiriată. Şoferul rămăsese cu ochii pierduţi la florile sărăcăcioase ale cireşului din faţa casei de vizavi, probabil cu gândul la *hanami*[18].

18. Japonezii au obiceiul de a merge să privească cireşii înfloriţi şi, de multe ori, *hanami* ia forma unui picnic vesel, cu mâncare şi băutură, sub ramurile înflorite ale copacilor.

Fiindcă era limpede că n-avea de gând să-l ajute pe Hanio, acesta şi-a cărat singur mobilele, una câte una. Ori încă nu se întremase complet, ori îi picaseră greu morcovii, pentru că abia dusese două scaune jos şi deja era leoarcă de sudoare. Administratorul se făcuse nevăzut, ca să nu pună umărul la treabă.

În timp ce se căznea cu masa în jos pe scări, a simţit-o dintr-odată că-şi pierde din greutate şi pluteşte. Spre uimirea lui, lângă el răsărise ca din pământ primul bărbat de la ambasadă, care a săltat masa pe umăr.

— Haideţi să vă ajut. Doar sunteţi în convalescenţă.

Chiar atunci a apărut urcând scările în fugă şi al doilea bărbat. Primul i-a ordonat să care o cutie. Ca prin minune, în câteva clipe, cutia aştepta cuminte în furgonetă.

— Vă mulţumesc mult pentru ajutor! Dar vă rugasem să nu mă urmăriţi…

— N-am venit cu gândul să vă urmărim. Voiam doar să ne arătăm recunoştinţa. Ne-aţi făcut un bine, iar apoi aţi fugit de noi ca din puşcă. Sigur că vă înţelegem şi nu vrem să vă creăm nici o neplăcere. Dacă pe viitor veţi ajunge vreodată într-o situaţie dificilă, chemaţi-ne, iar noi vom veni negreşit să vă ajutăm.

— Şi o să aveţi şi pistolul la voi?

— Absolut, i-a răspuns primul bărbat, râzând cu poftă, şi i-a întins o carte de vizită pe care nu scria nici o ocupație, ci doar numele – Makoto Ukiyama, adresa şi numărul de telefon.

Apoi, cu un surâs plin de bunătate, l-a întrebat:

— Şi unde vă mutați?

— Preferam să nu mă întrebați. Pentru că nici eu nu ştiu, i-a răspuns Hanio scurt şi s-a urcat în furgonetă.

Maşina s-a pus în mişcare parcă împotriva voinței ei, lăsându-i în urmă pe cei doi bărbați, sub cireş, fluturând din mână în semn de adio.

— Unde mergem? a întrebat şoferul.

— În cartierul Setagaya, i-a răspuns Hanio la nimereală.

De fapt, n-avea nici o destinație în minte. Avea în schimb în buzunar un cec de două milioane de yeni, şi încă unul de două sute de mii.

Cu ochii la peisajul de primăvară uşor prăfuit, s-a apucat să calculeze în minte câştigul pe care i-l adusese până atunci afacerea lui:

100 000 de yeni primiți de la bătrân,

500 000 de yeni primiți de la bibliotecară,

230 000 de yeni primiți de la fiul femeii-vampir,

2 200 000 de yeni primiți acum, de la ambasador.

Una peste alta, câştigase trei milioane treizeci de mii de yeni. În medie, cam un milion pe lună. Afacerea nu mergea deloc rău. Era de zece ori mai mult decât primea pe vremea când lucra în publicitate.

E drept că pierduse nişte bani, plătind în avans chiria pentru fostul apartament, dar dacă o ținea tot aşa, o vreme putea să ducă liniştit o viață de huzur.

Sigur că interpreții la modă sau starurile de cinema câştigă şi mai bine, dar au şi multe cheltuieli. Ei nu pot duce o viață atât de relaxată ca Hanio, de care au grijă alții, ba îi mai sug şi sângele.

În orice caz, avea acum şansa să-şi ia o binemeritată vacanță de la afacerea pe care o dezvoltase, scoțându-şi viața la vânzare. O vreme, avea să trăiască în lux, iar dacă apoi îi venea pofta să-şi ducă zilele mai departe, aşa încet cum se scurgeau ele, n-avea decât să trăiască; dacă avea din nou chef să moară, putea foarte bine să-şi reia activitatea.

Nu exista libertate mai mare pe pământ.

El nu era ca oamenii căsătoriți, legați pe viață de mâini şi de picioare, şi nici ca salariații companiilor, exploatați fără milă de angajatori.

Dacă rămânea fără nici un ban, putea foarte bine să se sinucidă.

Sinucidere…

Ajuns cu gândul în acest punct, a simțit că i se face greață, psihic vorbind.

Pentru că trecuse printr-o tentativă eşuată, sinuciderea i se părea acum o prea mare complicație. În plăcutele momente de desfrâu, nu voia nici în ruptul capului să se ridice ca să-şi ia o țigară, deşi pachetul se afla în raza lui vizuală. Avea chef să fumeze, dar ştia că n-ajungea cu mâna la țigări, iar efortul de a se ridica i se părea imens, de parc-ar fi trebuit să împingă o maşină cu motorul stricat. Manifesta aceeaşi atitudine şi față de sinucidere.

— Unde anume în Setagaya? l-a întrebat şoferul.

Ajunseseră la periferia cartierului.

— Opriți oriunde vedeți o agenție imobiliară.

— Aoleu! Să nu-mi spuneți că încă n-aveți un loc în care să vă mutați?

— Încă nu.

— Aoleu! a repetat şoferul, dar fața lui nu arăta cine ştie ce uimire.

În timp ce coteau spre stația Umegaoka, Hanio a zărit o agenție imobiliară, cu o mulțime de anunțuri lipite pe uşa din sticlă.

— Opriți acolo, vă rog. Cred că puteți parca în fața clădirii.

— Mm, a încuviințat şoferul, pe nas.

Hanio a tras uşa glisantă şi a intrat.

— Poftiiiți! i-a spus o femeie de vreo cincizeci de ani, albă şi grasă, care stătea aşezată la birou şi se ocupa de nişte hârtii.

În colțul încăperii erau un set de fotolii cu paiele ieşite prin tapițerie şi o măsuță pe care se afla o vază cu trandafiri din plastic chinezeşti. Pe perete atârna o hartă a zonei.

— Aş vrea să închiriez o cameră, dar să aibă intrare separată. Şi, dacă se poate, să fie în sistem pensiune.

— Să ştiți că locuința ideală nu se găseşte aşa, cu una, cu două. Ce buget aveți?

— Cincizeci de mii de yeni pe lună, eventual ceva mai mult. Iar mesele, bineînțeles, le plătesc separat.

— Aşteptați puțin, a spus femeia, căutând ceva într-un caiet.

Chiar atunci, uşa s-a deschis cu zgomot şi şi-a făcut apariția o altă femeie, mai tânără, îmbrăcată în pantaloni. Văzând-o, cea de cincizeci de ani s-a făcut mică de frică.

35

Femeia cu pantaloni avea nişte picioare ciudate, nesănătoase.

Nici cu tenul nu stătea prea bine. Probabil că încă nu împlinise treizeci de ani. Avea faţa cam mică pentru statura ei, şi nu se potrivea deloc cu machiajul, nici cu sânii mari care i se ghiceau pe sub pulover. De fapt, nu se potrivea deloc cu trupul ei, în general.

Din clipa în care şi-a făcut apariţia în birou, femeia albă şi grasă, patroana agenţiei, a uitat cu totul de existenţa lui Hanio.

— Ce neobrăzare! Am să chem poliţia! a izbucnit ea.

— N-ai decât! Io n-am făcut ni'ic rău, a replicat tânăra, mestecând cuvintele.

A ocolit scaunul din faţa lui Hanio şi s-a aşezat cu spatele la el.

— Te-am rugat să nu mă mai baţi la cap! Eu nu intermediez afaceri, la aşa un preţ piperat şi cu atâtea condiţii, nici măcar pentru un comision gras! Caută-ţi singură clienţi, găseşte-i şi negociază direct. Dacă nu te pricepi, nu-i vina mea!

— Cât tupeu! Păi asta nu e agenţie imobiliară? Şi de unde ştii dacă mă pricep sau nu?

Nici n-a terminat de vorbit, că şi-a lăsat capul pe spătarul scaunului, a scos un sforăit şi a adormit pe loc. Chipul ei emana inocenţă, cu buzele uşor întredeschise şi degetul mare vârât printre ele. Doar sforăitul era de neiertat.

— Cred că a luat ceva pastile. Oricum e o ciudată. Îşi mai bate şi joc de mine. Neapărat trebuie să anunţ poliţia. V-ar deranja să păziţi biroul în locul meu câteva minute? S-ar putea să devină iar violentă când se trezeşte şi n-aş vrea să risc să-mi distrugă lucrurile pe aici. Deja mi s-a urât, să ştiţi!

— Care-i povestea? a întrebat-o Hanio, aşezându-se mai comod ca să asculte, uitând cu desăvârşire de furgoneta care-l aştepta afară.

— E fiica unor oameni serioşi, care locuiesc în apropiere. E mezina lor şi trăiesc toţi trei într-o casă mare. Toţi ceilalţi fraţi sunt căsătoriţi, la casele lor, doar ea face ce-o taie capul, abuzând de bunătatea părinţilor. Cine s-o ia de nevastă, când arată şi se poartă aşa?

Părinţii au avut mult pământ, dar au sărăcit după război şi au dus o viaţă foarte grea; eu i-am ajutat cum am putut, cumpărându-le terenurile şi imobilele. Le-a mai rămas doar căsoaia în care stau acum şi, tot cheltuind, au ajuns la fundul sacului. Ar vrea să închirieze cuiva fosta casă de ceai din grădină, cu trei cămăruţe. Pe mine nu mă deranjează să-i ajut, pentru că e ceva ce fac în mod curent.

Dar fata asta, Reiko, îşi bagă nasul şi strică totul. Pune nişte condiţii exagerate: pentru coşmelia din fundul grădinii cere o sută de mii de yeni pe lună, plus o garanţie de cinci sute de mii de yeni. N-ar lăsa la preţ nici în ruptul capului. Apoi, chiriaşii trebuie să fie bărbaţi tineri şi necăsătoriţi. Nici nu se uită la clienţii pe care i-i aduc eu. Printre ei a fost chiar şi un preşedinte de companie, e drept că trecut de prima tinereţe, care pusese ochii pe Reiko şi i-ar fi plătit tot bănetul pe care-l cerea. Însă pe urmă ea vine aşa cum aţi văzut-o şi-mi strică afacerile, iar eu nu mai suport. Puneţi-vă puţin în locul meu! Vi se pare normal?

Tot mai înfierbântată, femeia a uitat că voia să meargă la poliţie. A izbucnit în plâns, ascunzându-şi faţa cu mâneca. Şi-a sprijinit fruntea de uşa din sticlă, făcând-o să zăngăne ca într-o zi cu vânt puternic.

Una sforăia de zor, cealaltă plângea cu sughiţuri. Hanio tăcea. În cele din urmă, a luat o hotărâre. S-a ridicat în picioare şi i-a pus patroanei o mână pe umăr.

— Cred că pot să vă fiu de ajutor.

— Cum aşa?

Femeia şi-a şters lacrimile şi l-a privit atât de pătrunzător, încât aproape că a făcut o gaură prin el.

— Pot să-mi ţin eu lucrurile o vreme în căsuţa din fundul grădinii. Când n-o să-mi mai convină, sau când n-o să-i mai convină ei, o eliberez imediat.

— Şi dumneavoastră vă mutaţi?

— Uitaţi furgoneta acolo. Mă aşteaptă.

Şoferul stătea din nou cu capul pe geam şi ochii pierduţi în florile de cireş care se iveau de după un gard. Cerul era albastru-murdar, împânzit de o ceaţă gălbuie. Pe gardul unei case a apărut o pisică în plimbare. A sărit în cireş şi pe urmă a coborât pe o creangă negricioasă, legănându-se ca o meduză.

Era o după-amiază de primăvară tare ciudată şi luminoasă. O după-amiază în care parcă fusese uitat pe undeva ceva foarte mare. O după-amiază ca un lot de pământ nedat în folosinţă.

Hanio avea de gând să se odihnească o perioadă, însă se simţea din nou târât fără voia lui în cine ştie ce grozăvie. Lumea avea, fără îndoială, o formă de şablon floral. Era o minciună faptul că Pământul e rotund. Una dintre laturi se curba în interior, apoi se transforma brusc într-o prăpastie cu pereţi verticali.

„E uşor să spui că viaţa omului e lipsită de sens; însă mult mai greu şi mai obositor e să trăieşti într-un nonsens“, a cugetat Hanio.

Patroana a apucat-o pe Reiko de umăr şi a scuturat-o s-o trezească.

— Auzi? Domnul acesta vrea să-ți închirieze căsuța. E tânăr şi necăsătorit, aşa cum îți place ție. Cred că n-ai nimic de obiectat. Mergi şi condu-l degrabă.

Fata a deschis ochii, dar nu şi-a ridicat capul de pe spătarul scaunului. Îl privea pe Hanio de jos în sus. Firişorul sclipitor de salivă care i se prelingea din gură i s-a părut lui Hanio dezgustător şi totuşi, în mod ciudat, erotic.

Reiko s-a ridicat, cu greutate.

— Bine, sunt de acord. Am găsit, după multe căutări, persoana potrivită. Ai putea să te bucuri şi să mai laşi naibii răutățile! i-a spus patroanei pe un ton golit de orice sentimente, apoi a îmbrățişat-o.

— Uite, de-asta nu pot s-o sufăr! Îi face pe oameni să se simtă prost, şi în secunda următoare adoarme! i-a spus patroana lui Hanio, cu un zâmbet cât se poate de fals.

36

La indicațiile lui Reiko, furgoneta a tras lângă poarta din spate, mai apropiată de căsuța din fundul grădinii, iar bagajele au fost descărcate rapid în vestibul. Apoi fata l-a apucat pe Hanio de vârful degetelor şi l-a condus către casa mare, pe o alee pietruită.

Era atât de multă linişte în grădină, încât nimeni nu şi-ar fi închipuit că şoseaua de la periferia cartierului, intens circulată, trecea atât de aproape. La capătul verandei casei principale stăteau aşezați, pe două fotolii din ratan, față în față, un bătrân şi o bătrână.

— A, Reiko, te-ai întors!

— Da! Am adus pe cineva care vrea să închirieze căsuța din spate.

— Vă rog, vă rog, nu luați în seamă deranjul din jur şi urcați pe verandă! l-a invitat pe Hanio, cu mare politețe, bătrânica mică şi distinsă.

La fel de distins, soțul cu păr alb, îmbrăcat în haine tradiționale japoneze, i s-a prezentat, zâmbind:

— Mă bucur să vă cunosc. Mă numesc Kuramoto.

Lui Hanio i-a plăcut de el.

A fost condus într-o încăpere în stil japonez şi rugat să se aşeze pe locul oaspeților de seamă, cu spatele la alcov. A fost servit cu ceai. Purtarea gazdelor, prea ca la carte şi de modă veche, a avut darul să-l irite.

Mobilierul era minunat. Etajerele din lemn de Narra din alcov erau fixate la înălțimi diferite, iar pe ele erau aşezate un vas micuț pentru ars tămâie, o pasăre

sculptată în jad şi alte câteva mici obiecte. Sulul pictat, reprezentând o scenă din Paradisul de pe Pământ, era şi el vechi şi elegant.

— Vă rugăm s-o scuzaţi pe fiica noastră, atât de lipsită de maniere, a spus soţul, dar soţia i-a luat imediat apărarea:

— Uneori se poartă stângaci, însă are o inimă de aur, ca un înger. Cu sufletul ei prea pur, se mai rătăceşte prin lumea asta mare, şi câteodată ia Himenal…

— Mamă!!! Îi spune Hyminal. *Hai-mi-nal*, a corectat-o imediat Reiko.

Deşi mai avea puţin şi împlinea treizeci de ani, mama îşi descria fiica de parcă ar fi fost o fetiţă de doisprezece sau treisprezece ani.

— A, pardon. Deci uneori mai ia acel medicament, iar alteori, ceva cu „El“…

— LSD, mamă!

— E, le… Cum? În fine, sună ca un fel de curry. În orice caz, ia asemenea medicamente la modă, iar serile iese la plimbare în cartierul Shinjuku, şi toate acestea pentru a-l întâlni pe „prinţul din vis“. Nu-i aşa, Reiko?

— Vai, mamă!!!

— Fiica mea este foarte mândră, spre deosebire de restul fraţilor săi. Ea manifestă acea trăsătură foarte utilă de a lua viaţa în piept, iar dacă şi-ar dezvolta-o şi mai mult, aş fi foarte fericită. Nu se cade ca bătrânii să se amestece prea mult în viaţa tinerilor, şi de aceea noi îi arătăm îngăduinţă. Mă scuzaţi că vă spun vrute şi nevrute despre fiica mea, însă ea a muncit foarte mult să renoveze căsuţa din spate, şi de aceea şi-ar dori să fie folosită de persoana ideală, aşa că uneori ridică obiecţii. Sunt sigură că Dumnezeu a aranjat lucrurile aşa încât fiica mea să vă întâlnească astăzi. Nu poate exista fericire mai mare pentru ea. Reiko, n-ai vrea să-i arăţi domnului cât mai curând casa din spate?

— Bine.

Reiko s-a ridicat şi l-a apucat din nou pe Hanio de degetul mic, de parcă i-ar fi fost silă să-l atingă. S-a ridicat şi el, clătinându-se.

Lumina soarelui de primăvară cădea din abundenţă peste crengile încă golaşe ale copacilor din grădină. Cei doi au luat-o în lungul desişului prin care se iţea, ici şi colo, câte o camelie înflorită. Au ajuns la căsuţa din spate. Reiko a deschis obloanele.

Hanio se aştepta să-l asalteze mirosul de mucegai, dar n-a fost aşa.

Vechea cameră de ceai nu mai avea *tatami*. Pe jos era gresie, cu model de frunze căzute. Cămăruţa fusese transformată în bucătărie.

Hanio a intrat în încăperea puţin mai mare de alături şi a rămas uimit: pe jos era întins un covor luxos de Tianjin. Patul din lemn de bambus, în stilul celor de

Indochina, era acoperit cu o cuvertură din serj în stil persan, iar în alcov, unde atârna un rulou pictat, se mai zărea şi o superbă combină muzicală. Într-un colţ al camerei se afla un set de scaune din lemn de Narra, cu incrustaţii de sidef în stil Ludovic XV, iar lângă ele era o lampă cu picior din bronz în stil Art Nouveau. Piciorul era decorat în partea de jos cu frunze de lăcrămioară care conturau jumătatea inferioară a unui trup femeiesc, iar în partea de sus se împleteau şi susţineau becul.

Tapetul de pe pereţi era din damasc dens. În alt colţ stătea un dulăpior pentru vinuri foarte frumos, cu oglinzi. Înăuntru erau depozitate sticle de băutură de tot felul.

„Până la urmă, preţul nu e rău deloc, având în vedere condiţiile“, şi-a spus Hanio în sinea lui, dar fata a părut că-l aude:

— Patroana agenţiei habar n-are ce e în casa asta. E o femeie tare proastă. Pe mine mă distrează că ia totul în serios şi se enervează când o tachinez. Eu am renovat totul şi mi-a fost foarte greu. Mereu singură…Şi în Shinjuku tot singură merg. N-am nici un prieten. Din singurătate, m-am apucat să repar căsuţa asta. Ţi se pare ciudat?

— Nu mi se pare ciudat. E un hobby bun. Mă rog, un pic neobişnuit.

— Am scos de la păstrare toate obiectele colecţionate de tati şi le-am adus aici. Pentru că, pe vremuri, şi el a fost om rău. Când te uiţi la el acum, n-ai zice, la ce faţă senină are.

— Şi el n-a avut nimic de obiectat?

— Cine, tati? Păi nimeni în casa asta nu îndrăzneşte să facă altfel decât spun eu! a răspuns Reiko, izbucnind într-un hohot de râs interminabil.

Chiar atunci, bătrâna a bătut încetişor în oblonul deschis şi a intrat în casă. Adusese cu fast exagerat, pe un platou lăcuit, o coală de hârtie groasă japoneză, îndoită în două.

— Poftiţi contractul şi chitanţa. Vă rog să aveţi amabilitatea să le completaţi.

Pe hârtie erau înşirate şi cele mai mici detalii, în stilul caligrafic al nobilimii de odinioară:

Garanţie: 500 000 yeni

Chirie lunară: 100 000 de yeni

etc.

— Am bani, dar sub formă de cec, şi nu este suma exactă pe care ar trebui să v-o dau. Acum e deja trecut de ora trei. Am să merg mâine la bancă, să preschimb cecul în numerar.

— Desigur, oricând vă este convenabil, i-a răspuns bătrâna şi s-a retras încetişor.

Hanio şi-a amintit de lucrurile lui, care stăteau îngrămădite la intrare. Sărăcăcioase cum erau, nu se potriveau deloc în camera aceea minunată şi voia să le ascundă cât mai repede pe unde se putea.

— Hai să-ți arăt locul nostru de depozitare. Presupun că vrei să laşi acolo mobila cu care ai venit, nu-i aşa? i-a spus Reiko imediat.

Probabil că fata ştia să citească gânduri.

— Cum de înțelegi dorințele oamenilor?

— Aşa mi se întâmplă când sunt drogată. Nu ştiu de ce, pur şi simplu.

În acel punct, conversația s-a împotmolit, aşa că au tăcut amândoi.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât casa i se părea mai ciudată lui Hanio. Nu înțelegea de ce cineva ar aranja o cameră atât de elegant, punându-i şi un pat cât toate zilele, pentru ca apoi s-o închirieze la un preț mare unui client atent selecționat.

Sigur că putea fi o soluție pentru a-şi asigura mijloacele materiale, şi atunci cine i-ar putea reproşa unei fete, cam trecute şi boeme, că umblă pe la agenții imobiliare, în căutare de chiriaşi?

Era nonconformistă, dar nu putea fi numită nebună.

Şi pesemne că Hanio era tipul de om care nici nu scapă bine dintr-un bucluc că şi dă de altul. Oamenii singuratici simt imediat singurătatea altora, ca nişte câini care amuşină. Probabil că lui Reiko, abia trezită din somn, i-a fost suficient să-i arunce o privire tulbure, ca să-şi dea seama că nici el nu era un om extraordinar de practic şi realist. Specia lor avea particularitatea de a-şi împodobi cuibul cu tot felul de mici obiecte strălucitoare: Hanio, după succesul înregistrat în afacerea lui cu vieți de vânzare, şi-a părăsit apartamentul auster, căutând un loc luxos în care să petreacă o perioadă de odihnă. A găsit exact locul potrivit: începând cu tavanul scund şi terminând cu toate celelalte detalii, camera aceea îi dădea senzația că se afla într-un mausoleu magnific.

— Aş vrea să locuiesc aici o vreme, ca să mă odihnesc fizic şi psihic, a spus Hanio, aproape ca pentru sine.

— Ce anume te-a obosit?

— Am obosit aşa, în general vorbind.

— Viața te-a obosit? Faptul de a trăi? Nu e deloc uşor.

— Păi ce, te mai poate obosi şi altceva?

Reiko a râs scurt.

— Eu ştiu ce-i cu tine: ai obosit să tot mori.

37

Reiko vorbise privind în gol, însă cuvintele ei atinseseră ținta drept în mijloc. Hanio a rămas înmărmurit.

Fata a luat din bibliotecă un volum de format mare, cu o legătură elegantă, l-a pus pe genunchi şi a început să caute ceva, concentrată.

— Uite, uite! i-a spus lui Hanio.

Era o ediție din *O mie şi una de nopți*, superb ilustrată. Reiko se oprise la o bine-cunoscută poveste despre un incest. Un frate şi o soră vitregi se îndrăgostesc unul de celălalt, deşi nu se cădea, şi, ca să se ferească de privirile lumii, îşi construiesc un iatac luxos într-un mormânt. Trag peste ei lespedea de deasupra şi, complet rupți de lume, îşi petrec zilele şi nopțile în mângâieri. În cele din urmă, îşi atrag asupra lor mânia Cerului. Când tatăl lor le descoperă ascunzătoarea şi intră, găseşte doar două cadavre carbonizate, îmbrățişate, întinse pe patul cu brocarturi.

Ilustrația îi reprezenta pe cei doi: două trupuri goale, înnegrite, ținându-se în brațe pe patul fără urmă de arsură. Era o poveste despre urâțenia morții şi, în acelaşi timp, despre focul pasiunii care a mistuit cele două frumoase trupuri vii. Poate că, de fapt, nu focul ceresc i-a ucis, ci focul plăcerilor carnale.

— Îi vezi? Sunt carbonizați, dar încă se sărută. Nu e minunat? Au murit în culmea fericirii, a spus Reiko.

— Chiar şi aşa, tu ce intenții ai, după ce ai acceptat un egoist ca mine pe post de chiriaş?

— Toate la vremea lor. Ne ocupăm de asta mâine, după ce primesc ceea ce trebuie să primesc, i-a răspuns Reiko.

38

De plictiseală, pe seară, Hanio i-a telefonat lui Kaoru.

— Unde sunteți? Ați plecat de acolo.

Vocea lui Kaoru era veselă şi plină de viață. Părea că moartea mamei nu lăsase nici o umbră în sufletul lui.

— M-am hotărât brusc să mă mut în altă parte. Te-am sunat să-ți spun noua adresă şi numărul de telefon.

— Staţi! Dacă ne ascultă cineva convorbirea?

— Nu e exclus. Dar n-are nici o importanță.

— Aţi reintrat în afaceri?

— Momentan mă odihnesc.

— Aşa e cel mai bine. Ca să vă reveniţi. Plus că aveţi din ce trăi, a spus băiatul, cu un aer foarte matur.

— Te anunţ când îmi reiau activitatea.

— Of, mai bine v-aţi ocupa cu altceva! Când pot să vin să vă fac o vizită?

— Deocamdată nu se poate.

— V-aţi găsit iar vreo femeie?

— Chiar aşa.

— Văd că nu vă lăsaţi cu una, cu două.

— Dacă intru în vreun bucluc, am să te sun. Numai pe tine pot conta.

Era evident că spusese asta doar ca să-l măgulească pe băiat, însă acesta i-a răspuns serios:

— Da, numai că, dacă vă salvez viața, o să am şi eu neplăceri. Nu ştiu cum o s-o scoatem la capăt. În fine, aştept să mă sunaţi. Eu n-am să vă deranjez, staţi liniştit, a spus şi a închis.

În ziua următoare, Hanio a mers la bancă, şi-a deschis un cont şi şi-a încasat cecurile. Imediat ce s-a întors acasă, i-a plătit chiria bătrânei doamne Kuramoto.

— Vă mulţumesc pentru amabilitate! Se va bucura şi fiica mea foarte mult. Momentan este plecată de acasă… A căutat mulţi ani un bărbat întocmai ca dumneavoastră, i-a spus bătrâna stând în prag, cu un zâmbet rafinat, apoi i-a înmânat contractul, învelit foarte elegant într-o bucată de pânză violetă.

— Pot să vă deranjez o clipă?

— Desigur! Vă rog să intraţi. Fac imediat şi nişte ceai, l-a poftit ea cu căldură.

Condus în camera de zi, cufundată în tăcere, Hanio s-a simţit dintr-odată liniştit. I se părea că scăpase de toate relele. Cu excepția fetei!

Domnul Kuramoto a pus deoparte volumul de poezie clasică chineză pe care îl citea şi i s-a adresat:

— Mă bucur să văd că sunteți bine. V-aţi putut odihni cum se cuvine noaptea trecută?

— Da, mulţumesc de întrebare, i-a răspuns Hanio, cu o plecăciune simplă.

El, unul, făcuse tot posibilul să moară mai repede. Spre deosebire de el, cuplul pe care-l avea acum înaintea ochilor nu se grăbea deloc să moară. În grădină poposiseră, purtate de vânt, câteva flori de cireş. Camera era răcoroasă şi ferită

de lumina amiezii. Mâna albă a bătrânului răsfoia paginile volumului de poeme. Cei doi soți își împleteau moartea, în liniște, așa cum împletești un pulover, în așteptarea iernii reci.

De unde venea oare această liniște?

— Cred că v-a uimit Reiko… i-a spus bătrânul, zâmbind. Dar vă rog s-o tratați cu îngăduință. Eu port întreaga responsabilitate pentru faptul că a ajuns să fie așa cum este.

Hanio l-a cercetat cu privirea, curios. Chiar atunci, soția a venit cu ceaiul.

— Așa este. E mai bine să audă și dumnealui povestea, a spus încet.

Domnul Kuramoto a început să povestească:

— Demult, am fost căpitan de vas. Apoi am rămas pe uscat, devenind directorul companiei navale pentru care lucram. Am reușit să cumpăr foarte mult pământ, aici în apropiere, și aveam de gând să trăiesc până la sfârșitul vieții din câștigul pe care mi-l aducea. Însă, după înfrângerea Japoniei în război, mi-am pierdut proprietățile și am sărăcit treptat. Dacă mi-aș fi putut păstra terenurile și le-aș fi administrat cu grijă, aș fi fost acum multimilionar, însă, imediat după război, am fost nevoit să le vând unul câte unul, ca să-mi pot plăti impozitele. Dar, în fine, asta a fost situația.

Fiica mea cea mică, Reiko, s-a născut în anul 14 al erei Shōwa[19]. Nu mai lucram pe vas de un an.

19. 1939.

Obosisem să fiu căpitan și făcusem o ușoară nevroză. Chiar am fost internat timp de două-trei săptămâni într-un spital de boli nervoase. Însă m-am vindecat complet, după cum vă puteți da seama, de vreme ce mai apoi mi-a fost încredințat postul de director al companiei, pe care am condus-o cu mare succes.

Însă douăzeci de ani mai târziu, adică acum vreo nouă ani, a avut loc un mic incident care i-a schimbat în rău viața fiicei mele.

Pe vremea aceea Reiko primise o cerere în căsătorie de care era și ea foarte mulțumită, însă brusc cealaltă parte implicată și-a retras propunerea. Reiko era o fată cu o fire iscoditoare și nu s-a lăsat până n-a aflat de la mijlocitoarea[20] guralivă care fusese motivul refuzului, deși mai bine ar fi fost dacă n-ar fi făcut-o.

20. În mod tradițional, căsătoriile erau aranjate prin intermediari.

Pretendentul făcuse investigații și aflase despre internarea mea la spitalul de

boli nervoase, cu douăzeci de ani în urmă. A fost convins că nevroza era doar o acoperire şi că eu, fiind căpitan de vas, cu siguranţă încercam să ascund un sifilis, şi că Reiko avea sifilis congenital, pentru că se născuse cu un an înaintea internării mele.

De atunci, comportamentul fiicei mele s-a schimbat complet.

A început să bea. A început să fumeze. Degeaba i-am spus că totul era o închipuire de-a pretendentului ei şi că o simplă analiză de sânge putea dovedi că suspiciunea e complet nefondată. Degeaba am invitat-o să mergem împreună la doctor. Nici o explicaţie ştiinţifică n-o mulţumea. Ea o ţinea pe-a ei: „Am să înnebunesc cât de curând, şi atunci, la ce bun să mă mărit? La ce bun să fac copii?“ Odată ce i-a intrat în cap asta, a fost neclintită. Fraţii ei sunt cu toţii oameni rezonabili şi au încercat cât le-a stat în puteri să-i vorbească, însă ea n-a ascultat pe nimeni.

Într-un final, la dorinţa fiicei mele, am transferat pe numele ei căsuţa din spate. Aceea avea să fie proprietatea ei. Însă, în mod bizar, n-a vrut să locuiască acolo, ci a închiriat-o la un preţ piperat, pe motiv că voia bani pentru nevoile ei personale.

Eu, pe lângă faptul că sunt bătrân, mă străduiesc să nu-i lipsească nimic fiicei mele, aşa încât, cu îngăduinţa dumneavoastră, am să-i dau ei toţi banii pe care ni i-aţi oferit.

Mă scuzaţi că v-am răpit timpul cu o poveste ieşită din comun, dar am speranţa că acum o veţi înţelege mai bine pe fiica mea şi o veţi compătimi.

În ultima vreme, frecventează cartierul Shinjuku şi ia tot felul de droguri, aşa încât toţi vecinii noştri o consideră o pacoste. Nu-i iese din cap gândul că are sifilis congenital, iar mai devreme sau mai târziu va înnebuni. Vă spun sincer că nu ştiu ce să mă mai fac cu ea.

Singurul lucru care ne bucură, oarecum, este faptul că e întotdeauna singură, chiar şi atunci când petrece câte o întreagă noapte în Shinjuku şi vine acasă abia dimineaţa. Niciodată nu a adus aici vreun prieten cu comportament îndoielnic. Pentru asta chiar îi suntem recunoscători. Ne-am simţi foarte stingheriţi dacă s-ar însoţi cu persoane din acelea ca nişte arătări cu plete, despre care nu ştii dacă-s femei sau bărbaţi.

Dumneavoastră, în schimb, în pofida tinereţii, sunteţi îngrijit şi vă comportaţi cum se cuvine. Aşa ar trebui să fie toţi tinerii…

39

Reiko nu s-a întors acasă în ziua aceea. Hanio s-a tot foit în pat, citind ceva şi aşteptând-o.

N-avea nici un sens să meargă în Shinjuku în căutarea ei.

El îi cunoştea bine pe hipioți, de pe vremea când lucra în publicitate. Erau în căutarea nonsensului, însă nici unul nu-l găsise pe cel veritabil. Cu toții – iar Reiko era un bun exemplu – ajungeau aşa din motive cât se poate de banale. Frica irațională de sifilis, sau faptul că nu le plăcuse şcoala.

Din poziția lui, Hanio îi dispreţuia pe toți oamenii care deţineau „motive“. Însă nu aşa cum o făceau hipioții, cu modul lor de a gândi, ci după felul în care literele de pe o pagină de ziar se transformau în gândaci. Ca atunci când mergi liniştit, crezând că eşti pe un drum, şi te trezeşti că păşeşti pe balustrada de la marginea acoperişului unei clădiri cu treizeci şi şase de etaje. Ca atunci când necăjeşti o pisică şi ea cască gura să miaune, iar în bezna hăului aceluia cu miros putrid vezi dintr-odată ruinele negre ale unui oraş ars din temelii, distrus de bombardament.

Chiar aşa. Era o vreme când îşi dorea mult să aibă o pisică siameză. Până la urmă, s-a pomenit că ia cina în compania unui şoarece de pluş.

Să-i dea pisicii siameze lapte într-o lopată, şi pe urmă s-o pocnească cu lopata peste bot şi s-o umple toată de lapte. Ritualul acesta din fanteziile lui, la care ținea foarte mult, avea fără doar şi poate o mare importanță şi pentru politica şi economia Japoniei. Cu asta ar trebui să înceapă toate şedințele Cabinetului, şi aşa ar trebui să se pecetluiască toate tratatele de securitate. Supunând pisica – în aroganta ei mândrie – la o asemenea ruşine, ar înțelege şi oamenii ce înseamnă cu adevărat să creşti o pisică.

Cu alte cuvinte, Hanio gândea că trebuia pornit de la nonsens, peste care se clădea o viață liberă şi plină de sens. *Sub nici o formă* nu trebuia pornit de la ceva cu sens. Cei care începeau aşa, iar apoi, cuprinşi de frustrare şi disperare, se confruntau cu nonsensul, erau, în opinia lui, nişte sentimentali ale căror vieți nu valorau nimic.

De ce simt oamenii nevoia ca, atunci când deschid dulapul şi descoperă nonsensul tronând pe maldărul de rufe murdare, să-l iscodească şi să-l aducă la viață?

La vremea potrivită, îşi va scoate din nou viața la vânzare.

Chiar atunci, uşa s-a deschis timid. Hanio a crezut că era vreo pisică, dar se

întorsese Reiko.

Fata purta o pereche de cercei mari din plastic şi era îmbrăcată cu ceva ce aducea a poncho mexican. Din imprimeul strident cu roşu, verde şi galben i se ițea gâtul palid.

— Bine ai venit!

— M-am gândit că ți s-o fi făcut foame şi am venit să-ți pregătesc ceva.

— Eşti o gazdă desăvârşită!

— Presupun că tatăl meu ți-a povestit deja? l-a întrebat Reiko, privindu-i fruntea.

— Ce, scrie pe fruntea mea?

— Da. Eu simt lucrurile astea, i-a răspuns scurt Reiko şi s-a dus în bucătărie, unde s-a apucat să trebăluiască, cu zgomot.

Plictisit şi cu chef de vorbă, Hanio a urmat-o şi au început să converseze cu voce tare, ca să poată acoperi zgomotul apei şi al cuțitului pe tocător.

— Din seara asta pot să rămân să dorm aici cu tine. Ce părere ai?

— Eu m-aş bucura, dar…

— Dar ce?

— Nu m-aş mira să ne pomenim mâine-dimineață că suntem două trupuri carbonizate.

— Am să las gazele deschise. Ca să murim frumos.

— Dar personajele din *O mie şi una de nopți* s-au distrat mai întâi după pofta inimii. O noapte nu e suficientă.

— Te răsfeți!

Vocea i-a fost acoperită de sunetul oalei care dădea în clocot.

— Sper că n-ai pus acolo şi nişte otravă.

— Preferi aşa?

— Au să găsească pe urmă arsenicul.

— Dacă murim împreună, nu mă deranjează.

— Stai, că încă n-am fost de acord! E drept că am închiriat camera, dar în contract nu scrie că te-am închiriat şi pe tine.

Mâncarea era gata. Reiko a adus farfuriile în cameră. O supă limpede, care arăta foarte bine, nişte *filet mignon* şi o sticlă mică de vin. Hanio a început să mănânce, cu poftă, în timp ce fata s-a tolănit leneş, ca o pisică.

— E bun? l-a întrebat pe un ton adormit.

— Îhî.

— Mă placi? l-a întrebat pe acelaşi ton adormit.

— Da. Domnişoara găteşte bine şi e şi drăguță.

— Nu mai glumi! Am aşteptat atâta vreme să te întâlnesc! Ți-am scris şi scrisori. Am fost sigură că ai să apari până la urmă. Am fost foarte sigură. Tu erai *acela*, fără dubii. Bărbatul care a dat un anunț ciudat: *Viață de vânzare*. Nu-i aşa?

40

— Serios? Şi cum de ți-ai dat seama, când ne-am întâlnit la agenția imobiliară, că eu eram tipul care dăduse anunțul? Eu am intrat acolo întâmplător.

— Aveam o fotografie de-a ta, i-a răspuns Reiko, senină.

— O fotografie de-a mea? De unde o aveai?

— De la un polițist, cred. Dar să ştii că nu te prinde bine curiozitatea asta de mic-burghez.

Mai multe n-a putut scoate de la ea. Cu Reiko se întâlnise din pură întâmplare la agenția imobiliară. Iar fotografia lui ajunsese să circule. Dar în ce scop? Oare devenise vedetă peste noapte, într-o lume despre care n-avea nici cea mai vagă idee?

Hanio a terminat de mâncat, iar Reiko a venit lângă el. I-a cuprins obrajii cu mâinile şi i-a cercetat chipul, cu nişte ochi înfricoşător de mari.

— Spune… să-ți dau şi ție boala?

— Îhî, a mormăit Hanio, leneş.

— Eu am să înnebunesc, asta e sigur. Se poate întâmpla să se declanşeze subit, când suntem împreună.

Ascultând ce-i spunea fata aceea care trecuse binişor de vârsta măritişului, lui Hanio i s-a făcut brusc milă.

Reiko şi-a scos hainele, iar el a rămas surprins să-i vadă trupul frumos, care inspira limpezime. Îşi imaginase că va vedea urmele drogurilor, însă nu era aşa nici pe departe. În lumina slabă din încăpere, pielea ei moale părea că adăposteşte un suflet singuratic şi neliniştit. Sânii tineri şi sănătoşi ieşeau în relief ca doi tumuli pe o câmpie. Trupul ei gol avea ceva arhaic. Până la talie părea clădit într-un stil uşor exagerat, însă abdomenul alb, lucind în penumbra camerei, emana linişte şi prosperitate. Oriunde-i atingeau pielea degetele lui Hanio, se creau mici valuri care se propagau pe întregul trup. Fata nu scotea o vorbă, ca un copil părăsit şi înfricoşat. Hanio i-a văzut o clipă durerea, gravată adânc între sprâncene, şi a rămas complet uimit. La sfârşit, pe aşternut a rămas o

mică pată de sânge, ca o insuliță.

Hanio s-a întins alături, fără grabă, şi n-a pomenit nimic, dinadins. Dar Reiko a spus:

— Ei? Ai fost surprins?

— Cu adevărat surprins. Nu mi-am închipuit că erai virgină.

Reiko s-a ridicat în tăcere şi, goală, ca o odaliscă, a adus pe o tavă un vin dulce şi două pahare.

— Acum pot să mor liniştită.

— Nu vorbi prostii! a mormăit Hanio, somnoros. I se părea prea mult pentru el să înceapă tocmai acum o discuție despre viață şi moarte.

41

Reiko a început să-i relateze, cu multe amănunte, cum şi-a dorit ea să intre în mormântul din *O mie şi una de nopți*, dar pentru asta avea nevoie de un partener, cineva care să-i fie pe potrivă cu adevărat.

Felul în care povestea, timid şi ezitant, era în total contrast cu ceea ce arăta privirii.

— Am hotărât în sinea mea să nu mă las atrasă de nimeni. Dacă mi-ar plăcea de cineva, până la urmă i-aş transmite şi lui boala, şi mi-ar părea tare rău. Iar dacă aş cunoaşte pe cineva care să mă iubească atât de mult încât să nu-i pese de boala mea, mi-ar părea şi mai rău, pentru că în schimb ar primi pe cineva care în scurt timp are să devină pacient al unui spital de boli mintale. Aşa că eu, oricâte invitații am avut, nu mi-am oferit trupul niciodată. Am luat şi Hyminal, şi LSD, dar când situația devenea riscantă mă întorceam întotdeauna acasă. Aici era mama, care avea grijă de mine, şi aşa era cel mai bine.

Apoi, au început să nu-mi mai placă băieții care arătau bine, dar aveau buzunarele goale. Din păcate, se pare că singurii care au bani sunt boşorogii nesuferiți.

Dorința mea a fost să-mi ofer virginitatea unui bărbat tânăr şi neînsurat, care să-mi cumpere viața şi trupul cu tot cu mormântul pe care l-am dichisit. Şi am mai avut o condiție: să fie un bărbat de care nu mi-ar fi părut rău dacă-i transmiteam boala, cineva fără planuri de viitor, un om care putea oricând muri împreună cu mine. De aceea, când am făcut rost de fotografia ta, am păstrat-o cu mare grijă şi mi-am spus că trebuie să te întâlnesc.

— Dar cum ai făcut rost de fotografia mea?

— Iarăşi mă întrebi? Nu-i frumos să mă întrerupi aşa, în mijlocul poveştii. Şi nu e stilul tău.

Reiko a evitat din nou să-i spună de unde obţinuse fotografia.

Hanio şi-a pus braţele pe după gâtul ei, i-a cuprins chipul neliniştit cu palmele şi i-a vorbit simplu şi răspicat:

— Ascultă-mă. Te rog să te trezeşti din visul tău prostesc. Eşti încă o copilă. Umbli brambura prin Shinjuku, printre oameni periculoşi. În mintea ta, te bucuri să vopseşti lumea în albastru. Păi, până şi o cămăruţă de patru rogojini şi jumătate, dacă-i pui bec albastru, se face albastră. Dar asta nu înseamnă că s-a transformat în mare.

În primul rând, nu eşti cu adevărat bolnavă, ci aşa îţi închipui tu.

În al doilea rând, n-ai să înnebuneşti. Ce gândeşti tu acum sunt deja nişte nebunii copilăroase, şi n-au cum să devină şi mai nebuneşti decât atât.

În al treilea rând, nu e absolut deloc nevoie să mori, numai pentru că te temi de nebunie.

În al patrulea rând, nimeni nu ţi-a cumpărat viaţa. E foarte îndrăzneţ din partea ta să-i ceri unui profesionist ca mine aşa ceva. Eu îmi *vând* propria viaţă şi nu mă încurc să cumpăr altele. N-am de gând să decad într-atât.

Înţelegi, Reiko? Eu nu sunt un om atât de nefericit încât să cumpăr viaţa altcuiva şi, unde mai pui, s-o folosesc în scopuri personale. E abisul abisului vieţii, şi toţi clienţii mei au fost nişte oameni cu adevărat demni de milă. De asta le-am şi vândut bucuros viaţa. Însă tu, o copilă de treizeci de ani, care în seara asta şi-a pierdut virginitatea, care trăieşte în închipuirile ei şi a abandonat orice speranţă, însă, în realitate, n-a ajuns la capătul înfundat al drumului, nu ai calitatea de a-mi cumpăra viaţa.

— N-a zis nimeni că vreau să ţi-o cumpăr! Vreau să ţi-o vând ţie pe a mea!

— Tot nu pricepi. Eu nu sunt un potenţial cumpărător. Sunt vânzător!

— Şi eu tot asta sunt!

— Eşti o amatoare!

— Daa, zise profesionistul!

— Eu, din afacerea mea, mi-am făcut o mică avere! a izbucnit Hanio.

Apoi i-a pufnit pe amândoi râsul.

42

Viaţa lor de cuplu, începută astfel, a evoluat cât se poate de plăcut. Numai că

predica lui Hanio n-a avut nici un efect, iar Reiko a continuat să creadă cu tărie că era bolnavă şi că, în scurtă vreme, avea să i se declanşeze nebunia. Bineînţeles, a refuzat categoric să fie consultată de un doctor.

— Dacă am să înnebunesc, te rog să mă omori pe loc şi pe urmă să mori şi tu. Ai înţeles? îi tot repeta întruna.

Hanio se eschiva.

La prima vedere, se comportau exact ca doi iubiţi care locuiau de puţină vreme împreună. Când ieşeau la film sau la plimbare, Hanio îi interzicea să-şi urmeze pornirile hippy şi o punea să se îmbrace ca o tânără nevastă. Chipul fetei şi-a pierdut din încordare şi a câştigat rafinament.

Într-o seară, cei doi se plimbau printr-un părculeţ din apropiere. Veniseră aici ca să admire florile de cireş împrăştiate pe jos de furtuna din ajun. Părculeţul era de fapt doar o parcelă de teren lunguiaţă, de unde se vedea linia de cale ferată din apropiere, însă avea câţiva cireşi uriaşi, foarte bătrâni, care se înălţau printre obiectele din parc – un leagăn, un scrânciob şi un ansamblu de căţărare cu bare. Poarta de intrare era chiar lângă bariera îndoită ca o şa. Ziua fusese însorită şi călduroasă, însă furtuna din seara anterioară presărase un covor de petale în faţa porţii.

În mod surprinzător, nu se auzea nici un glas de copil.

Parcul era cufundat în tăcere. În mijlocul florilor căzute, ansamblul de căţărare scânteia argintiu sub razele soarelui ce apunea.

Cei doi tocmai voiau să se aşeze pe o bancă, când au remarcat o siluetă într-unul dintre leagăne, balansându-se uşor.

Era un bătrân mic de statură, îmbrăcat foarte îngrijit. Stătea cu spatele la cei doi, dar aerul lui i se părea oarecum familiar lui Hanio. Cu o mână ridată, bătrânul a scos nişte arahide din buzunarul stâng şi le-a băgat în gură, una câte una. Pe mâna dreaptă avea o păpuşă-mănuşă, pe care o mişca. De obicei păpuşile acestea erau manevrate cu trei degete – arătătorul intra în gât şi manevra capul, iar degetul mare şi mijlociul intrau în locul mâinilor – şi erau de dimensiuni destul de mari. Preferatele copiilor, vândute prin oraş, erau cele în formă de animale, ori broscuţele, ori Pierrot. Păpuşa bătrânului era însă altfel: avea un chip de femeie modernă, ca un manechin, era rujată, purta o haină de seară din satin, de un roşu-sângeriu, şi avea până şi rotunjimile pieptului bine scoase în evidenţă.

Bătrânul stătea în mijlocul covorului de flori, ronţăia tacticos arahide şi mânuia copilăreşte păpuşa, mişcându-i ba gâtul, ba braţele. O tot făcea să se

întoarcă spre stânga şi spre dreapta şi să încuviinţeze. Bătrânului părea să-i placă asta în mod special. După ce-o făcea să încuviinţeze de nenumărate ori, mai lua câte o arahidă, cu un aer mulţumit. Păpuşa părea că-i cere mii de scuze.

Fireşte, cu asemenea spectacol, lui Hanio şi Reiko le venea foarte greu să înfiripe o conversaţie normală, aşa că tăceau. Chiar atunci, două trenuri s-au nimerit să treacă unul pe lângă celălalt, într-un zgomot asurzitor.

Bătrânul a întors capul, atras de zgomot, şi abia atunci i-a observat pe cei doi în spatele lui. Şi-a sucit şi mai tare gâtul scheletic, mai-mai să şi-l rupă, şi privirile i s-au întâlnit cu ale lui Hanio.

Chipul i s-a schimonosit de groază. A dat să se ridice din leagăn, dar leagănul s-a mişcat, iar el s-a dezechilibrat, cât pe ce să pice. Abia a apucat să se agaţe de bara metalică.

— Ai venit după mine! Aşa ai promis! Iar acum te-ai ţinut de cuvânt, ai venit după mine!

— Vă înşelaţi, i-a spus Hanio, înţelegându-i imediat groaza. Ne-am întâlnit întâmplător. M-am mirat şi eu să vă văd.

— Aşa să fie? Nu mă minţi? a întrebat bătrânul, suspicios, coborând din leagăn şi apropiindu-se de bancă.

Păpuşa încă îi atârna pe mâna dreaptă. Silueta femeii atrăgătoare de lângă Hanio i-a mai spulberat temerile. A rămas în picioare, în faţa celor doi. Arătând cu bărbia spre Reiko, i s-a adresat lui Hanio:

— Şi doamna tot o clientă e, nu-i aşa?

— Ah, să fac prezentările. Este soţia mea. M-am căsătorit şi acum locuiesc în apropiere.

Reiko şi-a plecat puţin capul, fără un cuvânt.

— Vai, felicitările mele! a spus bătrânul, cât se poate de surprins. Pot să mă aşez şi eu lângă dumneavoastră?

— Vă rog.

Bătrânul s-a aşezat, dar nu părea hotărât dacă să înceapă o conversaţie sau nu. Şi-a culcat păpuşa pe genunchi, şuierând prin proteza dentară.

— Mâncaţi mereu lucruri tari, cu proteza dumneavoastră? l-a întrebat Hanio, binedispus şi uşor nostalgic.

— Mi-am făcut-o la comandă. Singurul inconvenient e că şuieră de câte ori respir… Să vă arăt?

— Sigur. Mulţumesc.

Bătrânul şi-a pus păpuşa în buzunarul interior al hainei, cu mare grijă, apoi şi-

a băgat degetele în gură şi şi-a scos proteza cât ai clipi. De o parte şi de alta a incisivilor se iţeau numai dinţi ascuţiţi, ca nişte canini, iar măselele erau zimţuite, ca nişte dinţi de ferăstrău.

— Arată ca o proteză de vampir, a spus Hanio, privind-o cu interes.

În spaţiile dintre dinţi rămăseseră firimituri de arahidă. Bătrânul şi-a vârât proteza la loc în gură.

— Cu caninii mei, zdrobesc foarte uşor arahidele, a explicat el. Iar cu măselele din spate, pot mânca biftecuri până crăp. Mi-am comandat proteza asta special. La vârsta mea, singura bucurie care mi-a mai rămas în viaţă e mâncarea. Că veni vorba… mă bucur că aţi revenit la o viaţă obişnuită.

— Mulţumesc.

— Având în vedere natura meseriei dumneavoastră, e mare minune că aţi scăpat cu viaţă şi v-aţi mai şi însurat. Eu…

Bătrânul a scos păpuşa din buzunar şi i-a arătat-o lui Hanio.

— Aşa reuşesc să fiu şi acum împreună cu Ruriko.

Hanio a luat păpuşa în mână, dar faptul că era moale pe dinafară şi goală la interior i-a trezit în minte ideea nu tocmai plăcută de „mortăciune“. I-a dat-o imediat înapoi bătrânului. Când a privit-o, nu i s-a părut că semăna cu Ruriko, însă, în mâna bătrânului, cu capul uşor înclinat, arăta exact ca în amintirea pe care o avea cu ea, înlănţuiţi amândoi în pat. L-au trecut fiori reci.

— Îmi pare tare rău. Cred că încă mă urâţi, i-a spus Hanio bătrânului.

— A, nici vorbă! Vă sunt recunoscător. Soarta ei era oricum să moară şi, fiindcă v-a întâlnit, a murit fericită.

Hanio a ţâşnit dintr-odată în picioare. Reiko îl ciupise zdravăn de coapsă. Bătrânul, speriat, a sărit şi el în picioare.

— Ce-ai? Nu sări la mine! Şi-aşa nu mai am multe zile de trăit, a spus bătrânul, apoi a început să se văicărească: Ruriko era ca o floare de cireş ruptă de vânt. Nimeni nu mai era ca ea. Veselă şi luminoasă, şi în acelaşi timp rece şi evazivă… Cine s-a culcat cu ea o dată n-a mai uitat-o în veci. Puteai să faci şi moarte de om pentru ea. Chiar puteai. Cui i-ar mai fi păsat de legi? Toţi oamenii sunt potenţiali criminali din naştere. Dar nu eu am omorât-o. A murit din voia Cerului. Cerul a pedepsit-o.

Bătrânul nu părea că avea să se oprească prea curând, aşa că Hanio i-a făcut semn din ochi lui Reiko şi s-au ridicat.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, dar noi trebuie să plecăm. Nu vă întreb unde locuiţi, şi nici nu e necesar să ştiţi adresa noastră. Rămâneţi sănătos.

— Staţi puţin, staţi puţin! Am să vă spun ceva important! i-a zis bătrânul, apucându-l de poalele puloverului. Greşiţi când credeţi că vă puteţi vinde viaţa. De fapt, sunteţi urmărit. Sunteţi observat de la distanţă. Când va veni vremea, probabil că veţi fi exterminat. Să aveţi mare grijă!

43

Lui Hanio îi tot stăruia în minte întâlnirea cu bătrânul. Până atunci, nu crezuse că acţiunile lui erau interconectate în vreun fel.

Îşi vânduse viaţa câte unei persoane o dată, aşa cum arunci într-un râu, una câte una, florile dintr-un buchet. Acele flori n-au cum să mai ajungă din nou buchet, într-o vază, pe masa cuiva. Fiecare dintre ele e purtată separat de curent, şi fie se scufundă, fie ajunge până la ocean.

În seara aceea, în dormitor, Reiko a fost deosebit de tandră. De la prima lor seară încoace, ochii ei se umpluseră de o lumină limpede.

— Poate că, datorită ţie, am să ajung şi eu un om ca toţi oamenii, i-a spus Reiko, cu o voce gravă.

— La ce-ţi trebuie? Nu voiai să construieşti aici mormântul plăcerilor?

— Ba da, la început aşa am vrut. Căutam un bărbat care să-mi cumpere viaţa. Poate că am fost prea exigentă cu criteriile de selecţie, dar uite că aşa te-am găsit pe tine. Cei care se gândesc la mine socotesc numai câţi bani am. Asta probabil pentru că sunt „o fată cu casă“. Eu aveam nevoie de cineva care să vrea să cumpere „o fată cu casă şi cu boală“. În nici un caz n-aş fi acceptat să mă ia cineva doar de milă – să mă compătimească, să locuiască împreună cu mine şi să murim amândoi, pe gratis.

— Eu îţi tot spun că nu eşti bolnavă.

— Spui aşa ca să mă consolezi.

— Ba nu te consolez. E adevărul.

— Ceea ce mă îngrijorează e cât ai să mă urăşti când ai să vezi că ai luat şi tu boala. Ba chiar şi mai înainte de asta, dacă mi se declanşează nebunia din senin, tu, deşi acum eşti tare drăguţ cu mine, ai să fii tot mai rece, şi până la urmă ai să mă părăseşti. Acum încă mă pot bucura de iluzia că am să devin şi eu un om ca toţi oamenii, de visul că am să mă mărit cu tine, că o să avem copii şi o să ducem o viaţă obişnuită. Însă doar acum. Şi să ştii că înainte nu mă gândeam deloc la asemenea lucruri.

Pe urmă Reiko a început să-i povestească despre „visul ei roz“. Hanio a rămas

uimit de banalitatea fanteziei.

Reiko era o nevastă bună şi fericită. A rămas însărcinată, iar apoi, deşi a trebuit să nască prin cezariană, a reuşit să aducă pe lume un băieţel ca o bijuterie. Bineînţeles, se lăsase de Hyminal şi LSD înainte să rămână însărcinată.

— Dar ce-ţi veni cu cezariana? a întrerupt-o Hanio.

— Păi, statistic vorbind, aşa nasc femeile care au prima sarcină la o vârstă mai înaintată, i-a răspuns Reiko foarte calmă.

„Mormântul plăcerilor“ devenise noul ei cămin: casa din spate fusese renovată extensiv. Copacii din jur fuseseră tăiaţi, iar intrarea dinspre sud lărgită mult, aşa încât acum intra lumina din abundenţă. Ediţia limitată din *O mie şi una de nopţi* dispăruse, înlocuită de cărţi despre creşterea copiilor. Hanio mergea din nou la serviciu, ca un om obişnuit. Casa o păzea un şpiţ. Nu mai existau nici desişurile neîngrijite, nici mica grădină tradiţională cu pietre şi nisip. Acum aveau peluză, pe care fusese montat şi un leagăn. Pe marginile ei, Reiko plantase straturi cu flori. Pentru că se apropia vara, a cumpărat pentru copil şi o „Căsuţă a furnicilor“.

Era un produs nou, pe care tocmai îl zărise pe raftul unui mare magazin şi nu rezistase impulsului de a-l lua pentru copilul din visul ei: o cutie de plastic transparent, cu un strat gros de nisip fin şi alb, peste care erau puse căsuţe mici, dealuri şi păduri verzi, toate din plastic. Cutia avea pe laturi nişte găurele pe unde se puteau băga înăuntru furnici. Prin peretele transparent se putea observa cum lucrează ca să-şi construiască muşuroiul în nisipul alb. Era o jucărie care satisfăcea foarte bine curiozitatea şi spiritul iscoditor al copiilor.

— Cum e, copilaş, îţi place?

— Ababa!

— Vai, e deja ora cinci! Trebuie să pregătesc masa!

— Ababa!

— Tu să stai cuminte aici în ţărculeţul tău şi să te joci, bine? Tati se întoarce la şase şi un sfert, ca în fiecare zi. Eu am să fac de mâncare şi, până fierbe oala pe foc, mă machiez repede, ca să-l întâmpin pe tati cum se cuvine. Ai înţeles? Ai să te joci puţin singurel. Să fii cuminte!

— Ababa!

Pe măsură ce auzea planurile de viitor ale lui Reiko, Hanio era tot mai dezgustat. Asta era o viaţă de gândac! Aşa făceau miriadele de gândaci pe care-i văzuse forfotind printre caracterele tipărite din pagina de ziar! Nu alesese el să se sinucidă tocmai ca să evite asta?

Dacă o țineau tot aşa, fiindcă boala lui Reiko nu era decât o închipuire, cu siguranță că viața pe care deocamdată o visa avea până la urmă să devină realitate. Cum putea să scape? Deşi era ilogic, Hanio ajunsese treptat să-şi dorească să creadă că boala fetei e reală. Chiar şi a descrie atât de amănunțit o iluzie putea fi considerat un semn de boală.

— Dar toate astea sunt vise. Fiindcă tu eşti atât de sănătos şi în putere (spre uimirea lui, fata îi spunea foarte des lucrul ăsta), m-am luat şi eu după tine, deşi ştiu foarte bine că, în scurtă vreme, am să înnebunesc.

Hanio a tăcut, fără s-o mai contrazică.

Nici noaptea nu reuşeau să se rupă complet de lume în micul lor mormânt al plăcerilor. Claxoanele maşinilor care coteau pe drumul în pantă din apropiere răsunau ascuțit în întunericul cleios al nopților de primăvară, ca sclipirea solzilor unui peşte ce țâşneşte pentru o clipă din mare, şi-i împiedicau să doarmă.

Frustrarea colosală a marelui oraş, unde parcă se adună un milion de oameni şi toți, în loc să schimbe saluturi, se vaită la unison: „Ce plictiseală, ce mare plictiseală! N-o mai exista nimic interesant pe lumea asta??“ Foiala tinerilor care duceau o viață de noapte, ca un banc de plancton. Lipsa de sens a vieții. Stingerea pasiunii. Neputința de a te mai bizui pe ceva, atunci când bucuria şi plăcerea devin fade, ca o gumă de mestecat care, după un timp, îşi pierde gustul şi e scuipată pe jos… Unii cred că banii sunt soluția oricărei probleme şi deturnează fonduri. Cu toate astea, fondurile publice inundă din nou Japonia, cu sclipirea lor orbitoare. Sunt bani aflați la îndemâna oricui, însă pe care nimeni n-are voie să-i folosească în interes propriu. Toate semănau cu fondurile publice: ți se arată şi te îmbie să le iei, însă când întinzi mâna să le înhați, eşti declarat infractor şi blamat de societate. Marele oraş, unde există doar tentație, nu şi satisfacție.

Un astfel de infern dădea târcoale, cu colții rânjiți, mormântului plăcerilor în care se refugiaseră Hanio şi Reiko.

Poate că fata, în simplitatea şi slăbiciunea ei, îşi țesuse complicata fantasmă tocmai ca să se protejeze de lumea care o înconjura.

Hanio reflecta îngândurat la toate cele de mai sus, când Reiko, care se deprinsese foarte repede cu rutina vieții de familie, s-a ridicat din pat, acoperindu-se sumar cu un *negligé*, şi i-a spus:

— Nu ne luăm şi noi păhărelul de seară?

— Ce idee bună! Mi-ar tihni ceva dulce. Parcă mai aveam nişte Cherry Heering.

— Da. Am să-mi torn şi mie unul.

Reiko a scos sticla şi paharele de lichior din dulăpiorul din colţul camerei, apoi a pus paharele pline cu băutura roşu-închis pe o tavă din argint şi le-a adus lângă pat.

— Noroc! a spus ea, cu voce blândă şi un surâs admirabil.

Amândoi au ridicat paharele, au ciocnit şi le-au dus la buze.

Hanio a observat că fetei îi tremura puţin mâna. S-a repezit să-i smulgă paharul şi l-a vărsat pe tava din argint. Tava s-a înnegrit imediat. A mirosit uşor şi paharul lui şi l-a vărsat şi pe acesta pe tavă. Tava s-a înnegrit complet, până la margini.

— De ce-ai făcut asta? a tunat Hanio, zgâlţâind-o pe Reiko de umeri.

— De ce mă mai întrebi? Doar ştii şi tu: aş fi cea mai fericită să murim acum, împreună, i-a răspuns fata, trântindu-se cu faţa în jos şi izbucnind în plâns.

— Dar eu nu vreau! a spus Hanio hotărât, strângând din pumni.

Se mai aflase şi cu alte ocazii la un pas de moarte, însă niciodată nu-şi simţise inima spărgându-i pieptul, ca acum. Nu-i venea să creadă.

— Laşule! Tu ai venit să-ţi vinzi viaţa, iar acum dai înapoi??

— Sunt două lucruri diferite! Şi nu-mi amintesc să-ţi fi vândut *ţie* ceva. Ba dimpotrivă, eu ţi-am dat bani.

— De fapt, nu vrei să mori împreună cu mine.

— Nu te mai smiorcăi! Poartă-te aşa cum se cuvine să se poarte o femeie care are o viaţă de vânzare. În orice caz, viaţa mea e viaţa mea. Eu hotărăsc când şi cui o vând. Nu stau să mă iau după ce vor unii sau alţii, ca apoi să mă trezesc otrăvit. S-avem pardon! Mă iei drept altcineva. Eu sunt un altfel de bărbat.

— Altfel decât cine, mă rog?

Hanio a tăcut, încurcat. Chiar aşa. Dacă el se considera „altfel“, cum era, de fapt? Răspunsul nu-i venea pe loc. Aruncase nişte cuvinte, la supărare, iar ele pluteau acum în jurul lui, ca baloanele în bătaia vântului. Nici nu-i venea să creadă că le rostise chiar el. Întotdeauna se gândea bine înainte să vorbească. Însă cuvintele acelea… n-aveau nici o noimă. În orice caz, ceea ce voia el să spună era: „N-am chef să mor cum s-o nimeri“.

Dar asta nu însemna oare că se trădase pe sine? Fie că-şi vindea viaţa, fie că era ucis fără să ştie, nu era totuna? Moartea tot moarte e. Ţinea foarte mult la ideea de „moarte prin voinţă proprie“, dar asta se întâmpla pentru că tentativa lui de sinucidere eşuase; îşi scosese viaţa la vânzare tocmai pentru a găsi alte metode şi oportunităţi de a muri. Nu-şi deschisese afacerea pentru că voia să

câştige bani; clienţii insistaseră să-i primească. Şi atunci, o situaţie ca cea ivită acum, în care era ucis fără să ştie, nu era situaţia ideală? Iar Reiko, care pusese totul la cale, nu era femeia cea mai blândă, bine intenţionată şi potrivită lui?

În timp ce reflecta, Hanio încă-şi simţea inima agitată. Nu voia să folosească cuvântul „groază“. Trebuia să păstreze aparenţele şi să se prefacă puternic.

44

Seara a trecut fără alte evenimente, însă de atunci relaţia lor a devenit foarte greu de gestionat. Hanio privea cu suspiciune tot ce-i oferea Reiko de mâncat sau de băut.

— Sigur nu e otrăvită! Am gustat-o eu înainte, glumea fata, dar şi ea îl supraveghea îndeaproape pe Hanio, să nu fugă.

Când făcea asemenea glume, în ochi i se zărea o umbră otrăvită. A încetat să mai rostească dulcegării copilăreşti, în schimb în vorbele ei a început să se strecoare dispreţul: „Fiindcă pui mare preţ pe viaţă, ar fi o catastrofă pentru tine să răceşti“. „Trebuie să te îngrijeşti bine, ca să ai o viaţă lungă, lungă!“ „Nu ne luăm un şpiţ, de-adevăratelea? Mă simt singură, doar cu tine. Tu eşti genul de cavaler care fuge primul când dă de primejdie.“ „Bietul de tine, să te stresezi aşa, la fiecare dintre cele trei mese pe zi! Să-ţi amestec în mâncare nişte suplimente alimentare?“

Oriunde se ducea Hanio, Reiko se ţinea scai de el, şi oriunde voia ea să meargă, îl târa şi pe el.

Fata se îmbrăca acum şi mai neîngrijit ca înainte şi începuse să exagereze cu somniferele. În plus, devenise creativă şi inventa tot felul de lucruri ciudate. Inspirându-se de la lămpaşele tradiţionale din hârtie, şi-a făcut o rochie umflată, tot din hârtie, şi, îmbrăcată aşa, l-a luat pe Hanio şi au mers să danseze la un club de *go-go*. Când distracţia era în toi, a început să strige:

— Ia uitaţi-vă la mine! Sunt un felinar! Înăuntru sunt toată o flacără! Sfâşiaţi-mă! Sfâşiaţi-mă!

I-a pus pe băieţii din club să-i rupă rochia de hârtie şi a rămas doar într-un slip roşu, continuând să danseze, ca o nebună. Când părea că se afumase bine de tot, Hanio s-a gândit să profite de ocazie şi să fugă, însă simţurile fetei erau mai ascuţite ca niciodată. Se întâmpla exact aşa cum îi spusese ea, la început: când lua droguri, putea citi gândurile oamenilor. Dintr-odată s-a pomenit cu ea răsărind în faţa lui:

— Un’ te duci?

A pretins că merge la toaletă, dar, chiar şi acolo, Reiko l-a aşteptat în faţa uşii.

— În seara asta văd că eşti pus pe fugă. Dar n-am să te las. Ştiu foarte bine că eşti mereu pregătit s-o întinzi oricând se iveşte un prilej şi că dormi cu carnetul de economii înfăşurat la brâu. Îţi pasă doar de viaţa ta. Laşule! Zgârie-brânză! Dacă încerci să scapi, te omor cu mâna mea, aşa că ai mai multe şanse să trăieşti dacă rămâi cu mine. Ce zici? Eu, într-un final, am înnebunit. N-am ştiut că nebunia e atât de distractivă. Dacă ştiam, înnebuneam mai repede.

A mai ţinut-o o vreme aşa, vorbind vrute şi nevrute şi dansând, în larma muzicii de *go-go*.

În altă seară, tot la un club, pe Reiko a început brusc s-o doară stomacul şi l-a silit pe Hanio s-o însoţească la toaletă. Acolo mai era însă o clientă, care a început să facă scandal şi l-a chemat pe manager. Managerul l-a dat imediat afară pe Hanio.

Asta era şansa lui!

A luat-o la fugă pe străzile întunecate ale oraşului. S-a străduit să meargă pe un traseu cât mai încurcat, în direcţii cât mai puţin previzibile. Ar fi atras însă prea mult atenţia dacă alerga, iar la ora aceea taxiurile erau puţine şi n-avea chef să piardă vremea negociind cu şoferii, aşa că a luat-o la pas, fără să se oprească. Fiecare secundă era critică. Voia să ajungă în siguranţă, cât mai departe. A mers pe drumuri ocolite şi s-a furişat printre case, a trecut din străduţă în străduţă la lumina palidă a lămpilor cu neon, păşind peste trupuri de şobolani morţi şi pe lângă prostituate care-l trăgeau de mânecă. A ajuns într-o zonă cu locuinţe foarte sărăcăcioase, lângă o linie de cale ferată înălţată. De-a lungul taluzului erau grămezi de gunoaie. Drumul nu era asfaltat. În lumina foarte slabă a lămpilor stradale se zăreau bolovani împrăştiaţi în toate părţile.

Fusese atât de concentrat pe fugă, încât nu-şi dăduse seama că era lac de sudoare. Şi-a şters faţa cu batista şi a mai încetinit ritmul. Tocmai voia să cotească pe o alee, când a auzit paşi furişaţi, undeva în spatele lui. Se auzeau numai când păşea şi el; când se oprea, se opreau şi ei.

45

S-a întors, dar n-a zărit pe nimeni; a pornit din nou şi paşii s-au auzit iar, înfundat. S-a gândit că poate se speriase de ecoul propriilor săi paşi. Se apropia de o stradă ceva mai luminată. Înainte alesese locurile întunecoase, însă acum

dorea să iasă la lumină şi a pornit-o mai repede. Chiar atunci, a simţit o înţepătură în coapsă.

I s-a părut ciudat, pentru că nu era sezonul ţânţarilor, dar cum durerea a încetat într-o clipă, a continuat să meargă. Ajuns la un bulevard luminat, a răsuflat uşurat.

Nimerise într-un cartier obişnuit, unde maşinile circulau zgomotos, iar lămpile stradale, în formă de flori de lăcrămioară, luminau firmele şi vitrinele de pe trotuare. Evident, la ora aceea toate magazinele erau închise.

De partea cealaltă a drumului, lângă intrarea unei alei, a văzut o firmă luminoasă pe care scria, cu litere albe:

Camere cu şedere peste noapte: 800 yeni
Camere pentru odihnă scurtă: 300 yeni

S-a asigurat că nu trece nimeni prin zonă şi a traversat. Ajuns de partea cealaltă, s-a mai uitat o dată în stânga şi-n dreapta, apoi a intrat pe alee.

Micul hotel se numea Ekō şi era fără îndoială un *love hotel*[21], dar Hanio nu-şi dădea seama de ce fusese amplasat într-o zonă ca aceea. Becul de la intrare era slab. Câţiva gândăcei zburători îi tot dădeau târcoale. A deschis uşa glisantă şi a intrat. Hotelul nu avea recepţie, doar un buton galben şi vechi, deasupra căruia era lipit un afiş, pe perete:

21. Tip de hotel frecvent întâlnit în Japonia, cu intrare discretă şi posibilitatea de a închiria camere fie şi doar pentru câteva ore, nu neapărat pentru o noapte întreagă.

Dacă nu e nimeni să vă întâmpine, vă rugăm sunaţi.

Hanio a apăsat pe buton. O sonerie stridentă a sunat undeva în spate. S-a auzit un zgomot de paşi împleticiţi, ca şi cum cineva s-ar fi împiedicat, apoi un vaiet urmat de o tuse. Într-un final, şi-a făcut apariţia o bătrână mică de statură.

— Bună seara. Doriţi să rămâneţi peste noapte? l-a întrebat, privindu-l de jos în sus.

— Da. Aveţi camere libere?

Era convins că aveau o mulţime de camere libere, dar a vrut să fie politicos.

— Din păcate, camerele bune sunt toate ocupate. Se spune că economia merge prost în ultima vreme, dar să ştiţi că afacerile merg foarte bine în domeniul nostru. Noi n-avem nici măcar aer condiţionat, şi totuşi hotelul e plin până şi-n toiul verii. Amplasarea discretă e un avantaj, la fel ca la casele de amanet.

Instinctul i-a spus lui Hanio că acesta era un hotel „cu vizionare“. Aşa-zisele „camere bune“ costau probabil vreo cinci mii de yeni şi erau prevăzute cu mici găurele în perete, prin care se putea privi în alte camere. Bătrâna era tare pricepută. Spunând că veneau mulţi clienţi şi vara, chiar dacă nu era aer condiţionat, sugera indirect existenţa altor „atracţii“. Însă Hanio i-a spus, scurt:

— Puteţi să-mi daţi şi o cameră proastă. E opt sute de yeni pe noapte, nu?

Chipul bătrânei s-a înăsprit, ca o uşă închisă brusc. L-a condus pe Hanio la etaj, unde i-a dat o cameră de trei *tatami*, lungă şi îngustă, care probabil că iniţial fusese o debara, tocmai în capătul coridorului. A luat cei opt sute de yeni, i-a spus lui Hanio că *futon*-ul e în dulap şi că poate să şi-l întindă singur când are chef să se culce, apoi a coborât scările, făcându-le să scârţâie. Nu părea că are de gând să se întoarcă prea curând cu ceai pentru oaspete.

Hanio era foarte obosit şi ar fi vrut să-i spună bătrânei să-i întindă ea aşternutul, pe loc, pentru că urma să se culce imediat. Însă până la urmă a renunţat, gândindu-se că avea să se aleagă doar cu o privire goală, de jos în sus.

Camera lunguiaţă şi îngustă se cutremura din încheieturi la trecerea fiecărei maşini de pe stradă, de parcă traseul unui raliu ar fi trecut chiar prin mijlocul casei. Era zgomotul tipic al unei nopţi urbane. Într-o cameră, în capătul celălalt al coridorului, se auzea o femeie ţipând. Însă după ţipete au urmat nişte gemete de plăcere, aşa că Hanio a decis să nu-i dea atenţie. De undeva venea şi un uşor miros de latrină.

„Dincolo de tavan e cerul înstelat, înecat în smog“, şi-a spus Hanio şi, cu braţele sub cap, în loc de pernă, a privit tavanul pătat de apa infiltrată de la ploi. Atunci a simţit mâna divină. „Şi dincolo de tavanul unei somptuoase săli de recepţii, cu candelabre scânteietoare, şi dincolo de tavanul găurii ăsteia de şoarece, e acelaşi cer înstelat. Tristeţea şi singurătatea, fericirea şi succesul, toate sunt la fel sub întinderea cerului. Oricum te-ai suci, vezi mereu acelaşi cer. Viaţa mea lipsită de sens e direct legată de cerul înstelat.“

A scos din dulap *futon*-ul jilav şi l-a întins pe rogojini cum s-a nimerit. Avea de gând să se culce, aşa cum era, dar îl strângeau pantalonii şi i-a scos la repezeală. Chiar atunci, l-a fulgerat o durere în coapsă. Poate că un ghimpe trecuse prin materialul pantalonului şi i se înfipsese în piele. A încercat să-l găsească, fără succes. Şi-a cercetat coapsa la lumina veiozei. În piele îi mai rămăsese doar vârful ghimpelui, un punct mic şi negru. Nu sângera, dar îl simţea acolo.

Nu reuşea să adoarmă. I s-a năzărit c-o vede pe Reiko. Privindu-l ţintă, fata a

băgat un deget în „Căsuța furnicilor“, a prins trei sau patru şi i le-a pus lui pe față. Între timp, durerea ascuțită din coapsă i s-a întețit. Şi-a simțit piciorul tot mai greu şi mai fierbinte. Apoi s-a cufundat în somn.

46

A plecat de la hotel dimineața devreme şi a pornit în căutarea unei farmacii deschise, abia târându-şi piciorul care îl durea. A dat peste un farmacist apatic, care nici măcar n-a vrut să se uite la rană. A cumpărat un unguent şi nişte antibiotice, apoi, în toaleta unei cafenele, s-a doftoricit singur şi s-a simțit, psihic cel puțin, mai uşurat. I-a trecut prin minte gândul că, dacă-şi dădea aere şi stătea o vreme la un hotel mare, erau mai multe şansele să i se piardă urma. S-a hotărât să-şi cumpere de undeva nişte haine de-a gata şi o geantă de voiaj, cât mai elegante. Însă pentru asta trebuia să aştepte ora la care deschideau băncile.

A ajuns la hotelul K pe la ora prânzului. Camera avea o vedere superbă. S-a întins pe patul dublu, cu gândul să recupereze noaptea nedormită din ajun. Durerea din picior îl mai lăsase, dar a vrut să se mai ungă o dată şi s-a dus la fereastră, unde era mai multă lumină, ca să se uite mai bine la înțepătură.

Era o amiază frumoasă de mai. Norii se întindeau deasupra autostrăzii, pe care se zăreau alergând nenumărate maşini, micuțe ca nişte jucării. Hanio distingea totul în amănunt, limpede şi obiectiv. I se părea acum că senzația de a fi urmărit fusese doar o închipuire, influențată de existența lui Reiko.

Chiar atunci, i-a revenit în minte un amănunt şi a simțit un ghem în stomac. „Reiko a spus că mi-a văzut fotografia. De unde a pornit să circule? Pe ce căi o fi făcut rost de ea?“ Faptul că se lăsa furat de tot felul de gânduri mărunte era un semn că prețuia viața. Dacă nu i-ar fi păsat, nu l-ar fi asaltat nici grijile. Dar refuzul lui de a muri altfel decât prin voință proprie n-avea nici o legătură cu valoarea vieții.

Hanio şi-a examinat atent coapsa, în bătaia razelor soarelui. Şi-a curățat urmele de alifie de pe piele şi s-a uitat bine la vârful ghimpelui rămas înăuntru. Pentru un ghimpe obişnuit, avea o formă foarte regulată. Nu avea nici negreala lemnului, ci pe aceea a metalului. În plus, cu o seară în urmă nu observase, însă acum îi distingea forma clară de fus. Părea că intrase destul de adânc în carne.

Oricât încerca, nu reuşea să-şi amintească exact unde se pricopsise cu înțepătura. Poate că atunci când, ferindu-se de paşii care se apropiau, se ascunsese lângă un tomberon? Ba nu, era sigur că-l înțepase în timp ce mergea.

Asta chiar e ciudat, să-ți intre un ghimpe în coapsă când mergi pe stradă. Din aproape în aproape, şi-a amintit că parcă auzise şi un şuierat ca de aripi care taie aerul. Dacă nu cumva fusese doar în închipuirea lui.

Brusc, a început să râdă de unul singur. Se frământa atâta pentru că-l copleşise îngrijorarea. Pe el, căruia nu-i păsase câtuşi de puțin că o femeie-vampir îi sugea sângele în fiecare zi! Uitase că a trăi înseamnă a-ți face griji încontinuu. De foarte multă vreme nu mai simțise asta. Era un semn că, fără voia lui, se reîntorsese la viață.

„Dacă mi se agravează rana, mă duc la doctor şi cu asta, basta“, şi-a spus. S-a uns cu alifie, a luat antibioticele şi s-a cufundat într-un somn plăcut.

Când s-a trezit, era întuneric. I se făcuse foame şi s-a gândit să coboare la restaurant, dar nu i-a surâs ideea de a lua masa cu atât de multă lume. Se temea de ceva, asta-i era clar. Şi nu voia ca lumea să-i citească cumva teama pe față, dacă ar fi ieşit în mulțime. Nu. Avea să mănânce în cameră pentru că aşa hotărâse el, nu pentru că se temea de ceva. Nu trebuia să se ferească de nimeni. Îi rămăseseră încă destui bani.

A cerut să i se aducă un muşchi de vită cu salată Waldorf şi o carafă micuță cu vin. Când a intrat boy-ul cu cina aranjată pe masa cu rotile, Hanio n-a putut să nu-l cerceteze din priviri. Era un băiat lungan, cu o față obraznică, pe care se vedeau urmele multor coşuri stoarse temeinic. Nimic nu putea garanta că băiatul nu aparținea vreunei organizații. Toți oamenii aparțin unei organizații sau alteia şi plănuiesc să-i asasineze pe cei singuri.

Cina fusese delicioasă, şi vinul la fel, însă pe Hanio îl irita faptul că tot nu i se făcea somn, deşi se uitase o vreme şi la televizor. Pesemne că dormise prea mult după-masă. Rămas cu ochii la ecranul cenuşiu, cu purici, i s-a părut la un moment dat că vede chipurile lui Ruriko, Reiko şi pe cel al femeii-vampir, care încercau să-i spună ceva. Sigur că i se păruse. Ecranul era neschimbat, cu puricii obişnuiți, ca firele de nisip dintr-un deşert.

Pe la două dimineața, i-a venit în sfârşit să caşte. A luat-o ca pe un semn bun şi s-a pregătit să se bage în pat. S-a îndreptat spre baie, însă chiar atunci a auzit un ciocănit discret în uşă.

Luat prin surprindere, s-a gândit că ar putea fi vreun client care voia să-i cumpere viața, dar n-ar fi avut cum să-l găsească aici. În primul rând, nu republicase anunțul şi nimeni n-avea de unde să ştie că locuia la hotelul acela, sub un nume fals.

Şi atunci, cine putea fi?

Ciocănitul s-a auzit din nou, de data asta mai hotărât.

Hanio a deschis dintr-odată uşa larg.

Pe culoar stătea un bărbat cu haină de ploaie şi pălărie moale.

— Cine sunteți? a întrebat Hanio.

— Domnul Tanaka? l-a întrebat bărbatul.

— Nu.

— Mă scuzați, a spus străinul, dar pe un ton foarte plat, care nu suna a scuză, şi a luat-o în lungul holului.

Hanio l-a petrecut cu privirea. Imediat ce a închis uşa, inima a început să-i bubuie în piept: „Tipul ăsta, la cum a venit şi a plecat, juca teatru. M-au găsit! Mâine trebuie să mă mut la alt hotel“, şi-a zis, şi a pus lanțul la uşă.

S-a pregătit de culcare, dar somnul nu se lipea de el. Piciorul nu-l mai durea atât de tare, însă tot avea impresia că bărbatul de mai devreme s-a întors şi dă târcoale pe la uşă. Pe vremea când îşi vindea viața, nu simțise nici cea mai mică teamă, însă acum i se cuibărise în suflet, ca o pisicuță caldă şi pufoasă care-şi înfigea ghearele în pieptul lui.

47

A doua zi dimineața, Hanio a plecat de la hotel, cu geanta lui de voiaj goală, şi a mers la un altul, la fel de mare. Fiindcă n-avea chef să iasă în oraş, a stat toată ziua ascuns în cameră şi s-a uitat la televizor. Din lipsă de mişcare, îi pierise şi pofta de mâncare.

Pe măsură ce forfota hotelului se potolea odată cu lăsarea nopții, sufletul i se umplea de nelinişte. Îi venea să fugă şi de acolo, dar, dacă fugea, era sigur că avea să audă din nou în urma lui acel zgomot înfundat de paşi.

Nu mai avusese de multă vreme sentimentul aşteptării. Când aştepta să-l caute clienții doritori să-i cumpere viața, renunțase deja la conceptele de timp şi viață şi n-avea nici un fel de frământări. Însă acum simțea pe deplin povara viitorului, aşteptând ceva necunoscut, ca pe o iubită.

Ora două dimineața. Culoarul hotelului era cufundat în tăcere, ca morga unui spital. A crăpat puțin uşa şi a aruncat o privire. Nu era nimeni pe coridor. Doar în fața lifturilor, în capăt, lumina se reflecta pe nişte fotolii din piele roşie.

La două şi jumătate, cineva i-a bătut uşor la uşă. N-a deschis. Ciocănitul s-a repetat. După multe ezitări, Hanio a deschis uşa.

— Ce vreți?

— Domnul Ueno?

— Nu.

— Mă scuzați.

Bărbatul s-a înclinat, politicos, şi a luat-o spre lift.

Hanio a pus lanțul la uşă şi s-a întors în pat. Inima bătea să-i spargă pieptul.

Chiar atunci, a simțit din nou o uşoară durere în coapsă. L-a străfulgerat un gând: „Ah, bestiilor, deci asta era?“

S-a dus la lumină să vadă mai bine, a şters unguentul, şi-a pipăit înțepătura şi, încovoindu-se, şi-a apropiat urechea. I s-a părut că rămăşița de ghimpe transmite un fel de vibrație abia perceptibilă. Asta era! I se implantase în coapsă un transmițător minuscul. Oriunde ar fi fugit, era imediat găsit.

A încercat să-l scoată cu unghiile, dar era adânc înfipt în carne. Între timp, s-a gândit mai bine şi şi-a dat seama că nu avea rost s-o facă în clipa aceea. Duşmanii oricum ştiau unde e, ba chiar şi veniseră să verifice. Era mai bine să rezolve problema dimineața, înainte să plece de la hotel, ca apoi să poată fugi neobservat. Urma să meargă şi la spital pentru îngrijiri, dar asta după ce scăpa de transmițător, ca să nu trezească suspiciuni.

Luând această hotărâre, s-a simțit mai uşurat şi a adormit. A doua zi dimineață a comandat la micul dejun un biftec, ca să i se aducă un cuțit cu care putea tăia bine. L-a trecut prin flacăra unui chibrit şi l-a înfipt în coapsă. A răsucit vârful în rană şi a reuşit să scoată, odată cu sângele care țâşnea, ceva ca o bucățică groasă de sârmă.

48

Doctorul a văzut rana din coapsa lui Hanio şi s-a încruntat. Era un chirurg tânăr, distant şi foarte sigur pe el.

— Ce mai e şi asta? Parcă v-a scobit cineva cu un obiect tăios! Dacă ați avut o altercație, trebuie să raportez la poliție.

— A fost un obiect tăios, într-adevăr, doar că m-am scobit singur.

— Ce tot spuneți!

— Îmi intrase un cui ruginit şi m-am temut să nu fac tetanos.

— Păi da, dacă nu vă pricepeți, normal că v-ați speriat.

Doctorul nu l-a mai întrebat nimic. S-a pregătit să-l coasă şi i-a făcut anestezie locală. Injecția l-a durut, dar simplul gând că se afla într-o clinică mică, unde „ceilalți“ n-aveau cum să-l găsească, îi aducea un minunat sentiment de

eliberare. Nimic din jur – nici pereţii albi, nici măsuţa cu instrumentarul, nici tăviţa cu lichid antiseptic – nu sugera o atmosferă familială, de cămin, însă el se simţea aici uşurat şi la adăpost de urmăritori.

A închis ochii. Nu-l mai durea nimic. I se părea doar că o mână peticeşte pantalonii din piele cu care era îmbrăcat.

Doctorul i-a spus să revină după o săptămână pentru a i se scoate firele, dar Hanio, odată ieşit din clinică, a hotărât să nu mai calce a doua oară pe acolo. Putea să şi le scoată în oricare alt spital, de oriunde.

A pornit-o la drum, în bătaia soarelui. După obiceiul deprins de curând, mergea la adăpostul caselor şi se uita mereu peste umăr. Era atent în mod special când cotea pe la vreun colţ de stradă.

Unde să se ducă?

Cel mai bine era să fugă din Tōkyō. N-avea sens să se mai amăgească, inventând motive: adevărul era că se temea de moarte.

49

Cel mai sigur era să nu ştie nici el încotro merge.

Efectul anesteziei trecuse şi piciorul îl durea. Şchiopătând, a ajuns la complexul comercial S din cartierul Ikebukuro şi a intrat să caşte gura pe la magazine. Nici nu sosise încă sezonul ploios de la sfârşitul primăverii, dar pe rafturi erau deja expuse ofertele pentru vară: costume bărbăteşti subţiri, cămăşi, frigidere, umbrare din paie împletite, evantaie, ventilatoare… fiecare produs aştepta să fie cumpărat şi să-şi găsească locul într-o casă. Lui Hanio i s-a pus un nod în gât: de ce-şi doresc oare oamenii atât de mult să trăiască? Cum puteau să se agaţe aşa înverşunat de viaţă, când nu cunoscuseră nici măcar de departe pericolul morţii? Prin contrast, da, era firesc ca un om ca el să-şi dorească să trăiască.

A luat un tren pe linia Seibu, fără să aibă în minte o destinaţie precisă. Privea pe geam câmpiile de la periferie şi avea senzaţia ciudată că toţi călătorii îl cunoşteau, dar se prefăceau că nu-l cunosc. Şi studentul care se ţinea cu o mână de cureaua de susţinere de sus, şi fata în uniformă de şcoală de lângă el, de o frumuseţe clasică japoneză, şi bărbatul îndesat între două vârste, cu alură de maistru militar, cu toţii i-au aruncat priviri pe ascuns, de parcă recunoşteau chipul unui infractor, a cărui fotografie o mai văzuseră înainte afişată la secţia de poliţie. „Uite-l pe tipul ăla dat în urmărire! Acum mă fac că plouă, dar cobor la

prima şi-l anunţ pe şeful de staţie!“

Poate că toţi citiseră pe faţa lui semnul care spunea că era un duşman al societăţii.

Aerul călduţ al zilei de mai se amestecase cu mirosul trupurilor călătorilor şi-i amintea lui Hanio, după multă vreme, de ceea ce se numea „societate“. El voia să trăiască. Dar avea oare curajul, după ce fugise o dată de oameni, să se întoarcă în duhoarea lor? Societatea funcţionează bine numai pentru că oamenii nu-şi mai dau seama de propriul miros. Putoarea ciorapilor unui student, nespălaţi de o săptămână; izul dulceag al subsuorilor fetelor; mirosul pesimist de „fecioară“, sau al bărbaţilor trecuţi de prima tinereţe, ca de hogeac înfundat… cu neruşinare, fiecare îşi lăsa mirosul să-i iasă din trup. Hanio a încercat să se imagineze pe sine ca pe o entitate inodoră şi insipidă, dar n-a reuşit.

Îşi luase bilet până la ultima staţie, Hannō, aşa că se putea da jos oriunde avea chef. Preocupat din nou de ideea că ar putea fi urmărit, s-a gândit să coboare brusc într-o staţie şi să vadă dacă mai cobora cineva în grabă după el. Exact când trenul se punea în mişcare, Hanio s-a repezit spre uşă, dar s-a oprit brusc în prag, fără să coboare. Chiar atunci, un bărbat slab, cu barbă doar pe maxilarul de jos, a ţâşnit şi el, dar n-a putut trece de Hanio, şi uşa trenului i s-a închis în nas. Până la staţia următoare, bărbatul l-a ţintuit cu privirea, fără să spună o vorbă. Lui Hanio i s-a părut mai uşor de suportat privirea lui, clar vrăjmaşă, decât ocheadele celorlalţi călători.

La Hannō, capăt de linie, toţi pasagerii au coborât şi s-au împrăştiat. Hanio, mai liniştit, s-a îndreptat către piaţeta pustie din faţa gării. A văzut pe un panou mare o hartă cu traseele de drumeţie din zonă, dar era prea obosit şi nu mai avea chef să umble.

Tot în faţa gării a găsit un han, destul de dărăpănat. Hainele lui îngrijite şi-au spus cuvântul şi a primit imediat o cameră, la etaj. A deschis ferestruica rotundă din dreptul alcovului şi, până seara, a stat şi a privit cerul. Hannō era un orăşel plat, fără nimic ieşit din comun. Cerul şi-a schimbat pe nesimţite culoarea, lăsând locul înserării.

Hanio a zărit un păianjen care cobora dinspre streaşină. Firul îi strălucea în razele apusului. Era un păianjen mic. Abia dacă i se distingea conturul: mai degrabă ai fi zis că e o scamă neagră, agăţată de un fir de aţă. Hanio nu-şi putea desprinde privirile de la el. Păianjenul a părut că spune „Poftiţi la spectacol!“ şi, încordându-şi trupul, a făcut firul să se balanseze.

„Te rog să nu faci nimic amuzant“, i s-a adresat Hanio, absent. Între timp, firul

pendula tot mai tare, iar păianjenul creştea văzând cu ochii, schimbându-şi forma, până a devenit un topor ascuțit. Firul s-a transformat şi el într-o plasă argintie. Toporul şi-a îndreptat tăişul sclipitor direct către fața lui Hanio, străbătând aerul cu un şuierat. Hanio s-a ferit şi s-a prăbuşit pe spate pe *tatami*. Când şi-a revenit, pe ferestruica rotundă nu se mai zărea nici urmă de păianjen, însă fix în centrul ei apăruse luna, nouă şi subțire. Probabil că de-asta-şi închipuise că vede o lamă de topor.

— Oare am pățit ceva şi la cap? s-a întrebat Hanio, amintindu-şi cu un fior de boala lui Reiko.

50

Însă pe urmă nu s-a mai întâmplat nimic. Vrând să se familiarizeze cu zona în care se oprise temporar, a plecat la plimbare, dar în oraş nu era nimic de văzut. Pe strada mare erau diverse prăvălii. Una vindea căzi tradiționale de baie, cubice, alta, dulciuri ieftine… Urma o zonă de case cu streşini joase, banale, despărțite de garduri. Oraşul părea în întregime căzut în apatie, dar asta avea darul să-l liniştească pe Hanio.

Într-o seară, în timp ce se plimba pe străzile pustii de la periferie, cu gândul să ajungă până la mica barieră încovoiată, un camion a trecut în viteză calea ferată. Lui Hanio i s-a părut mare şi amenințător. Cu lumina asfințitului bătându-i din spate, camionul a luat pentru o clipă silueta unui coif imens, aşa cum poartă triburile sălbatice.

După barieră, camionul a trecut de nişte hopuri şi a ajuns pe drumul larg şi liber pe care se afla Hanio, îndreptându-se direct spre el. Hanio s-a gândit că era iarăşi urmărit şi a trecut de partea cealaltă a drumului, însă camionul venea țintă spre el. În zonă nu se vedea nici o prăvălie unde ar fi putut intra ca să ceară ajutor. Peste tot erau numai garduri vii sau din scânduri. Camionul îi urmărea traiectoria, când în stânga, când în dreapta, de parcă se amuza să-l vâneze. Norii de pe cer se reflectau în parbriz, şi Hanio nu reuşea să vadă fața şoferului, iar timp să citească plăcuța cu numărul nu mai avea. S-a repezit pe o alee îngustă, sperând că maşina n-are loc să intre, dar aceasta a redus viteza şi a reuşit să se strecoare, înaintând greoi. Hanio a ajuns în capătul aleii, unde era doar o poartă mare şi veche, cu stâlpi din piatră, bine ferecată. Camionul s-a apropiat de el până aproape l-a atins, apoi a băgat dintr-odată în marşarier şi s-a retras ca un talaz de fier, mare şi negru.

Hanio a rămas pe loc, ghemuit, până i s-au mai potolit bătăile inimii. Aşa o frică nu mai simţise niciodată până atunci. Prin comparaţie, senzaţia pe care o avusese pe când se plimba cu femeia-vampir şi se prăbuşise din cauza anemiei era o mângâiere plăcută.

51

Nu-i venea să se întoarcă la han să ia cina. Îi pierise pofta de mâncare. Nici în Hannō nu mai era în siguranţă.

După ce a aşteptat suficient cât camionul să se piardă în depărtare, s-a gândit să meargă în cartierul comercial, bine luminat. Însă odată ajuns acolo, pe străzile largi şi prăfuite, înghiţit de mulţimea de oameni, locul i s-a părut de rău augur.

Se numea „cartier comercial“, însă, de fapt, erau doar câteva prăvălii vechi la marginea oraşului. În vitrina uneia, prăfuită, stăteau claie peste grămadă pantofi sport de toate felurile, de parcă tocmai îi adunase cineva de la morţii dintr-un lagăr de concentrare.

Era, în schimb, mare forfotă în faţa magazinului de legume şi a pescăriei, luminate de lămpile stradale care se aprinseseră toate deodată.

Hanio a desluşit un zgomot familiar, ca un zumzăit de albine, muzical şi cald, care i-a stârnit nostalgia. Venea dintr-un mic atelier de tâmplărie. Prin uşa întredeschisă a zărit resturi de lemn şi lucirea unui ferăstrău electric. Pe uşa din lemn scria: „Cutiuţe, lăzi pentru cărţi, tâmplărie la comandă“.

Hanio şi-a întipărit în minte imaginea prăvăliei şi a mers mai departe. A dat de o ceasornicărie. Nici aici nu părea să se înghesuie lumea, iar asta l-a îndemnat să intre.

— Daţi-mi, vă rog, un ceas.

— Sigur. Aici e ceasornicărie şi avem numai ceasuri. De care doriţi? l-a întrebat patroana cu faţa albă şi umflată.

— Unul cu cronometru şi care să ticăie cât mai tare.

— Cred că aveam unul pe undeva…

Astfel, Hanio a intrat în posesia unui ceas cu cronometru vechi, fabricat de o companie al cărei nume nu-i spunea nimic. Părea că participase la multe competiţii sportive din era Meiji[22]. Când apăsa pe buton, secundarul ticăia conştiincios şi pedant.

22. Perioada din istoria Japoniei cuprinsă între anii 1868 şi 1912.

Cu ceasul nou cumpărat, s-a întors la atelierul de tâmplărie.

— Sunteți amabil, mi-ați putea face pe loc o cutiuță mică?

— Sigur. Momentan n-am altă comandă, i-a răspuns tâmplarul slab, între două vârste, fără să-l privească.

— Aş vrea să-mi faceţi urgent o cutie pentru ceasul acesta.

— Mi-l dați puțin să mă uit? A, vreți să-l ambalați şi să-l faceți cadou? Cred că mai degrabă găsiți ceva potrivit la ceasornicar.

— De fapt, eu vreau o cutiuţă specială. Să nu pară că înăuntru e un ceas, şi să fie cât mai nefinisată. Să nu se vadă cadranul ceasului sau altceva.

— Păi atunci nu mai e o cutie pentru ceas!

— Faceți cum vă spun şi nu mă întrebați de ce. Lăsați să iasă printr-o găurică doar butonul ceasului, în rest închideți complet şi vopsiți cutia cu lac negru.

— Dar n-o să se mai vadă deloc ceasul.

— Nu-i nimic. O să se audă ticăitul, i-a explicat Hanio, foarte răbdător.

Până la urmă, ceasul a fost închis într-o cutiuță grosolană, doar cu butonul afară. Cutia, la rândul ei, a fost dată cu lac negru, la repezeală. Arăta cât se poate de urât, dar, când Hanio a apăsat butonul lateral, tic-tacul ceasului a răsunat în toată prăvălia.

„Bun! Arma mea de autoapărare e gata“, şi-a spus Hanio în sinea lui.

Era destul de voluminoasă pentru buzunarele lui, dar acum Hanio se simțea mult mai în siguranță. Când băga mâna în buzunar şi apăsa pe buton, ceasul începea să marcheze conştiincios secundele.

„Am fost atât de grijuliu şi m-am ascuns într-un orăşel de țară, uitat de lume… dacă până şi aici m-au dibuit, oriunde m-aş duce, e totuna“, şi-a spus.

Frica nu-i trecuse, dar zilele se scurgeau una câte una, fără incidente.

În fiecare dimineață, când se trezea, i se părea o minune că încă era în viață. Spre uşurarea lui, n-a mai avut parte nici de năluciri, cum fusese cea cu păianjenul.

Prin fața gării se mai perindau drumeți, însă excursioniştii străini erau o raritate. Într-o zi, când s-a dus până la gară să-şi cumpere țigări, i-a ieşit în cale un străin cu părul alb, îmbrăcat îngrijit, cu pălărie tiroleză şi pantaloni cadrilați, până sub genunchi. Străinul şi-a scos politicos pălăria şi i-a cerut îndrumări:

— Nu vă supărați, cum pot ajunge la muntele Rakan?

— La Rakan? Treceți prin fața Camerei de Comerț, o luați la dreapta, la secția de poliție o luați la stânga, ieşiți la Palatul Culturii şi e imediat în spate.

Hanio reuşise să-i dea indicații la fel de bine ca un localnic.

— Vă mulţumesc foarte mult, dar, dacă nu vă e prea greu, nu m-aţi putea însoţi puţin? Măcar cât să-mi dau seama pe unde s-o iau. Nu mă descurc deloc cu hărţile…V-aş fi recunoscător.

Hanio n-avea nimic altceva de făcut şi a acceptat să-l conducă o bucată de drum pe excursionistul cu aer rafinat. Ba chiar, când străinul a ridicat ochii spre cer şi a spus „Ce senil e“, l-a corectat binevoitor: „Se-nin!“

Lângă Camera de Comerţ erau parcate două-trei maşini, la umbră. Una dintre ele era foarte frumoasă, neagră şi strălucitoare.

— Ce maşină bună! a exclamat străinul, trecând pe lângă ea.

Chiar atunci s-a deschis portiera, ca şi cum i-ar fi răspuns. Hanio a rămas uimit.

— Urcaţi-vă! i-a spus străinul cu voce joasă, ameninţătoare. În mână avea un pistol.

52

I s-au pus pe nas ochelari de soare şi maşina a demarat cât ai clipi.

Erau nişte ochelari de soare foarte eleganţi, gândiţi să ţină umbră şi pe lateral, dacă purtătorul ar fi vrut să privească într-o parte. De fapt, aşa *păreau*, pentru că prin ei nu se vedea nimic. Practic, Hanio fusese legat la ochi. Probabil că nu voiau să vadă unde-l duceau.

Maşina era condusă de englezul cu pălărie tiroleză. Pe bancheta din spate, unde fusese împins Hanio, mai era un bărbat care s-a ridicat greoi, i-a pus imediat ochelarii de soare şi i-a legat mâinile, iar apoi s-a aşezat la loc lângă el, îndesându-i bine ţeava unui pistol în coaste. Hanio nu apucase să-i vadă trăsăturile.

Nici unul dintre ei nu scotea o vorbă. Hanio se întreba unde avea să fie ucis. Însă de la radioul maşinii răzbătea numai muzică veselă de jazz şi nu reuşea să se concentreze pe chestiuni serioase.

Ceea ce-l uimea era faptul că în sufletul lui îşi făcuse loc un singur gând, obraznic, care-l ardea pe dinăuntru ca acidul gastric: „În clipa în care ai dat anunţul cu *Viaţă de vânzare*, ţi-ai ales cu mâna ta soarta de a fi ucis cine ştie cum, aşa că nu mai ai ce-i face!“ În schimb nu mai simţea deloc frica intensă de moarte care-l stăpânise tot timpul cât fugise.

Ce fusese, de fapt, frica aceea? Îl cuprindea numai când avea senzaţia că e urmărit de moarte şi-l învăluia din toate părţile, se înălţa deasupra orizontului ca

un furnal gigantic şi întunecat. Dar acum dispăruse cu desăvârşire.

Chiar şi după ce mersese la spitalul din Hannō să-şi scoată firele, iar durerea cedase complet, amintirea senzației de frică îi rămăsese în coapsă. Probabil că pe oameni îi înspăimântă cel mai tare nesiguranța. Când îşi dau seama despre ce e vorba, teama nu mai e atât de insuportabilă.

Mâna celuilalt îi tot pipăia nervos încheieturile, vrând probabil să verifice dacă nu cumva se dezlegase. Îi simțea degetele păroase. Îi simțea, trecând prin haine, şi mirosul trupului, ca de praz amestecat cu motorină, şi totuşi dulceag. Era cu siguranță străin.

La început, Hanio îşi pusese în gând să fie atent la amănunte: de câte ori a cotit maşina, când a ieşit de pe drumul pavat, de câte ori a traversat calea ferată şi aşa mai departe, dar şi-a dat seama că efortul era inutil. Dacă ar fi fost o călătorie scurtă, poate că s-ar fi putut orienta, dar maşina a mers fără oprire mai bine de două ore pe drum asfaltat. Probabil că n-aveau de gând să-l ducă în inima muntelui, să-l împuşte şi să-i arunce cadavrul pe fundul vreunei văi; bănuia mai degrabă că se îndreptau spre Tōkyō.

Maşina a intrat pe un drum denivelat şi a început să se zgâlțâie puternic. Mai mult, părea să urce o pantă abruptă. Îşi dădea seama că se stârnise vântul şi se întuneca.

Când în sfârşit s-au oprit, l-a cuprins neliniştea. Avea să fie omorât, dar până atunci mai era. A fost pus să coboare din maşină. A mers pe un drum cu pietriş, apoi a intrat într-o casă în stil occidental, cu covor pe jos.

53

Erau într-un beci. În încăpere nu se afla nimic, în afară de o masă rudimentară şi câteva scaune, puse direct pe betonul rece. L-au aşezat pe unul dintre ele, cu mâinile legate în față, şi i-au scos ochelarii negri.

În cameră erau, pe lângă cel care condusese maşina şi însoțitorul său, patru bărbați. Hanio îi mai văzuse. Pe trei dintre ei îi întâlnise cu ocazia experimentului cu drogul din praf de cărăbuş. De data aceasta, străinul mai în vârstă, Henry, nu-şi adusese teckelul. Al patrulea bărbat era patronul lui Ruriko, grăsanul cu beretă. Ținea şi acum pe genunchi un caiet mare de schițe.

Bărbatul cu beretă i-a oferit lui Hanio o țigară, i-a aprins-o grijuliu şi s-a aşezat lângă el. Dintre ceilalți cinci, unii se aşezaseră, alții rămăseseră în picioare, însă toți îl priveau țintă. Cei doi care îl aduseseră cu maşina țineau

pistoalele îndreptate spre el, gata să tragă oricând.

— Bun. Începem interogatoriul, a spus străinul cu beretă, cu o voce profundă, care a răsunat puternic în încăperea goală. Ar fi bine să ne mărturiseşti de la bun început dacă eşti sau nu om al poliției.

Hanio era cât pe ce să pice de pe scaun.

— De unde până unde v-a venit ideea asta??

— Haide, mărturiseşte de bunăvoie. Până la urmă, tot ai să recunoşti că eşti polițist. Bine. Pentru că aşa cred c-o să meargă treaba cel mai repede, am să-ți explic cum de nu ne-am ocupat de tine până acum şi te-am lăsat să te desfăşori în voie. Mie îmi plac metodele paşnice şi convingătoare. Dacă trebuie omorât cineva, îi pun pe alții.

Când ți-am văzut anunțul în ziar, mi s-a părut foarte dubios, aşa că am trimis la tine un bătrân care lucrează pentru noi. E şi el aici. Zicea că-i e dor de tine. Haide, intră!

Străinul a bătut din palme. Ecoul a sunat ca un ropot de aplauze.

Pe o uşă opusă celei prin care fusese adus Hanio şi-a făcut apariția bătrânul cu proteza şuierătoare. L-a salutat pe Hanio din ochi.

— Îmi pare rău.

Străinul cu beretă l-a admonestat imediat:

— Nu mai vorbi prostii! Eu mi-am dorit mult să imortalizez moartea domnului Hanio, în seara asta, aşa că mi-am adus caietul de schițe. Am de gând să-l prind în toate ipostazele agoniei, când o să pice şi n-o să se mai ridice, aşa că te rog să nu-mi strici plăcerea. Bun. Cu asta cred că te-am convins puțin.

Ca să înțelegi de ce ne-a atras atenția anunțul tău, trebuie să-ți spun că organizația noastră e supravegheată în secret de poliție. Noi ştim asta de multă vreme, dar nu reuşim să-i prindem. Când ți-am văzut anunțul, ne-am gândit, fireşte, că poliția se foloseşte de un om ca tine, căruia nu-i pasă de viață, pe post de informator, ca să afle tot felul de secrete. Aşa că am pus ochii pe tine.

Pe urmă ți-am scos-o în cale pe Ruriko. Ea ştia deja prea multe despre organizația noastră. Dacă n-o opream, cine ştie cui i-ar mai fi ciripit despre ACS. Aşa că am plănuit să fie ucisă. Am aranjat întâi să vă întâlniți, şi apoi am eliminat-o. Ne-am gândit că, în felul ăsta, sigur ai să te duci glonț la poliție, să le povesteşti.

Dar tu ai fost deştept! Incredibil de deştept şi de precaut!

Ne-am spus că, dacă te lăsăm să pleci nevătămat din apartamentul lui Ruriko, pe urmă putem să te urmărim, ca să vedem cum îți obții informațiile şi cum

raportezi. Bineînțeles, te şi fotografiasem pe ascuns. Caietul meu de schițe are încorporată o cameră de filmat.

Străinul cu beretă i-a arătat lui Hanio coperta caietului. Pe ea scria „SKETCH BOOK“, iar cei doi de „O“ aveau un design deosebit, ca o pereche de ochi, dintre care unul larg deschis, iar celălalt, închis pe jumătate. În mijlocul ochiului larg deschis se zărea o lentilă minusculă. Uitându-se mai atent, Hanio a remarcat că şi coperta era neobişnuit de groasă.

— Dar tu te-ai purtat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu te-ai dus la poliție. Ni s-a părut suspect când ai luat masa cu şoarecele de pluş, dar am verificat pe urmă şi n-am găsit nici un transmițător ascuns în jucărie. Ai fost al naibii de deştept că nu te-ai lăsat prins. M-ai lăsat cu gura căscată.

Din cauza asta, am fost nevoiți să ne folosim de încă o femeie. Făcea şi ea parte din organizație. Misiunea ei era să te păcălească şi să te tragă de limbă. Dar, ce să vezi, fata aia bătrână s-a îndrăgostit de tine şi şi-a dat viața în locul tău!

E tare greu să te descotoroseşti de un cadavru, dar dacă-i vorba de sinucidere, încă mai merge. Domnul Henry aici de față şi tovarăşii lui s-au sfătuit şi au fost de părere să te mai lase liber o vreme, dar, bineînțeles, fără să te scape din ochi. Până la urmă, tot trebuia să fii ucis, dar dacă te țineam de momeală încă un timp, poate că prindeam şi alți spioni de-ai poliției. Însă tu ai fost foarte deştept şi n-ai făcut nici o greşeală.

Pe urmă te-ai încurcat cu femeia-vampir. Atunci chiar am început şi noi să credem că eşti doar un ciudat care caută să moară, şi că am greşit când te-am bănuit ca fiind spion. Ne-am simțit tare ridicoli şi ne-am dorit să-ți sugă femeia aia tot sângele şi să crăpi naibii mai repede. Tare ne-am mai fi bucurat.

Când colo, n-a mers aşa. Femeia-vampir era de fapt camuflajul tău disperat. N-am ce zice, eşti cu adevărat un spion de mâna-ntâi!

Suntem la curent şi cu tot ce ai mai făcut pe urmă: ai simulat cu multă îndemânare că ai anemie cerebrală, ca să ajungi la spital. Cât timp ai stat internat, noi am lăsat garda jos, iar tu, în schimb, ți-ai făcut treburile netulburat.

— Nici vorbă! a ripostat Hanio.

— N-are rost să negi. Am luat deja legătura cu țara B. Te au pe lista cu spioni japonezi, de când cu Operațiunea Morcov. A fost tare rău că te-am lăsat nesupravegheat atunci şi ți-ai putut duce misiunea la capăt. Am luat plasă. O mare plasă. Tâmpiți ce suntem!

Străinul cu beretă i-a zâmbit dulce lui Hanio şi l-a înțepat în beregată cu vârful

ascuţit al creionului de desen.

— Într-un final, ne-am gândit că cel mai bine era să te prindem, să stoarcem de la tine toate informaţiile despre activităţile tovarăşilor tăi şi să te omorâm. Atâta că, atunci când ne-am relaxat mai mult decât trebuia şi n-am mai stat în permanenţă cu ochii pe tine, tu ai dispărut. Am tras o sperietură groaznică. Pe cuvânt. Ar fi fost foarte periculos pentru noi dacă scăpai.

Însă, din fericire, păstrasem cu sfinţenie poza ta şi am făcut o mulţime de copii. Eram siguri că ai să te duci să te distrezi în Shinjuku, vechea ta vizuină. Le-am distribuit fotografia unor dealeri de LSD, aflaţi şi ei la marginea organizaţiei noastre, şi i-am pus să te caute.

S-au învârtit peste tot, întrebându-le pe toate fetele cartierului dacă nu cunosc un tip ciudat, care a dat anunţ în ziar că vrea să-şi vândă viaţa. Tu te-ai culcat cu o mulţime de femei, dar, precaut cum eşti, nu le-ai dus niciodată la tine acasă, iar între timp te-ai mai şi mutat.

Tōkyō are o populaţie de zece milioane de persoane. N-a fost tocmai o treabă uşoară. Un om care cunoştea secretele ACS, un om ca un păduche, se pitea pe undeva şi noi nu mai ştiam cum să facem să-l prindem şi să-l strivim.

Dar, domnule Hanio, pe lumea asta chiar există un Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu te părăseşte niciodată. Lui îi plac organizaţiile secrete ale oamenilor şi le sprijină cu puterea Lui.

ACS a luat naştere din Banda Roşie chinezească, una dintre societăţile lor secrete, iar Dumnezeul Bandei Roşii ne ajută şi acum. Ştii despre cine vorbesc, nu-i aşa? Hongjun Laozu, Strămoşul Marelui Echilibru.

Pe vremea Revoltei Taiping[23], în armata lui Zeng Guofan, trimisă în provincia Huai'an să-i subjuge pe rebeli, era un şi comandant pe nume Lin. Nu era prea priceput la treburile războiului. Avea în subordine câteva mii se oameni, însă nu reuşise să câştige nici măcar o luptă. Zeng Guofan se mâniase groaznic şi poruncise să i se taie capul.

23. 1850–1864.

Speriat de moarte, Lin a dezertat împreună cu optsprezece dintre oamenii săi. Au fugit cât i-au ţinut picioarele. În miezul nopţii au dat peste un mausoleu antic şi au hotărât să înnopteze acolo. La un moment dat, au auzit zarvă mare afară, ca şi cum ar fi dat năvală o mare de oameni. Au pus cu toţii mâna pe arme, hotărâţi să se apere cu îndârjire, însă afară nu-i aşteptau urmăritorii, ci oamenii dintr-un sat din apropiere.

Sătenii le-au spus: „Adineauri s-a auzit în sat un zgomot straşnic şi, când am ieşit să ne uităm, am văzut pe cer un dragon de foc. S-a răsucit în văzduh, roşu-aprins, iar pământul s-a luminat ca în puterea zilei. Apoi s-a cufundat în mausoleul de aici. Am socotit că ne-au sosit oaspeți de seamă şi am venit să vă dăm bineţe“.

Lui Lin i-a venit inima la loc. A întrebat cum se numeşte satul. Spre marea lui uimire, era un sat uitat de lume, aflat la sute şi sute de *li*[24] de locul în care evadaseră. În doar câteva ore, străbătuseră o distanță formidabilă. Era limpede că reuşita se datora intervenției divine. Când au privit mai atent frontispiciul mausoleului, au văzut că-i aparținea lui Hongjun Laozu. A doua zi, i-au mulțumit profund pentru ajutor, aducându-i ca ofrandă beţişoare de tămâie, platouri cu carne de porc, pasăre, peşte şi alcool din orez.

24. Unitate tradițională de măsură a distanței, cu valori variind de-a lungul timpului, standardizată în prezent la lungimea de 500 m.

Pe urmă au devenit cu toții tâlhari. Îi atacau pe bogați, le furau avuțiile şi le dădeau celor săraci. Astfel s-a născut Banda Roşie.

În fine, a fost o paranteză cam lungă, dar aşa am ajuns să mă rog şi eu la Dumnezeu. Să revenim:

Domnul în vârstă, aici de față, te-a întâlnit din întâmplare într-un parc şi astfel am putut să te urmărim din nou.

— Chiar aşa a fost, a spus bătrânul, făcând o plecăciune politicoasă către Hanio şi părând că-şi cere scuze.

— Acum am înțeles cum s-au petrecut lucrurile, a spus Hanio. Atâta că eu n-am absolut nici o legătură cu poliția. Aveți concepția complet greşită că toată lumea trebuie neapărat să facă parte dintr-o organizație sau alta. Trebuie să vă dezbărați de ideea asta. Pe lume mai există şi oameni liberi, nelegați de nimeni şi de nimic. Trăiesc liberi şi mor liberi.

— N-ai decât să spui ce vrei, cât mai poți vorbi. Spionii japonezi înşiră întotdeauna tot felul de deşteptăciuni. Doar se depun eforturi considerabile pentru pregătirea lor. Dar n-am terminat de povestit: ne-ai dat de furcă şi când ți-ai scos transmițătorul din picior şi te-am pierdut din nou. Sincer îți spun, te pricepi tare bine să dispari din peisaj. Tot zici că-ți vinzi viața, dar n-am văzut bărbat care să aibă mai mare grijă de viața lui. Mă rog, până în seara asta.

Sunt sigur că eşti curios să afli cum te-am găsit la Hannō.

Noi avem şi o agenție de turism, unde adunăm informații de la toate hotelurile

şi hanurile din Japonia. Concret, noi le aducem clienţi, iar ei ne transmit informaţii. Serviciile noastre sunt foarte apreciate, avem o reputaţie foarte bună, iar hotelurile profită şi ele. În schimb, aflăm imediat când vreun individ dubios petrece mai multă vreme undeva.

Am căutat, cu multă atenţie, peste tot. Am întrebat dacă n-au clienţi cam de vârsta ta, care au închiriat camere pentru o perioadă mai lungă. Am strâns laţul şi într-un final te-am găsit, la hanul din faţa gării de la Hannō. Am avut noroc. Dacă prindem un spion de nivelul tău şi-l facem să vorbească, primim o recompensă substanţială de la organizaţie. Aşa că toţi suntem deosebit de interesaţi. Fiindcă nouă, străinilor, ne plac banii.

Bun, acum e timpul să începem interogatoriul. Câţi informatori ca tine, puşi să spioneze ACS, are poliţia? Unde sunt? Ce activităţi au şi cum ţin legătura cu poliţia?

Hanio şi-a amintit de cutiuţa neagră pe care o avea în buzunar şi şi-a pus toate speranţele în bătrânul cu expresie spăsită.

54

— Aha… a spus Hanio, ca pentru sine. Deci acum mă torturaţi?

— Exact. În timpul ăsta, eu am să te desenez pe îndelete. Cu desenele de acum şi cu cele făcute când te-ai culcat cu Ruriko mă gândesc să fac o expoziţie, doar pentru cercul de prieteni. O să iasă foarte artistică şi veselă. Fiindcă toată lumea se naşte, iubeşte şi moare.

— Dar dacă mă sinucid înainte să apucaţi să mă torturaţi?

— Ce-ai să faci, îţi muşti limba?

— Nu, mă gândeam să vă iau şi pe voi cu mine, i-a răspuns Hanio.

Cu mâinile legate împreună, a apucat cutiuţa neagră, ascunsă în buzunarul sacoului, şi a apăsat pe buton. În cameră a răsunat un ticăit limpede.

— Îmi închipui că auziţi şi voi.

— Ce mai e şi asta??

Ca la un semn, străinii s-au ridicat cu toţii în picioare.

— Să nu vă treacă prin cap să mă împuşcaţi. În secunda în care trageţi, apăs pe buton şi sărim cu toţii în aer. Vă spulber şi pe voi.

— Nu-ţi pare rău de viaţă?

— Să vă reamintesc. Eu sunt bărbatul care şi-a scos viaţa la vânzare. Nu-s de teapa spionilor ca voi, care acum tremuraţi ca varga.

Am potrivit bomba să explodeze în opt minute. Dacă apăs pe buton, explodează pe loc. E suficient de puternică încât să distrugă locul ăsta din temelii.

Cu toţii s-au tras mai în spate. Stăteau ca pe ace.

— Vreţi să v-o arăt? a întrebat Hanio, scoţând din haină un obiect negru, rău prevestitor.

Era singurul lui as din mânecă. Cutiuţa ticăia foarte promiţător.

— Măi, stai aşa! Chiar ţi s-a urât cu viaţa?

— Ce întrebare mai e şi asta? Oricum urmează să fiu torturat şi omorât. Nu-i totuna?

— Stai, stai! Cred că putem găsi o soluţie să te lăsăm în viaţă.

— Atunci e cazul s-o spui repede. Mai avem doar şapte minute.

— Te primim în organizaţie! Vedem cum facem să-ţi dăm un salariu cât mai mare. Îţi dăm tot ce vrei, poziţie, bani, femei, cu condiţia să ţii totul secret. Hai, măi, dom' Hanio!

— Te rog să nu ne tragem de şireturi! Nici prin cap nu-mi trece să intru într-o organizaţie murdară ca a voastră. Pe mine nu mă interesează etica, aşa că nu-mi pasă ce faceţi voi. Puteţi să omorâţi câţi oameni vreţi, să spălaţi bani sau să faceţi trafic de droguri ori de arme. Dar aş vrea să vă lepădaţi de ideea preconceputăă că oamenii fac neapărat parte dintr-o organizaţie mai mare. Sunt destule excepţii. În plus, trebuie să înţelegeţi că unii oameni nu ţin la viaţă. E drept că ăştia sunt puţini. Puţini, dar există.

Eu, unul, nu ţin la viaţa mea. Viaţa mea e o marfă de vânzare. Mi-e indiferent ce se alege de ea şi n-am nimic de obiectat. Dar mă revoltă ideea să fiu omorât cu de-a sila, aşa că prefer să mă sinucid. Şi să vă iau drept tovarăşi de călătorie. Mai avem cinci minute.

— Aşteaptă! O să-ţi cumpărăm atunci viaţa!

— Şi dacă nu vreau s-o vând?

Hanio a scuturat cutia neagră deasupra capului, aruncându-i o privire bătrânului. Bătrânul a reacţionat imediat. S-a repezit la uşă, a deschis-o şi le-a spus celorlalţi:

— Haideţi, fugiţi repede! Ieşim şi-l lăsăm închis aici. Haideţi, cu toţii! Pe urmă n-are decât să explodeze. Treaba lui. Dacă nu ne grăbim…

— Patru minute, a spus Hanio, aşezându-se mai comod pe scaun.

A pus cutia pe masa de lângă el, dar, prevăzător, nu şi-a luat mâna de pe ea.

— Dacă ieşiţi cu toţii, n-am să apăs imediat butonul declanşator. Am să aştept

patru minute, până la momentul setat pentru explozie. În cele patru minute în care am să fiu singur, vreau să-mi rememorez viața. Voi trebuie să fugiți cât mai departe, dacă vreți să nu fiți răniți. Dar, mă rog, până unde poate fugi un om în trei sau patru minute?

S-au auzit nişte paşi precipitați derapând pe ciment. Bătrânul o luase la sănătoasa. Ca la un semn, toți ceilalți s-au bulucit şi ei afară.

Hanio i-a petrecut cu privirea, s-a ridicat încet, a închis uşa, apoi a mers la uşa cealaltă. A încercat-o să vadă dacă era descuiată, a întredeschis-o doar cât să se poată strecura, a luat-o la goană în sus pe scări şi a continuat să fugă cât l-au ținut picioarele.

55

Era sigur că nu avea să fie împuşcat din spate. A străbătut pieziş pâlcul de copaci din grădină, a pus un picior pe zid şi a sărit dincolo, apoi s-a lăsat să alunece la vale pe panta stâncoasă şi abruptă. Casa nu era chiar în inima muntelui, departe şi izolată; a ajuns curând într-un orăşel. Cu trupul plin de julituri, alerga şi striga:

— Ajutor! Unde e secția de poliție?

Cu mâinile legate, îi era greu să alerge şi se tot poticnea. Trecătorii se fereau din calea lui cum puteau, aruncându-i priviri reci.

În cele din urmă, cineva i-a spus:

— E imediat cum coteşti la dreapta!

Ajuns la poliție, Hanio s-a prăbuşit pe podea gâfâind, incapabil să rostească un cuvânt. Polițistul, un om între două vârste, l-a întrebat calm:

— De unde-ai mai apărut şi tu? Ia uite, eşti legat. Şi mai eşti şi rănit.

— Unde… unde suntem aici?

— În Ōme, i-a răspuns polițistul, fără să se întrerupă din ce făcea.

— Dați-mi… dați-mi, vă rog, puțină apă!

— A, apă. Aşteaptă un pic, i-a răspuns, tot fără să se întrerupă. Răsfoia un caiet.

Într-un final, a înşurubat temeinic capacul stiloului vechi şi l-a pus jos. S-a ridicat, aruncându-i lui Hanio o privire scurtă, şi s-a dus să-i aducă apă. Nu părea că avea să-i dezlege mâinile prea curând.

Hanio a apucat paharul cu amândouă mâinile şi l-a dat pe gât. Nimic nu era mai bun pe lume decât apa proaspătă.

Poliţistul i-a privit mâinile legate, circumspect. Probabil se întreba cum avea să reacţioneze individul necunoscut dacă-l dezlega. Hanio încă mai avea o fărâmă de judecată şi s-a abţinut să-l roage pe poliţist să-l elibereze. Putea să-l pârască mai târziu unui superior, pentru neglijenţă în serviciu.

Chiar atunci, poliţistul i-a desfăcut legăturile, cu gesturi foarte afectate.

— Ce ţi s-a întâmplat? l-a întrebat acesta, pe tonul pe care cineva îşi admonestează fiul întors acasă în miezul nopţii.

— Era să fiu asasinat.

— Hmm, asasinat… a mormăit poliţistul.

A desfăcut iar capacul stiloului, cu lehamite, a scos dintr-un sertar nişte hârtie de scris grosolană şi a început să noteze, cu o încetineală înspăimântătoare.

Hanio a răspuns întrebărilor de rutină, iritat că nimic din ce spunea nu părea să-l impresioneze pe interlocutor. S-a simţit mai uşurat abia când, într-un târziu, acesta a pus mâna pe telefon, ca să raporteze cazul superiorilor.

Când coborâse în goană pe panta stâncoasă, Hanio se lovise la fluierul piciorului şi acum îl durea foarte tare. Şi-a strecurat degetele pe sub pantalon şi i s-au mânjit de sânge lipicios.

A durat destul de mult până să vină cineva de la secţia principală. În aşteptare, poliţistul i-a oferit ceai şi ţigări. Nu părea să-l intereseze ce-i spunea Hanio. În schimb, a început să-i povestească despre fiul său.

— Băiatul meu e la universitatea N. Mă bucur că nu s-a amestecat în grupările studenţeşti, dar seara nici gând să înveţe: mereu îşi cheamă prietenii şi joacă *mahjong*. Nu mai ştiu ce să mă fac cu el. Nevastă-mea i-a zis: „Dacă tot n-ai chef de şcoală, pune-ţi o cască de protecţie şi du-te şi taie lemne!“, iar el i-a răspuns, cât se poate de liniştit: „A, da? Aşa vrei tu? Atunci mă duc de mâine“. Mamă-sa nici n-a mai ştiut ce să-i zică. În ultima vreme, nu ne mai înţelegem cu el nici în ruptul capului. Dar, mă rog, măcar suntem liniştiţi că ne-am dat copilul la facultate şi ne-am îndeplinit îndatorirea de părinţi.

Într-un final, a ajuns şi poliţistul de la secţia principală. A venit domol pe bicicletă. Era tinerel.

— El e, a făcut prezentările poliţistul de la secţia de cartier.

— Haideţi cu mine, i-a zis nou-venitul lui Hanio, fără prea mult protocol.

Poliţistul tânăr şi-a luat bicicleta de coarne şi a pornit-o la pas pe străduţele întunecoase, fără să se sinchisească de Hanio. Acesta a trebuit să se păzească singur şi a stat mereu cu ochii-n patru. Au trecut pe lângă un magazin de discuri, de unde răzbătea o muzică amestecată, gălăgioasă. Hanio abia îşi târa picioarele

şi se lupta cu ameţeala.

Când au ajuns la secţie, i-a ieşit în întâmpinare un agent de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat cu un sacou prost croit, care l-a salutat ca un băiat de prăvălie:

— Poftiiiţi! Pe aici, vă rog. O să vă luăm mai întâi o declaraţie.

Părea că tocmai îşi terminase cina, fiindcă se scobea de zor între dinţi cu o scobitoare. Hanio şi-a dat seama că lui nu-i era deloc foame.

— Deeci… Vă rog, făceţi-vă comod. Spuneţi-mi mai întâi numele şi adresa de domiciliu.

— Momentan nu am un domiciliu.

— Zău?

Poliţistul i-a aruncat o privire scurtă şi rece. Tonul i-a devenit mai puţin politicos.

— Am înţeles că aţi avut mâinile legate.

— Da.

— Puteaţi să vă legaţi şi singur, folosindu-vă de dinţi.

— Vă rog să lăsaţi gluma! Era cât pe ce să fiu asasinat astăzi!

— Asta e tare neplăcut. Şi spuneţi că aţi coborât în goană spre oraş. De unde aţi coborât?

— Din vila de pe stânci.

— Deci… din zona stâncoasă din partea de nord a oraşului.

— Habar n-am dacă era la nord sau la sud.

— Este un cartier cu vile de lux. Acolo stă şi domnul preşedinte al fabricii K. Nu ştiţi a cui era casa?

— N-am avut vreme să caut plăcuţa de la intrare.

— Bine. O să lămurim asta mai târziu. Acum vă rog să-mi povestiţi ce s-a întâmplat, în linii mari.

Din acel moment, timpul s-a scurs foarte încet, iar nervii lui Hanio au fost puşi la grea încercare. Cum povestea un pic mai precipitat, agentul ridica mâna şi-i făcea semn să vorbească mai rar.

— ACS? Adică?

— *Asia Confidential Services*.

— *Ei-ja, con-fi-den-şal, ser-vi-siz*. Aşa. Şi asta ce e, un lanţ de benzinării?

— O organizaţie de contrabandişti şi asasini.

— Zăău? a zâmbit poliţistul. Puteţi să vă probaţi afirmaţia cu dovezi?

— Am văzut cu ochii mei.

— Aţi fost martorul vreunei crime?

— Nu, asta nu.

— Şi atunci de unde ştiți?

— Acum ceva vreme a existat un incident, o femeie pe nume Ruriko Kishi a fost găsită moartă, aruncată în râul Sumida. Vă amintiți? Era amanta mea.

— Ruriko Kishi. Cum se scrie „Kishi“?

— Ca numele prim-ministrului.

— Deci „Kishi“… Mi se pare că au găsit-o complet dezbrăcată.

— Aşa cred.

— N-aţi văzut-o dezbrăcată cu ochii dumneavoastră?

— Ba sigur că am văzut-o şi dezbrăcată!

— Cu alte cuvinte, aţi avut o relație fizică.

— Asta n-are nici o importanță! Femeia a fost ucisă de ACS.

Fața polițistului a căpătat brusc un aer de profesionist jignit.

— O tot ții una şi bună cu ACS, dar nu poți să-mi aduci nici o dovadă. Să ştii că nu sunt aici fiindcă n-am altceva mai bun de făcut! ACS! Nici n-am mai auzit de numele ăsta. Eu sunt polițist de ani şi ani de zile, şi imediat îmi dau seama când cineva inventează poveşti. Noi nu suntem aici să ascultăm toate scornelile oamenilor care au citit prea multe romane polițiste. Dacă nu încetezi, te reții pentru obstrucționarea activității organelor de poliție!

— Asta-i bună! Eu mă îndoiesc de competența ta, polițist amărât de provincie! Vreau să fiu dus la Poliția Metropolitană! Acolo am să fiu ascultat cum trebuie.

— Vai, mă ierți că nu-s la înălțimea ta! Dar instinctul meu de polițist amărât îmi spune multe. Polițist de provincie, auzi! Îmi zice mie un individ fără domiciliu!

— Şi ce, toți oamenii fără domiciliu sunt automat suspecți?

— Normal! i-a răspuns polițistul, ceva mai potolit, probabil gândindu-se şi el că exagerase. Oamenii serioşi au casă şi familie. Cineva de vârsta ta singur şi fără domiciliu sigur că nu inspiră încredere societății.

— Adică, după părerea ta, toți bărbații ar trebui să aibă casă, nevastă şi serviciu?

— Nu o zic eu. Toată lumea zice asta.

— Şi cei care nu împlinesc condițiile sunt nişte gunoaie ale societății?

— Cam aşa. În singurătatea lor, li se năzare câte ceva şi vin în goană la poliție, susținând că sunt victime. Nu-ți imagina că eşti singurul.

— Serios? Atunci tratează-mă ca pe un infractor periculos. Eu fac comerț imoral. Îmi vând viața.

— Îți vinzi viața? Să fii sănătos. E treaba ta. Nu e interzis prin lege. Infractor e cine cumpără o viață şi abuzează de ea. Cine o vinde e doar un gunoi, nimic mai mult.

Hanio a simțit că ceva rece ca gheața îi străbate pieptul. Trebuia să-şi schimbe tactica şi să se agațe de polițist cu orice preț.

— Vă rog. Băgați-mă la arest măcar pentru câteva zile. Protejați-mă. Viața mea chiar este în pericol. Dacă plec acum, sigur am să fiu omorât. Vă rog mult!

— Nu se poate! Aici nu e hotel. Încearcă să uiți de ACS şi de toate aiurelile astea.

Polițistul a tăcut şi şi-a mutat privirea într-o parte, sorbind din ceaiul care se răcise.

Hanio l-a implorat, cu lacrimi în ochi, dar polițistul l-a respins cu indiferență. Pe urmă l-a dat afară din secție.

Era singur sub cerul înstelat. De partea cealaltă a drumului, în capătul unei alei, pâlpâiau roşietice lampioanele crâşmei la care mergeau de obicei să bea polițiştii.

Noaptea i s-a înfăşurat peste piept, lipicioasă. I-a cuprins şi fața, sufocându-l.

A coborât cele câteva trepte de la ieşirea din secție şi s-a aşezat pe ultima, cea mai de jos. A scos din buzunar o țigară îndoită şi şi-a aprins-o. I se pusese un nod în gât şi-i venea să plângă. A ridicat capul să privească cerul. Toate stelele deveniseră una.